

JULLI WIBORG
FRIEREN

KRAGERØ OG SKÅTØ
FOLKEBIBLIOTEK

NORSKE statsstødde

Folke-
bok-
amlin-
ger

Denne bok tilhører
LITGÅTTE VED
KRAGERØ BIBLIOTEK

13657

9.50

6

1

FRIEREN

JULLI WIBORG

F R I E R E N

NE Rane
Depotbiblioteket

J. W. CAPPELENS FORLAG
KRISTIANIA OG KØBENHAVN 1920

COPYRIGHT
BY J. W. CAPPELEN, KØBENHAVN

U

13657
34

S. L. MØLLERS BOKTRYKKERI — KØBENHAVN

20118

Hun sat paa en av bænkene i Studenterlunden med armene ikors over brystet og føtterne langt frem for sig. Netop slik fik benene og knærne den nødvendige hvile efter en anstrengende luking paa huk time efter time, og derfor var det blit hendes yndlingsstilling — selv om den ikke netop kunde betegnes som særlig kvindelig eller yndig.

Skoene var saavist ingenting at vise frem, lavhælte og bredsnutete som de var, og de sorte uldstrømper hadde et par synlige stop op-efter smallæggen. Hun merket ikke, at flere forbigaaende sendte hende et raskt blik, og at enkelte endog trak en smule paa smilebaandet.

Hendes blik fulgte uavladelig manden som gik og stelte med det store, vakre blomsterbed, hvor rødt og blaat og grønt lyste i sterke, skjønne farver.

Med et underlig litet hop rettet hun sig pludselig fra den makelige stilling og bøiet sig længer og længer fremover, saa hun tilslut sat med armene sammenlagt nede i fanget — og knærne en smule langt fra hverandre.

Nei, hun orket ikke længer at sitte stille midt i solsteken. Hun maatte bort og se og føle paa blomstene og jorden. Hun rev og slet utaalmodig i de fine, lysegraa hansker, vrængte dem tilslut av med et fornøiet smil og puttet dem raskt i jakkelommen.

Uf, det var for varmt med hat ogsaa; men det gik vel ikke an at lægge hatten paa bænken saalænge? Hun fik holde den i haanden, og jakken kunde hun kneppe op eller ta paa armen. —

Nogen minutter senere sat en ung pike paa huk og rotet i jorden med alle ti fingrer, mens jakke og hat var henslængt paa en syrenbusk like ved, — manden i arbeidsklær og med rive i haanden stod ved siden og konverserte hende.

Der kom en elegant silkeklædt dame spaserende paa promenaden. Hun saa sig søkende om, stanset og satte lorgnetten paa næsen, gik ind paa en av sideveiene og speidet fremdeles.

Det var her Inga sat, da hun forlot hende. Bare nu ikke pikebarnet var gaat efter hende, — da gik hun sig vild, ukjendt som hun var.

— Huf, ja det var næsten tilpas for mig. Jeg kunde jo allikevel tat hende med ind i parfymeforretningen. Men hun var endda saa litet soignert og kom ofte med slike rare bemerkninger — og der inde var fru skibsreder Sommer litt for godt kjendt. Det *kunde* blit generende.

Gode Gud! — Fru Sommer snappet efter

veiret og blev het og kold paa samme tid. Nei, hun tok ikke feil. Maken til Ingas rødbrune haar hadde hun endda ikke set, ialfald ikke med den gyselige frisuren. Og der — der laa jakken og hatten!

Jeg gaar! Ja, jeg gaar, sa hun høit til sig selv og vilde netop snu helt om, da en freidig ungpikestemme ropte:

»Hallo! Hvor længe du blev! — Nu har jeg lært noget storartet om blanding av jord!«

Saa reiste hun sig, rev et lommeterklæde op av en lomme i skjørtet og tørret hænderne rolig og smilende.

»Tusen tak for lærdommen! Det skulde være moro at være her om vaaren og se naar alt blir til!«

»Ja, kom igjen Dere,« smaalo manden og skottet bort paa den fine damen, som fremdeles stod stiv av forbauselse og ikke hadde rikket sig et skridt. — Jasaa naa, tænkte manden og strøk sveden av panden med jakkeærmet; hu er av det slaget. Hænderne var forresten noksaa røde og tykke og ligna ikke paa saanne folk. Men snakket var svært dannet. — Han tok ærbødig luen av, da den unge pike nikket venlig til farvel og gik bort til damen.

»Er du gal!« kom det lavt og isnende koldt, mens øinene forsøkte at skyte skarpe lyn.

»Hvad? — Det er da ikke koldt. Saa du ikke, det var 15 grader i skyggen, da vi gik?«

Men et nyt blik paa tantens ansigt gav yderligere forklaring. Var hun sint for noget, mon?

»Jeg — jeg forstaar ikke hvad du tænker paa! Saa du ikke at du vakte opsigt? Hele Karl Johan har naturligvis snudd sig efter dig. Tror du, det er almindelig at en barhodet ung pike i hvid silkebluse og engelsk dragtskjørt spader i beddene ved Stortingsbygningen i promenadetiden?«

»Jeg spadde ikke, — jeg bare kjendte paa jorden. Du aner ikke, hvor deilig det er at rote i slik muldjord! Og saa den duften da, tante! Det er altsaa den nydeligste parfyme. Og tænk, nu vet jeg hvad slags jord som er bedst for de vakre røde voksblomster.«

— »Og manden selv, hvad tror du han tænkte?« vedblev tanten, som om den unge pike ikke hadde sagt et muk. »Han maatte jo tro du var halvtullet.«

»Han var hyggelig, han,« lo Inga og viste to rader perlehvite tænder. Men smilet blev mer og mer tvunget eftersom tantens veltalenhet steg og steg, — og da slutningssatsen kom med fyndig klem: »Slikt maa du aldrig finde paa mer!« var Ingas ansigt ganske alvorlig, og det blinket vaatt i de blaa, freidige øine, mens hun bet sig i underlæben.

En stund gik de opover Drammensveien i dyp taushet, og fru skibsreder Sommer begyndte saa smaat at glæde sig over, at pikebarnet allikevel var til at tæmme, da det pludselig lød fra hendes ledsagerinde:

»Naa skjønner jeg, hvorfor alle mennesker her inde har saanne kjedelige og alvorlige ansigter«

Ganske stilfærdig og avgjort kom ordene.

»Hvad — hvad mener du?«

Fru Sommer stanset et sekund og understreket spørsmålet ved at sætte den ene fot en smule for fast paa det haarde fortaug.

»De gaar allesammen og er livende rædde for, at de ikke skal se fine og dannede ut. Isj!«

Inga Vangen spytted langt frem for sig, men lo like efter og blev rød, for hun hadde ikke egentlig ment det saa radikalt. Der var bare pludselig kommet over hende som en ubetvingelig lyst til at gjøre noget som gav utløsning for den foragt hun følte for alt jaaleriet i hovedstaden.

»Jeg kan ikke gaa sammen med dig længer, hvis du ikke opfører dig ordentlig,« sa tanten sprutrød med en stemme som dirret av tilbakeholdt sinne.

»Ingen saa det,« sa Inga spak. Hun var blit flau.

»Men her kunde været nok av tilskuere, og

da var du straks stemplet som — som — som en udannet person.«

»Ja, jeg vet det,« sa Inga stille og var høirød i ansigtet, — — »derfor nytter det ikke at stræve længer med mig,« la hun til og drog et meget tungt suk.

»Det kommer bare an paa dig selv, vennen min. Du kan det du vil; for dum er du ikke,« sa tanten mildere, idet de litt raskere gik videre.

Stakkars unge! Hun var som en utæmmet fole, som en halvild, som en ucivilisert — uten anelse om de enkleste regler for etikette. Det gjaldt at være taalmodig, saa gik det vel fremover. Men ak, for et vanskelig hverv hun hadde tat paa sig. Og nu Henrik heller ikke var hjemme. Ja, ja. Bare hun ikke likefrem gjorde skandale som idag, fik hun finde sig i at det gik yderst smaat med oppdragelsen.

Hun hadde ofte maattet tænke paa et kjendt ord i disse faa dagene Inga hadde været hos hende: Av jord er du kommet, og til jord skal du bli. — Det sidste skulde bli løgn. Hun vilde sætte alt ind paa at faa hende bort fra disse simple gartner-manerene og interesserne og aapne hendes øine for behageligheten ved at ha et renslig, pent arbeide, for eksempel kontorpost.

Foreløbig fik hun begynde med det rent ydre. Imorgen den dag skulde hun ta hende med ned

til fru Bing og bede hende omskape de rædsomme hænderne og faa skik paa de gyselige neglene — og saa skulde hun begynde med fregnepomaden iaften. Den skulde være aldeles glimrende, sa damen. Hun hadde kjøpt en kostbar krukke med sig hjem. I grunden skulde det bli interessant at være vidne til den forvandling som litt efter litt skulde ske.

Hittil hadde Inga bestemt sat sig imot at forandre den uheldige frisuren; men foreløbig gjorde det ikke saa meget. Hun hadde jo den vide, runde hat, som gik helt ned paa ørene, og da saa man ikke andet til haaret end den rødbrune, haarde flettekaken som sat like over jakkekraven. Nei, haaret fik endnu være.

Hun maatte gaa forsiktig tilverks, saa hun ikke rømte en vakker dag. Det var allikevel værst med de røde, stygge hænderne. Hun trak jo ustanselig hanskene av. Bare de skulde ind og ha sig en kake — vips saa laa de paa bordet med vrængte fingrer.

»Neimen, du gaar jo barhændt! At jeg ikke har set det før.«

Inga hadde trukket høire haand op av lommen for at pudse næsen, og da var det de bare hænder rødmet mot hende.

»Det gaar ikke an for en dame.«

»Aa, kjære dig, la mig slippe,« bad Inga

tyndt; »de klemmer saa, — og jeg fryser da ikke!«

»Fryser!« Fru Sommer himlet og rystet paa hodet. — Naa ja. Det var kjedeligere om de sat i trikken — og nu var de snart hjemme heldigvis. — »Jeg skal kjøpe et større nummer til dig, hvis de er for trange. — Neimen, ikke stik hænderne i lommerne da. Det ser rædsomt ut. Saa du at den herren snudde sig og smilte?«

»Ja, jeg smilte først saa. Han lignet Gunnar Broberg forresten. — Han hørte du sa, at det var rædsomt,« lo Inga.

»Vær viss paa at han var enig, ellers hadde han ikke snudd sig.« Inga forsøkte nu at la hænderne hænge utenfor jakkelommerne; men det kjendtes saa komisk stivt og høitidelig, for tante hadde jo fra første stund instruert hende om, at armene maatte bevæges i langsomt tempo og i en bestemt avstand fra utgangspunktet — »saa du ikke ser ut, som du sjauer avgaarde og har det travelt.«

Blaas, tænkte Inga og la dem sammen bak paa ryggen, idet hun skottet bort paa tanten, som gik nogen centimeter foran.

Men fru Sommer hadde set alt; hun orket bare ikke mere opdragelse paa denne side av middagen, og desuten var de allerede avancert til Bygdø allè. Hun vilde indbilde sig, at det var en uvedkommende person, som hadde slaat føl-

ge med hende, og forsøkte at se fuldstændig uberørt ut.

Inga følte straks temperaturforandringen og lot hænderne glide stille og deilig ned i jakkelommerne, saa de stod stramme og utspændte.

Fru Sommer sukket og løftet øienbrynene, som vilde hun hæve sig høit op over alle skandaler, og saaledes spaserte de i taushet fremover den brede avenue til gatedøren barmhjertig lukket sig efter dem.

Gud ske lov at vi er hjemme i god behold, tænkte fru Sommer lettet og blaaste luft i hanskefingrene, før hun rullet dem sammen.

»Hvorfor gjør du det?«

Inga hadde hængt jakke og hat paa en knag længe før tanten fik løsnet de usynlige haarnaaler, som holdt sløret paa sin plads, og stod nu med armene i kors og betragtet interessert den lange scene foran speilet med løfting av den sammentrykte frisure, et ryk her og en klem der, og saa det fine haarnet forsigtig over tilslut.

»Hanskerne klistrer sig ikke sammen, naar vi blaaser luft i dem, hver gang vi tar dem av. — Se saa, nu er det din tur.«

Inga kikket raskt ind i speilet og lo til sig selv.

»Jeg blir ikke anderledes, jeg. Mit haar sitter vist altfor fast.«

»Det er for stramt,« rettet fru Sommer og fikserte hende et øieblik.

Var hun spydig?

»Det maa være slik, ellers faar jeg ikke andet gjort end at fingre med haaret, naar det blaa-ser — og jeg er jo ute i alslags veir, vet du.«

»Uf ja, stakkars barn, — kom nu ind og vask dig, før vi gaar tilbords. — Glem ikke neglebørsten!«

Jeg er virkelig ikke rigtig sikker paa, om det var klokt at sende Inga derind. Tante har aldrig likt hende, vet du; hun har bestandig fundet en masse mangler ved hende.«

Karen saa et øieblik op fra sytøiet og smilte ubevisst. Hele ansigteet hadde det uttryk, som en faar, naar man pludselig blir avbrutt midt i en hyggelig og morsom samtale og bare venter paa at forstyrrelsen skal forsvinde.

»Hvad?«

Fru Vangen smaalo.

»Aa jasaa, du var paa en av dine sedvanlige drømmereiser —«

»Nei, jeg bare — — ja, jeg — jeg tænkte paa noget andet,« stanset Karen rød og forfjamset.

»Virkelig? Ja, jeg klarer nok ikke at gjette dine tanker,« kremtet moren og saa paa datteren med en skjelm i øinene.

»Uf, mor da, — var det Inga, du snakket om?«

Moren nikket og saa ikke lenger paa datteren.

»Jeg er bange for, hun vil ærgre tante altfor

meget og bare skape ufred istedetfor at være til hygge for hende.«

Karen var straks tilstede, og øinene skiftet uttryk.

»Det er akkurat noget slikt, tante trenger. Hvis hun ikke er irritert over noget og finder nogen at reformere og opdrage, saa kjeder hun sig forfærdelig og synes livet er elendig at leve. Jeg er sikker paa, at Inga kommer til at virke som — som salt og pepper i hendes dovne tilværelse.«

»Du tror det?«

Fru Vangen saa spørgende paa Karen, og øinene spurte mer end ordene.

Karen nikket ivrig.

»Ja. — Inga er ikke saan rædhare som jeg var. Hun gaar heldigvis ikke og furter, naar det er noget, som gaar imot. Hun siger sin mening bent frem, og det — — ja, det kommer nok til at skurre i tantens ører — kanskje. Men det holder hende ialfald vaaken.« — Karen kastet et raskt blik paa moren, som sat borte ved vinduet og tegnet monogrammer paa servietter, og fortsatte i en dæmpet tone: »Jeg hadde ialfald ikke ondt av at være der inde!«

»Men du var paa Fredly etterpaa.«

Karens øine blev store og blanke.

»Ja, jeg trængte mer at komme dit end Inga. Hun ser livet fra den lyse, lette side. For mig

var alt saa mørkt og tungt og vanskelig — — helt til jeg kom dit.«

»Helt til du møtte Ivar,« suplerte moren med tyk stemme.

»Aanei, meget længer. Men Ivar var igrunden begyndelsen til — til at — at jeg forsøkte at ta alt paa en anden maate, vet du.«

Karen var blit blussende rød. Hun hadde aldrig sagt saa meget om sig selv og sendte ængstelig speidende blikke bort mot vinduet for at overbevise sig om, at hun ikke var gaat for langt.

Det lille ironiske smil, hun halvt ubevisst hadde frygtet for, var der ikke. Mor sat rolig og alvorlig med et mildt drag om munden og trak op de fine konturer paa M'en, som skulde bli staaende i blaat paa Karens utstyr. — Og Karen var taknemmelig for, at der intet svar kom. Det laa allikevel tydelig i luften, som omgav dem, og Karen tydet det saa: Og dermed blev du aarsaken til, at jeg ogsaa begyndte at se baade paa livet og døden fra en helt ny side.

»Hun kunde gjerne skrive litt oftere,« kom det en stund, efterat Karen hadde rensset stemmen.

»Ja—a. Men du vet, hun hater at bruke pen og blæk, og far vil ikke vite av disse letvinte blyantepistlene. Det har han skrevet noksaa ef-

tertrykkelig. — Aaja. Hun er jo snart nitten aar, saa det var vel ikke for tidlig, om hun ogsaa blev voksen.«

Hun ogsaa, — tænkte Karen og smilte indvendig. Altsaa synes ikke mor, at jeg er noget barn længer. Men allikevel var baade mor og far enige om, at før hun havde fyldt to og tyve aar kunde der ikke bli tale om bryllup. Endda er det to aar for tidlig, mente mor. Men Ivar havde vundet over mors mange indvendinger, og nu var da endelig den store dag fastsat til pinseaften. Idag attende september var det akkurat otte maaneder til — paa dagen.

Før fru Movik blev syk og sengeliggende, hadde hun uttalt ønsket om, at bryllupet skulde staa paa Fredly. Ivar var jo næsten som en søn for dem og til og med den eneste, saa ingen hadde kunnet indvende noget imot det arrangement, og Karen kunde ikke dengang tænke sig et yndigere sted at feire bryllup end Fredly, naar det var klædt i sit vakre, lysegrønne vaarskrud. — Siden var alt blit forandret deroppe.

Fru Movik døde stille og fredelig med et smil paa læberne en klar høstdag ifjor, mens septembersolen sendte sine straalere like ind i sykeværelset og henover sengen, hvor hun laa. Da Movik vilde trække gardinet for, saa ikke solen skulde genere, vinket hun avvergende med haanden.

»Mere sol! Mere sol!« hvisket hun og lukket like efter øinene med et smil. Baade hun og Ivar hadde været tilstede, og aldrig kunde Karen glemme den ubeskrivelige følelse av fred og stilhet, som sænket sig over dem alle, efterat hendes øine var lukket for alltid.

Movik sat med hendes høire haand i sin og blev sittende saaledes urørlig flere minutter, efterat hun var død, som om hans aand hadde fulgt med hende paa den mørke, ukjendte vei.

Ingen taarer, ingen ubeherskede ord, bare et forklaret, vemodig, uendelig saart blik i det bleke, trætte ansigt.

Da tok det forsiktig i døren, og Mathea kom listende ind paa strømpelæsten.

»Er det slut?« hvisket hun hæst.

Ivar nikket, reiste sig og gik bort til vinduet, — og da var det, at stilheten blev brutt. — Matheas saare hikst vakte dem alle op av den dødens ro, som for nogen minutter hadde trængt alle jordiske følelser tilside. Ogsaa Movik drog et suk, foldet de hvite hænder sammen og strøk med øm haand henover de lukkede øienhaar.

Karen fik endnu taarer i øinene, naar hun malte frem det, som nu fulgte: Movik paa knæ foran sengen med ansigtet skjult i hænderne, mens den gamle mand skalv i sterk, stille graat, — Ivar borte ved vinduet med ryggen mot dem,

og hun selv graatende med armene om Mathea, som strøk hendes haar med den ru, haarde arbeidshaand.

Og allikevel, tænkte Karen, — var der ingen uhygge, ingen fortvilelse, ingen klage, bare saar vemod med en understrøm av varm tak til hende, som laa der med den samme fred, hun altid hadde hat over det milde ansigt, som de alle hadde elsket saa usigelig høit.

Fra den stund fik Karen andre tanker om døden, og hun kunde bedre forstaa det lille vers, hun hadde lært som liten av en lærer i landskolen: »Du død, hvor er din brodd? Du grav, hvor er din seier? Ta imot vor tak, ta imot vor tak!« Den strofen, som var imellem disse hadde hun glemt. Derfor hadde de forekommet hende som en bespottelse at synge en tak til død og grav, som vel var det uhyggeligste av alt uhyggelig.

Men siden fru Moviks død hadde hun bevaret et levende indtryk av, at døden kunde være uten brodd, og at graven allikevel ikke gjemte andet end det forkrænkelige legeme. Sjælen hadde svunget sig høit, høit over jord og grav og sorg og smerte, og der ovenfra smilte hun seirende og lykkelig ned til dem, som stod tilbake i saar længsel. — — —

»Hvad er det, Karen?«

Fru Vangen hadde sittet og iagttat hende fra

siden og blev nu var et par taarer, som trillet nedover kindene.

Karen strøk dem raskt væk med haanden og smilte som den der er grepet i fusk.

»Uf, jeg bare kom til at tænke paa fru Movik.«

»Hm. — Ja, det var trist, at hun ikke skulde faa opleve bryllupet.«

Karen opfattet med sit lydhøre øre det lille bitte anstrøk av saarhet i tonefaldet og gjorde sig kjæk.

»Aa — det var ikke derfor. Det var da det bedste for hende selv, at det gik saa fort. Hun gruet altid for et langt sykeleie, endda saa taalmodig, som hun var. Men hun vilde saa nødig være til bryderi. — Og slik som alt nu har laget sig, tror jeg allikevel fru Movik — — ja, jeg tror virkelig, at hun glæder sig over den ordningen.«

»Du tror det? — Ja, jeg mener, du tror hun kan følge med?«

»Jeg vet ikke rigtig, — men *hvis* hun kan, saa —«

»Jo, det er der ikke tvil om, at altsammen er blit som om fru Movik selv skulde ha ordnet med det. — Det er jo næsten som et eventyr,« smaalo moren. — »Og Movik vilde blit svært ensom der oppe i de lange vinterkveldene.«

»Du vet, Jutta maatte ellers ha sluttet skolen

og flyttet til ham. Ivar og jeg snakket om det, før han blev ansat.«

»Det hadde ikke blit det samme for Movik.«
Karen smilte.

»Aa — nei.«

Igjen blev begge sittende i sine egne tanker. Karen hadde brettet folder paa en hel haug haandklær, og nu skulde maskinen gjøre resten.

Jovist var det et eventyr, tænkte Karen, og de brune øine straalte, mens de fulgte naalen. Hadde ikke Ivar ofte mindet hende om, hvad hun sa til ham den sure novemberdag for to aar siden, da han pludselig dukket frem av taaken og ringte paa: Det var mit eventyr, som kom, sa du. Du trodde nok ikke det skulde bli saa vakkert, Karen, og endda er vi bare ved begynnelsen.

Hvor længe har du tænkt, at det skal vare? spurte hun engang. Livet ut, svarte han uten betænkning, og saa sikkert og sterkt som han sa det!

Aajo, — det blev kanske sandt allikevel.

At Ivar fik den fuldmægtigstillingen hos sorenkriveren der oppe, og at han bare hadde tyve minutters vei til kontoret fra Fredly, bare det var jo et eventyr. Derved fik Movik selskap og de nygifte hus og en meget hyggelig og godt betalende pensionær, saa længe han levet. Og at Mathea fulgte med paa kjøpet var ikke det

mindste gode, for hun var en egte perle, og der fandtes ikke mange slike rundt om paa fæstekontorene.

Ja, alt var saa vidunderlig lagt til rette, at — at der var begyndt at vokse op en angst i Karen, angst for at eventyret pludselig paa en eller anden maate skulde si stop, og hun skulde vende tilbage til virkeligheden — slik som den føltes, før hun møtte Ivar, og alt det han hadde i sit følge.

Da hun engang uttalte sin frygt for ham, smilte han paa sin sterke, sikre maate og sa: For to som er rigtig glad i hinanden og lægger sit liv i Guds haand og tror paa hans faderlige omsorg, maa absolut livet bli som et vidunderlig eventyr, eller om du heller vil gaa ned til virkeligheden og kalde det et lykkelig egteskap, selv om — ja selv om der møter dem motgang og skuffelser. Slik er det jo ogsaa i eventyrene, vet du. De mest spændende og morsomme er de, hvor prinsen og prinsessen maa gjennemgaa meget ondt, før de faar hverandre.

Ja, men saa slutter gjerne eventyret akkurat der, hadde hun svart. Og vi faar aldrig vite noget om, hvordan de har det senere. Det har jeg altid forundret mig over.

Da tok han hendes hode mellem begge sine sterke hænder og sa med et straalende smil: I virkeligheden begynder eventyret netop da, naar

de to faar hverandre helt. Men det er for skjönt til at kunne beskrives av almindelige dødelige. Det er bare de mislykkede, ulykkelige egteskaper, som passer for en dødelig pen! — —

Karen sat og smilte, mens maskinen duret, og det ene haandklæde efter det andet blev kastet hen til moren, som fremdeles sat og tegnet M'er. Karen anstrengte øinene mere end nok med at sy monogrammene, mente fru Vangøn, — og hendes sikre, faste haand fik konturene tydeligere frem end Karen.

Moren skottet av og til bort paa hende, og smilet fra datteren smittet moren og la mildhet over de markerte træk. Munden formet sig ubevisst til et halvveis smil, og i øinene laa gjen-glans av den lykke, som hun drømte om for sin ældste datter.

Fru Sommer tok lorgnetten av næsen og pudset den omhyggelig med forklædesnippen, før hun anden gang tok fat paa sin mands brev. Kindene var høirøde av sindsbevægelsen, og de fine forgreninger, som ellers saa tydelig vistes gjennem den tynde hud, var forsvundet, og fru Sommer saa næsten ung og blomstrende ut. De blaa øine var ikke længer blasse, men hadde faat en dyp farve og en gnist av liv.

»Jeg skal læse litt av Henriks brev for dig, Inga,« sa hun.

»Ja tak.«

Og fru Sommer læste:

»Jeg har netop idag kjøpt skibsfører Torstensens villa »Gløtten« paa Smestad. Ikke be-
svim da! Du vet likesaa godt som jeg, hvor vakkert den ligger med vid utsigt langt nedover, helt til selve salte sjøen.

Vi var begge enige om, dengang vi saa den første gang og senere ogsaa, at fik vi nogen gang lyst til at eie eget hus og flytte fra byen, kunde vi ikke ønske det kosteligere.

Well! Liker du bedre at bo i en leiegaard saa »as jou like it«, men nu er villaen vor altsaa og ledig fra femtende oktober. Sælg den ialfald

ikke, før jeg kommer hjem. Saken er den, at Torstensen herefter skal fare paa England—Amerika og vil straks flytte familien over til England. Indboet skal sælges, og du faar kjøpe det du behøver, hvis du bestemmer dig for at bo der.

Kunde det ikke være hyggelig at ha en have at stelle med, mens jeg var paa reiser? Saa gik tiden fortere!«

Før Inga fik sagt et ord, skyndte fru Sommer sig at føie til:

»Kan du tænke dig noget mere kjedelig end at bo saan avsides, langt fra byen, aldrig at faa se folk og sitte og skjælte av angst for indbrud og overfald, naar vi stakkars kvinder sitter alene hjemme om kvelden. — Nei, tusen tak!« Og fru Sommer rystet bestemt paa hodet og stak brevet ind i konvolutten med en fornærmet mine.

»Hvor mange mil er det dit da?«

»Mil! Tror du, Henrik kjøper hus paa svarte bondelandet! Nei, litt vett har han da, Gud ske lov! — Naturligvis har han gjort dette bare fordi den Torstensen har trængt penger. Den fruuen har bestandig slaat saa stort paa. — — Og ikke en stavelse om prisen, — det er saa likt Henrik. — Nei, det er like utenfor bygrænsen naturligvis. Men det vilde være vanvittig at flytte fra denne koselige leiligheten nu, vinteren staar for døren. Og du skal jo paa handelsskolen.«

»Blaas! Jeg gaar gjerne en times vei, jeg!«

»Der er trik naturligvis,« sa tanten utaalmodig; men Inga lot sig ikke afficere.

»Ja, da saa. — Kan du ikke kjøpe indboet og la det staa der til vaaren da, — saa kan dere bo der om sommeren og her om vinteren, og saa —«

Hun stanset pludselig op og blev sprutrød i det fregnede ansigt. Fregnerne var forresten mindre tydelige nu. Fru Sommer skyldte paa pomaden; men Inga lo og sa, det var fordi solen begyndte at »minke paa sig«. I hvertfald syntes ikke fru Sommer, de var saa hæslige længer, og en dag hun var i ekstra godt humør, sa hun spøkende: »Skal du nogensinde faa en frier, Inga, maa det bli midt paa vinteren.«

»Naa, hvad var det? Jovist var det noget mer du vilde si.«

Inga reiste sig med en klodset, hastig bevægelse og gik frem og tilbake paa teppet og smaalo.

»Nei, jeg bare tænkte, at — at jeg kanskje kunde hjelpe dig med haven; men naturligvis blir jeg ikke saa længe.«

Fru Sommer visste ikke, hvad hun skulde svare. At pikebarnet kunde rumme en saan tanke var i og for sig hyggelig. Hun vantrivdes altsaa ikke allikevel. Men — en søsterdatter, som arbeider i haven med striforklæde paa ma-

ven, svarte hænder og lerete støvler, hvad vilde naboene tænke. Nei, aldrig i verden!

Høit sa hun med et fremtvunget smil:

»Du kan skjønne, du maa bli, saa længe du vil. Jeg har jo hele tiden villet, at du skulde ta et helt aar paa Treider.«

»Nei, nei,« ropte Inga, rettet sig og slog ut i luften med begge armer. »Ikke en dag mer end til jul, tante, — bare saa jeg faar litt begrep om debet og kredit og faar bedre greie paa de ekle vekslers og obligationer.«

»Og det tror du er nok til at faa kontorpost paa,« sukket fru Sommer.

»Jeg passer ikke paa kontor,« sa Inga kjapt — sikkert for tyvende gang, siden tanten hadde bragt det paa bane. »Jeg holder ikke ut at sitte stille saa længe.«

»Nei, jeg ser det.«

Inga var havnet i en stol. Det ene ben vippet ustanselig op og ned, og et stort, rødmusset eple var i uavladelig bevægelse, høit op under taket.

»Pas nu lampen! Kjære, spis det heller da, barn.«

Og endelig faldt der nogen minutters fred over stuen, naar undtages, at knaskingen av eplet mellem de sunde, sterke tænder irriterte fru Sommer, fordi hun selv aldrig orket at spise et eple paa den ungdommelige maner; dertil var

de kunstige tænder altfor skjøre og hendes rædsel for mulig smitte altfor stor.

»Jeg skulde ha græsselig lyst at se den vil- laen,« plumpet det ut av Inga, og fru Sommer, som hele tiden hadde sittet og gruet for at bli nødt til at presentere hende for den kritiske fru Torstensen, nikket distræt:

»Ja, selvfølgelig tar vi en tur ut. Den er jo vor — — Men jeg maa telefonere først.«

Inga sprat op.

»Kan vi ikke gaa nu straks? Imorgen kan det regne. Vet du numret? Her er katalogen! R, S, T — se, her er det!«

Og før fru Sommer fik protestert, la Inga haanden paa sveiven og bestilte centralen.

»Der,« hvisket hun og stak hørerøret bort i haanden paa fru Sommer.

Fru Torstensen stod netop paa farten til at reise til Drammen, men begge pikerne var hjemme, og hvis hun hadde lyst til at komme idag saa — værsaagod.

Fru Sommer var fornøiet. Bedre kunde det ikke være, og hun tilgav Inga den næsvise fart, hun uten videre hadde sat paa.

En time senere stod Inga og stirret med aapen mund utenfor et lavt, hvitmalt stakit, som omgav en nydelig, velstelt have med terrasse nedenfor en bred veranda. Hvite bænker, fine, grusete veier indimellem de irgrønne, snauklipte

græsvolder og høstens vakreste blomster i alle regnbuens farver. — Men længst mot vest, i det ene hjørne, var en stor kjøkkenhave, og Ingas tænder løp i vand ved tanken paa de røde, friske gulerøtter, som endda stod i jorden. Her manglet bare ordentlige frugttrær. Men det var let at faa tak i. Hun saa sig om med en fagmands blik.

»Kom nu!« ropte fru Sommer nervøs. Hun var gaat litt foran og stod med haanden paa haveporten. — Inga saa næsten dum ut der hun stod og glodde og gapte — akkurat som hun aldrig hadde set en villa i sit liv!

»Aa, tante, — her er vidunderlig! — — Den kjøkkenhaven er forresten lurt placert. Tænk, de har poteter ogsaa!«

»Ja, jeg liker den stilen. Jeg synes godt om de brede vinduene, og at verandaen ikke tar lys væk fra havestuen — og blaa taksten virker unegtelig finere end rød.«

Da var det som Inga først fik øie paa det hvitmalte huset. Hun løftet hodet og samlet alt i et eneste blik.

»Nydelig! Men haven er rammen, vet du. Uten den var her nøkent og ødselig.«

»Aaja. Men om vinteren da, Inga. Huttetu saa stille!«

»Da staar alle rosentrærne indhyllt med strie, og naar sneen dækker dem til ser de ut som forheksede prinsesser, som skal staa der til

solen vækker dem. Og saa har du mange, mange kornbaand utenfor vinduene og smulebretter, som hver dag blir feiet rene for sne og strødd med talg og brødsmuler, og da blir her liv, skal du se! — Gulspurv og graaspurv og dompap og skjærer! Og saa sitter du paa vakt for at jage katten væk, om den vover sig frem. Og solen skinner paa sneen og lager diamanter — og flaget vaier deroppe« —

»Kom nu, kom nu! De ser os i vinduet! Du maa da ikke fegte slik med armene!«

— — — —

»Der var virkelig hyggeligere, end jeg husket. Og mange av møblerne var sandelig værddt at ha.«

»Jeg har aldrig i mit liv set noget saa nydelig,« sa Inga med uforstilt beundring; — »men hvorfor flytter de ovnene ut om sommeren?«

»Er du gal? Saa du ikke, at der var centralopvarmning! — Aa Herregud, Inga! Hvad har du lært hjemme?«

»Jo, jeg har vist hørt om det; men — — ingen bruker slikt der.«

»Der fyres i en stor ovn i kjelderens, forstaar du, og saa gaar der ledninger op til alle rum. Du saa da de lyse, rare tingestene, som lignet en bænk; der kommer varmen frem, ja. Det er renslig og greit naturligvis; men jeg liker nu bedst de gammeldagse ovnene. — Det bedste

ved hele huset er nu, at vi har al den sol som fins. Mot nord er jo bare indgangen og spiskammer og bad.« — — Om litt kom det halvt i spøk: »Skulde vi to kanskje flytte og faa det i fuld orden, til onkel kommer hjem?«

»Og saa venter jeg med Treider til over jul!« ropte Inga, og gjorde et par boks bortefter veien.

»Men danseskolen og musikken da?«

Inga skrattet:

»Ingen av delene bryr jeg mig om. Jeg kan baade rheinländer og polka og vals, og alt det andre nye tullet er saa jaatt, at jeg faar kvalme bare av at se paa.«

»Men jeg lovte din mor, at du skulde lære at spille.«

»Vet du, tante, — jeg elsker musik! Jeg kan næsten ikke la være at graate, naar jeg er paa konsert, for jeg faar saanne rare tanker. — — Men da Karen skulde lære mig at spille, taalte jeg ikke at høre mig selv sitte slik og hakke og klunke. Det gik noget istykker inde i hodet mit, og det sved i hjertet, fordi jeg visste, at mens jeg sat der, kunde jeg gjøre saa masse andet, som var meget nyttigere.«

»For eksempel?«

»Ja, for eksempel stelle med alle mors blomster, dusje dem og bytte jord og vaske grundig av alle pottene — og slikt som Karen ikke syntes var saa svært morsomt.«

»Uf, du er jamen et underlig væsen, Inga,«
 sukket fru Sommer. »Men jeg tror det er, som
 du siger. Det er bare rart, at du og Karen er
 søstre.«

Karen var som skapt til at færdes blandt
 dannede mennesker, hun hadde medfødte fine
 manerer; men Inga saa ut som hun aldrig hadde
 en tanke paa at ta sig ut.

»Jeg slegter paa fars familie, jeg,« sa Inga
 kort; »de har alltid været glad i at arbeide.«

»Aa, vi har ikke akkurat dovnet os vi paa din
 mors side heller; men byfolks arbeide er nu litt
 — litt —«

»Finere, ja,« lo Inga ugenert og hadde alt
 glemte finten. »Men jeg elsker jorden, jeg, ser
 du —«

»Elsker jord og musik?«

Fru Sommers smil var en smule spydig.

»Ja, akkurat. — Aa, hvis du bare kunde for-
 staa, hvordan jeg føler det.«

»Hvilket?«

»At jord og musik er i nær slegt. — Jo, saan
 ser jeg det. Ja, hør nu, tante: Naar et piano
 staar der rolig og urørt, da har det jo i grunden
 ingen værdi. Det faar det først, naar et levende
 menneske begynder at spille paa det — at væk-
 ke det tillive. Slik er det med jorden ogsaa —
 for en stor del ialfald. Tænk paa en potetesaker

eller en have for eksempel. Der ligger jorden pløiet og harvet og sort og fin og bare venter paa, at menneskene skal komme og skape liv i den. Og naar frøet er lagt ned eller poteten puttet i jorden, saa vet du med dig selv, at du — du eller jeg — bare jeg har magt til at forvandle dette sorte stykke jord til at bli levende og vakkert. Saa dækker vi godt til og venter, og saa begynder miraklet straks der nede i dypet, uten at vi hverken ser eller forstaar. Og saa gaar vi der og venter og længter efter at faa se den første lille, bleke spire stikke op. Snart kommer flere og flere, og de vokser og vokser, — og en dag kan du se, hvad slags plante det er. — Aa, du aner ikke, hvor det er vidunderlig! Der findes ikke noget i verden som er deiligere end at stelle med jorden. Jeg skal si dig, hvad det er jeg« — hun sænket stemmen og blev ganske høitidelig: »Det er det mest guddommelige arbejde et menneske kan faa. En føler sig virkelig i nær slekt med Gud i første artikkel.«

»Neimen, Inga, er du splitter gal!«

»Jo, for det er en slags skabelshistorie, vet du, om og om igjen hver eneste vaar. Derfor, ser du, er det mit høieste ønske engang at eie en liten flek jord, hvor jeg kunde skape noget og vite, at det, som vokste op, det var mit verk og — — min eiendom —«

»Jord er her da nok av, der mangler da vist heller paa folk til at ta fat.«

»Ja,« sukket Inga. »Det er fordi de ikke har faat øie paa livets største under —«

»Nei, nu —« fru Sommer hadde længe været forpint av latter over søsterdatterens overraskende talegaver. Nu lo hun længe og hjertelig; Men Inga gik og suget muldduften i sig og var alvorlig. — »Du er jo aldeles veltalende, og jamen lignet du ikke far din der ogsaa — dengang han var student. Han kunde lægge ut, saa mor og Lina sat ganske himmelfaldne.«

»Hvad snakket han om?«

Inga hadde begge hænder dypt nedi bunden av jakkelommerne, og fru Sommer lot det skure. De gik jo over Frognerjorderne, og der var det ikke saa nøie for en gangs skyld.

»Aa, han brydde sig vist sytten om jorden, han holdt sig til bøgerne han og hadde det med at citere alt det, som de store aander hadde sagt føre.«

»Hvad var det om da?«

»Om alt mulig. Jeg skjønnte jo ikke stort, jeg var saa vidt konfirmert jeg, og syntes han var gyselig — ja, du maa undskylde mig — gyselig vigtig og opblæst av alt det han læste sig til. Men — —«

Inga hadde huket sig ned ved veikanten og sat med et potetgræs i haanden.

»Se, tante! De smaa nydelige potetene! Det er første gang de ser lyset! Tænk de har vokset der *under* jorden, er det ikke et under? Jord og sol og vand har hjulpet til, men et menneske maatte lægge poteten der, ellers blev det ikke noget av. Jeg begriper ikke, at saa faa mennesker blir jordbrugere og gartnere.«

»Det vilde ikke bli rart at leve, hvis alle lignet dig,« mente tanten; men hun trak virkelig den høire hanske av, bøiet sig forsigtig ned og nappet i et ris hun ogsaa.

»For en masse jord der hænger ved, jamen har de arbeide bare med at faa den av, før de sælger dem,« sa hun og rynket paa næsen.

Inga tok formelig kjælent om de jordete poteter, gned de rene og blanke med hænderne og bet i en av dem.

»Fy da!« grinte tanten.

»De er slet ikke vonde, og ferske er de ialfald, — direkte import!« lo Inga og spyttet ut. — »Men dette kaldes vel at stjæle; det er bedst at lægge dem paa plads igjen.«

»Undres om de er større under de andre risene, træk op det der med det visne bladet i toppen.«

»Ja, jeg skal bare putte disse ordentlig nedi,« sa Inga; men før hun var færdig hadde fru skibsreder Sommer tat nogen lange skridt paa

sine fine lakstøvler med musegraa skafter og holdt smilende et pragteksemplar op iveiret.

»Her er flere ogsaa!« ropte hun og tallet efter, — »tolv stykker, det er vel det som kaldes tolv fold?«

»Har De no støkke her, De?«

Der stod pludselig bak dem en liten skjegget mand i en slags uniform med stok i haanden og fikserte de to damer.

»Hvor er De kommet fra?« lo Inga; »jeg har hverken hørt eller set nogen.«

Manden gik ikke med paa spøken, men blev morskere i stemmen og strammere i figuren.

»Hvisom atte De ikke eier støkke her, er det vel bedst ogsaa retirere herfra, tænker jeg!«

»De tror da vel aldrig, vi er ute for at stjæle poteter, hvad?«

Fru Sommer med slør paa hatten, hvitræv over skuldrene og en hvit hanske paa venstre haand, som holdt et tak i den sorte silkekaape, stod midt i en fure og saa paa manden med et komisk uttryk i ansigtet. Inga hadde reist sig og gned hænderne rene med avbrukket løv. — Hun nød situationen, og ansigtet var et eneste smil.

»Hm — det er sandelig ikke godt at vete aa'n ska tru. Igaar kveld var det ogsaa nogen folk her; men de saa litt anslessen ut.«

»De hadde vel hakke og bøtte og vogn med

de; men hvor tror De vi har tænkt at anbringe tyvekostene?»

»Nei, nei, — det er saa det. Men — det saa lissom litt rart ut,« sa manden mindre bøs, — »og saa er det naa jeg som har inspesjonen her da!«

Da faldt Inga ind:

»Vi fik bare saan lyst til at lugte litt paa jorden vi, forstaar De; og saa var vi nysgjerrige efter at se hvordan potetene saa ut, naar de sat fast paa riset.«

»Aaja — javist ja. — Mor'n!« Og potetinspektøren pilte temmelig fort avsted nedover mot byen og civilisationen og trygheten. Hvem kunde vite om det ikke var to tullete kvindfolk. Kanske de var rømt fra Gaustad, for alt det han visste. Lugte paa jorda, glo paa en potet — nei, maken! — Jovist var de gjerne. Stod de ikke der og heia og lo saa de mest var krokete. Jamen skulde en opleve mye rart paa blanke formiddan.

»Nu kommer vi paa Møllergaten 19,« sa fru Sommer og løftet forsiktig paa sløret for at tørre baade øine og næse efter den uvante lat-termotion.

»Se, han skynder sig!« ropte Inga, — »kanske han ringer i det første hus han træffer paa, og før vi naar hjem, er vi arrestert.«

Fru Sommer knappet hansken paa og var endda rød i ansigtet.

»Alt det du kan finde paa, Inga,« kom det om litt med et tilfreds suk.

»Jeg? Det var du som gik ind i akeren!«

»Ja, kom nu. — Jeg har ialfald ikke hat saan moro paa længe.«

— — —

Et par dage efter ringte fru kaptein Torstensen op og spurte, naar fru Sommer hadde tænkt at flytte ind i villaen.

»Hvordan er det med kjøkkenhaven, følger alle grønsakene med, eller er de solgt? — Ikke potetene heller? — Jo, jeg vil gjerne benytte altsammen. — Nei, jeg har ikke forsynt mig til vinteren. — De er utflyttet om fjorten dage? Ja, det er tidsnok. Jeg vil gjerne flytte op saa snart der er gjort rent. — Jo, jeg kjøper en del av møblene. Jeg skal komme i morgen formiddag. — Ja tak!«

Inga var inde i stuen og skar ansigt efter som samtalen skred frem. Da resultatet var klart, reiste hun sig og feftet med begge armer og opførte en hel krigsdans foran speilet, mens øinene lo og lyste av tindrende glæde og skinte omkap med to tætte rader sterke tænder som ikke var til at skjule, naar læberne uavladelig maatte smile som nu.

Da tok det i døren, og pludselig sank hun ned

i en av de dype stoler og rev en bok til sig fra bordet. Med albuene paa knærne og hodet støttet i hænderne sat hun og læste, da tanten kom ind.

»Jeg har allikevel bestemt mig jeg, Inga!«

»Hvad? Hvilket da?«

»At bo i villaen. — Jeg tror virkelig, det er sundt for mig at ha litt saant arbeide — — i haven for eksempel. Jeg har jo baade blekfeber og kardialgi, og doktoren har ofte sagt, at jeg trænger motion og frisk luft.«

Hun kastet et raskt blik bort paa søsterdatterens runde, blussende ansigt og strøk sig ubevisst over kindene.

— Aa, den nydelige, rene huden. —

Inga saa op fra boken og glippet sterkt med øinene.

»Jeg er sikker paa, du blir frisk som en fisk, tante, — og du kommer til at bli saa tyk som — som —«

»Tak, jeg klarer mig med tykkelsen,« sa tanten mut.

»Jamen, du blir ordentlig sulten, naar du har spadd i haven, ser du, og da —«

»Du vil da vel aldrig, jeg skal spa?«

»Eller rake da — eller —«

»Det tunge arbeide har vi selvfølgelig leiehjælp til,« sa fru Sommer i avgjørende tone.

»Blaas! Det er det, som er moro; det er det vi blir sterke av, skjønner du vel!«

Og Inga knyttet hænderne og slog armene ut med slik kraft, at fru Sommer var nær ved at stupe bakover.

»Jeg er nu ikke tyve aar, maa du huske —«

»Ikke jeg heller,« lo Inga, — »jeg er bare nitten.«

»Ja, ja, — i hvertfald maa vi den dag idag begynde at tænke paa pakningen. Vi vil være i orden der oppe, før Henrik kommer hjem i midten av oktober.«

»Der kommer doktoren nede i veien, frøken!«
Fru Sommers enepike hvisket det frem og sendte Inga et hemmelighetsfuldt smil.

Inga nikket.

»La mig ta imot ham og gaa op og si fra til tante saalænge De, Anna.«

Og de to unge piker vekslet et forstaaelsesfuldt blik, idet de skyndte sig hver sin vei.

»Naada — naada, — hvad er i veien? Det er da vel ikke liv om at gjøre?«

Doktoren var høirøstet og i perlehumør. Han gned hænderne, mens han saa paa Inga med et eget glimt i øinene. Hun hadde glemt at se sig i speilet. En svart stripe løp tvers over panden; hun holdt paa at vaske blomsterpotter ute i kjøkkenet, da piken meldte doktoren, og hadde strøket haaret bort fra panden, like før hun vasket hænderne.

»Hun er ikke det mindste syk altsaa; det er bare begyndt at verke litt i armene og bene —«

»Det er vel gift da?«

»Nei langtfra! Hun har arbeidet i haven, og nu er vel musklene begyndt at bli kraftigere!«

»Nu vel! Men hvorfor i al verden har dere ringt efter mig? — Det er lang vei hit.«

»Tante vilde det selv. Hun tror aldeles sikkert, at det er giftfeber. — Nei, langtfra, — ikke spor feber; jeg har tat temperaturen, — bare gyselig ræd, og derfor er hun vel het i hodet!«

»Hm.« — Doktoren klødde sig i hodet. — »Det kan da ikke behøves to doktorer.«

»Jo, hør nu! De maa endelig være saa snild at hjelpe mig.«

»Hjelpe — hvad mener De?«

»Hun har jo blekfeber, ikke sandt?«

»Joda. Hun lever for makelig og er ræd frisk luft, og derfor er hele organismen slap.«

Inga nikket enig. »Men nu har hun været meget ute. Vi har altsaa tat op poteter og gulerøtter.«

Doktoren satte begge hænder i bukselommene og plystret fornøiet.

»Hui, hui! Den er god! Jeg skulde gi en krone for at se fru Sommer i potetakeren.«

»Puh, det er bare den lille flekken, De ser der,« — og Inga pekte gjennom den aapne dør ind til spisestuen, som hadde vindu ut mot kjøkkenhaven. — — »Kan De ikke være saa

snild at finde paa noget om, at det er forfærdelig sundt at bøie sig eller noget slikt.«

Doktoren bare nikket smilende og gik alene ovenpaa, hvor fru Sommer laa fin og pyntet og verket i alle lemmer.

»Ja, dette er det rædsomste, jeg har kjendt, doktor! — — Naturligvis er det giftfeber?« sluttet hun den indgaaende beskrivelse av sin elendighet og saa spændt paa doktorens alvorlige, lukkede ansigt.

»Der er litt hævelse i ansigtet, ser jeg,« sa han gravalvorlig.

»Er det! Men jeg verker ikke der!«

»Nei, nei, — men jeg ser jo stor forskjjel paa Dem siden sidst, jeg saa Dem.«

»Ja, det er akkurat en maaned siden. Piken hadde tre dages halsesyke.«

»De har ikke ondt i halsen?«

»Nei, gid, — De tror da ikke det er difteri?«
Doktoren vinket beroligende med haanden.

»Nei, nei, — De har ikke feber.«

»Inga sa nei; men hun har da vist ikke slaat termometret ordentlig ned. Jeg er saa skrækelig varm.«

»Jeg siger: De har *ikke* feber,« gjentok doktoren med et smil.

»Men hvorfor er jeg saa het?«

»Jo, her er godt og varmt, og solen har De like ind i sengen, — et herlig sted!«

»Synes De? — Jeg har nu angret skrækkelig paa, at jeg flyttet.«

»Det begriper jeg ikke.«

»Jo — — ja, det er den haven, ser De. Det er der, jeg er blit syk. Min søsterdatter er jo aldeles gal efter at rote derute, — og tror De ikke, hun fik narret mig til at — at være med ogsaa! — Da blev jeg litt sved, vet De, og igaar holdt jeg noksaa længe paa, for vi var ræd for regn. Og da er jeg blit forkjølet.«

»Hvor længe har De holdt paa med havearbeidet?«

»Aa, det er først de par sidste dagene, det er blit noget av det; før har jeg bare av og til gaat og set litt paa Inga. Hun har plantet frugttrær og klippet plænene og ellers litt av hvert.«

Doktoren hadde reist sig og saa ut av vinduet.

»Vi ser en gløt av fjorden ogsaa. — Ja, dette var rent et fund, frue. Det er rimelig, De trives godt her.«

Fru Sommer saa bort paa ham med et furtent ansigt. Hadde han ikke hørt, at hun angret paa flytningen?

»Ja, ja, — dette gaar nok over snart. Nu skal jeg skrive op en udmerket medicin, som De maa bruke nøiagtig.«

Fru Sommers ansigt og hele legemets stilling

undergik en forvandling. De spændte muskler slappedes og trykket i hodet var ikke saa generende længer. — Han skrev ikke recept for ingenting, doktor Haastad. Og hun la ansigtet i passende, rolige lidelsesfolder, mens han skrev, og ventet spændt paa, at hun skulde faa vite sygdommens navn.

Doktoren rev bladet av blokken og brettet det sammen. Hele siden var tæt beskrevet, og fru Sommer rakte haanden ut for at ta imot.

»Jeg gir den til Deres søsterdatter, saa faar hun bile nedover med mig, og om en times tid kommer hun tilbake med medicinen,« sa han med et beroligende nik.

»Tusen tak! Men hvad slags — hvad vil De kalde dette?«

»Deres sygdom, mener De? — Tja—a, paa latin kalder vi det Muskelatrofi — Palpitation.«

»Du verden,« lo fru Sommer fornøiet. — »Men paa norsk da?«

»Hm. Det er en speciel damesygdum; men det er noksaa sjelden den forekommer, og vi læger har ikke noget populært navn paa den slags lidelser. Naaja, — muskelsmerter, tænker jeg vi siger.«

»Javel,« sukket fru Sommer lettet og la hodet godt til rette paa puten. »Og det gaar ikke over til giftfeber, tror De?«

»Slet ikke naar De bruker medicinen.«

— — Det var altsaa ikke saa uskyldig allikevel da, tænkte fru Sommer, men vovet ikke spørge mer. Hun var paa nippet til at bede ham gjenta det merkelige navn, men turde ikke. Han hadde det tydelig travelt idag. — Men recepten var nu skrevet, og hun følte sig alt bedre bare ved bevisstheten om, at hun hadde gjort, hvad hun kunde for at stanse en uhyggelig, mystisk og sjelden sygdom — tænk sjelden! — i sit første stadium.

»Sund, kjæk jente, Deres søsterdatter.«

»Aaja,« smilte den syke. »Men hun har den fikse idé, at hun absolut skal bli gartner eller noget i den genre.«

»Hun kunde fundet paa noget værre,« sa doktoren med det egne smilet, han altid fik, naar han moret sig over noget, — og rakte fruhen haanden: »Farvel, god bedring!«

Men fru Sommer laa længe efter og spekulererte paa, hvad det smilet egentlig skulde betyde. Og hun husket med ett, hvad han hadde sagt om Karen, da han saa hende første gang: »En nydelig ung dame den frøken Vangen.« — Men Inga var bare jente. Aaja. Det var vist forgjæves det slitet, hun hadde for at faa hende forvandlet. Merkelig med det medfødte anlæg; det grodde sig frem trods alt, akkurat som tistelen og akersennepen bak gjærdet. Og frodig og kraftig var det, endda der hverken blev luket

eller gjødslet. Men saa var det heller ikke noget vakkert, nei, — stivt og strittende og haardført — hverken menneske eller dyr til nytte eller hygge. — Ikke for det, Inga var snild og mækeløs opofrende og hjælpsom og snartænkt, naar det gjaldt at ta et tak. Uten hende var det aldrig gaat saa kjækt og greit med flytningen.

Vilde hun bare være saa medgjørlig naar det gjaldt hendes eget bedste. Men nei tak, da satte hun sig paa bakkenene og var ikke til at rikke av flekken. — Ak ja, hun var datter av Jens Vangen. En kunde ikke vente mer.

Da Inga kom tilbake, laa fru Sommer og sov sødelig. Natten havde været fuld av gigtfeber-rædsler, som Gud ske lov doktoren hadde tat med sig, og nu — — »Ja, nu føler jeg mig saa meget bedre.«

»Verker du ikke heller?«

»Joda, joda, — bare jeg snur mig, kjender jeg ryggen og knærne er saa stive og ømme. Er han ikke søt den doktoren? Tænk, at han tok dig med i bilen! Hvor er medicinen?«

En stor pose bananer blev lempelig kastet bort paa dynen, og fru Sommer gav et skrik fra sig, knærne var jo daarlige.

»Tøv, kom nu med flasken!«

»Jeg har ingen,« lo Inga og satte sig paa sengekanten med en papirlap i haanden. Hør nu: Jeg skal læse medicinen for dig, sa doktoren;

men han vilde først ha mig ut, saa du kunde faa en lur i ro, og du ser, at det gik udmerket —«

»Giv mig lappen!«

»Nei, doktoren sa, at jeg skulde først læse det høit, saa skal du faa den efterpaa.«

»Aldrig hørt maken. — Ja, læs da — —«

»Fru Sommers medicin:

1. Daglig motion i frisk luft, hvordan end veiret er.

»Han er gal!«

2. Ikke bare en rolig spasertur, men litt kropsarbeide, for eksempel optagning av grøn-saker i haven, snespadning osv.

3. Under arbeidet bør ikke brukes stramtsittende korset eller høihælte støvler. Heller ikke for varme klær, helst et kort skjørt og vindjakke.

Efterfølges denne ordre, vil følgen bli:

1. God appetit, runde pene kinder og klare, unge øine. 2. Blekfeber og kardialgi forsvinder som dug for solen, og de ømme muskler blir kraftige og smertefrie.

Haastad.

»Han har virkelig sat navnet under?«

»Ja, værsaagod.«

Tausheten var trykkende, mens patienten selv læste, og Inga, som ventet resignert paa det værste, forberedte sig til at møte motstanderen.

»Hvad sa han til dig?«

»Du hadde aldrig været saa pen, sa han. Deres tante er blit ti aar yngre, bare pas paa at hun ikke overdriver, saa er den kuren hun har begyndt, baade den heldigste og virksomste vei til sundhet og skjønhed.«

»Men hvorfor sa han ikke alt det til mig?« ropte fru Sommer heftig, slog dynen tilside og satte føtterne paa det bløte skind foran sengen.

»Hvad sa han da?«

»Ja, hvad sa han egentlig? — Det faar da være maate paa spøk ogsaa.«

Heftigheten hadde faat dødsstøtet, og Inga var klar over, at hun og doktoren hadde vundet et stort slag.

»Jamen du hentet ham jo, og han fandt ingen sygdom.«

»Jo, han sa til og med det latinske navn, og at jeg maatte være yderst forsigtig for ikke at faa giftfeber. Men der var noget over ham, det saa jeg. — Sa — sa du noget, Inga?«

»Jeg?«

Men Ingas ansigt var saa uskyldig og aapent der hun sat med armene i kors, at fru Sommer trak det mistænksomme blik til sig og skyndte sig at tilføie: »Jeg vet jo, at det lignet ikke dig. Nei, naturligvis. — Ja, ja, det er nu ialfald baa- de første og sidste gang jeg henter doktor til ingen nytte.«

»Er du ikke glad da, tante?«

»Glad? Du mener ærgerlig?«

»Nei, jeg mener glad. Glad fordi du slipper at ligge et par maaneder i gigtfeber.«

»Du siger noget, Inga. — — Men at jeg *har* det vondt, det er sandt, som jeg staar her. Men nu vil jeg klæ mig og spise middag nede. — — Sa han virkelig, at jeg var blit penere?«

Hun stod i tøfler foran toiletkommoden og studerte sit speilbillede. Morgenkjolen med violette silkesløifer var tat av, og det lyse, litt rødlike haar stod i et brus om det friske, rødmussete ansigt. Sandelig er det ikke sandt, tænkte hun og ordnet paa bustene.

»Sulten er jeg ialfald, endda jeg ingen motion har hat; men det er temmelig anstrengende at ligge i gigtfeber en hel formiddag, selv om det bare er i indbildningen den sitter.«

Kjære Karen!

Nu har vi hat stort selskap for første gang i »Gløtten«, og jeg skal si, det var flot!

Først skal du høre, hvordan undertegnede saa ut, saa kan du likesom se mig, naar jeg beskriver alt det andre. Jeg begynder øverst oppe. Tante hadde bestilt friserdame hit for hun rak ikke at gaa til byen, — og saa tok hun mig etterpaa. Nei, noget saa komisk! Jeg saa ut som en av voksdamerne i et vindu inde i byen, præcis samme farve og fasong — nei, frisure kalder tante det — paa haaret. Men skulde jeg klusse saan med haaret hver dag, kom jeg til at holde paa mindst to timer og allikevel ikke faa saan sveis. Tante sa det var flatterende! Jeg syntes, det var latterlig kunstig. Kjolen var ogsaa ny. Ja, jeg glemte at si, at jeg blev pudret baade i ansigtet og paa hænderne. Først gned damen mig ind med en salve, saa tørret hun den næsten bort, og saa dypet hun en bomuldsdot i noget lyserødt pudder og strøk over hele fjæset; det var vel for at fregnerne ikke skulde synes, naturligtvis. De er forresten svært lyse nu. —

Kjolen var blaa, saan midt mellem mørkt og lyst — pastelblaa, kalder tante den. Den er sandelig pen og er av en slags silke, som heter »krep du skinner« — og den skinner virkelig som blaa sjø, naar den glitrer i solen. — Men da jeg var færdig pyntet, følte jeg mig saa rar og træt og stiv, og saa sprang jeg en liten tur ned i haven for at bli litt kjendt med mig selv. Der fandt jeg to pene, hvite asters, og de satte jeg i brystet, der hvor det var mest utringet, — det dækket godt, og jeg følte mig ikke saa nøken. Heldigvis blæste det litt, saa jeg blev passelig avkjølet efter al den sjauen; men haaret var kommet i uorden, og det likte ikke tante. Men jeg følte mig mere vel da, for det saa ikke saa ferskt og klappet ut.

Der var indbudt tyve gjester, men der kom to og tyve, for Harms tok Charlotte med; hun var paa besøk der, — og tænk, Gunnar Broberg kom ogsaa. Han hadde møtt tante paa Karl Johan nogen dage før, og da spurte hun, om han ikke hadde lyst at se op. Og saa kom han netop som vi gik tilbords. Charlotte hadde vel git ham et vink.

»Er du her, Inga?« sa Gunnar.

»Ja, du ser vel det,« sa jeg. For jeg husket, hvad du sa engang: »Næste gang han duser, siger du du igjen.«

Han saa saa rart paa mig; men jeg bare lo

og gik fra ham. For nu er jeg da vel voksen, og jeg er ikke længer i haven hos Broberg!

Da vi hadde spist — gid for en masse fin, god mat! — spurte han, om det var meningen, vi skulde være dus. »Det er det samme for mig,« sa jeg, — »jeg svarer bare slik som jeg blir tiltalt, jeg.«

»Søren,« sa han og stirret saa rart paa mig. »Jeg mindes et av mine barndoms eventyr! Kan De gjette hvilket?«

Men jeg svarte ikke, for tante ropte netop paa mig, — jeg skulde bære om kaffen. Da jeg engang senere gik forbi ham og Charlotte, lo hun av fuld hals til noget Gunnar sa. Fru Harms bad dem dele litt av moroen med de andre, og da sa Charlotte: Han fortæller eventyret om den grimme ælling.

Jeg kan ikke netop huske, at det var saa morsomt, sa fru Harms. Men Gunnar maatte vist sætte noget til, for Charlotte lo ustanselig.

Han er ikke saa tyk længer nu, og han har faat barter, tænk. — Men en gang blev jeg sint, kan du tro. Da vi spiste dessert, kom jeg til at sitte mellem ham og Charlotte, og mens Gunnar skrælte et eple, sa han: »Det var deilig frugt, er det gravenstener?« Da sa Charlotte: »Jeg er desværre ikke utdannet som gartner. Spør heller din mors forhenværende haveassistent!«

»Jeg hadde nok ikke saan fin titel,« sa jeg paa trass. »Fru Broberg kaldte mig ret og slet Inga gartnerpike; men det klarte sig det ogsaa.«

»Tænk, hvor morsomt det vilde været for fru Broberg at se sin gartnerpike i krep du skinner,« lo hun.

»Ja, hun vilde knapt tro sine egne øine,« sa Gunnar. — »Skaal hvite svane!«

Men tror du *jeg* vilde skaale? »Jeg drikker ikke vin, mens jeg spiser epler; det smaker vondt,« sa jeg.

Gunnar blev rød og drak glasset ut — alene. Og saa reiste jeg mig og gik fra dem. Naturligvis blev han sint; men jeg hadde faat nok av harselasen deres.

Jeg ønsket bare, du hadde været der jeg, Karen, saa kunde du hjulpet mig. Jeg vet aldrig, hvad jeg skal svare, naar folk er saa ekle, jeg. Men det er sandelig rart, at de endda ikke er forlovet, saa forførdelig længe som de har gaat slik. — Det ser ut til at bli menneske av den blautfisken allikevel, sa onkel, da de var gaat.

»Du vælger dine uttryk, Henrik,« sa tante — og jeg lo! — Ja, for jeg maa le, naar tante sætter op det høitidelige, stramme ansigtet efter alle onkels snodige ord. Onkel er knakende kjæk og snaal, Karen. Han gav mig i al stilhet en hundredekroneseddel, fordi jeg hadde »stelt saa godt med tante,« sa han. Ja, det er ikke for de

pengene jeg liker ham, maa du tro. Men han er ikke saa r ed for ikke at v ere fin og lik andre, og derfor er det bare moro at v ere ute med ham alene. Da beh over jeg hverken at t enke paa h ender eller ben eller noget andet. For han siger ikke ett ord om mine simple manerer. Han fort eller bare saa meget rart fra reiserne. Forresten er tante ofte med, og hun er ikke saa skr ekkelig n oie nu l enger; men ret som det er, h orer jeg: Inga! Ikke sl eng saa med armene, ikke saa lange skridt, ikke le saa h oit osv. Men hun er gr esselig snild, og jeg er forf erdelig glad, fordi vi flyttet hit. Her har jeg da noget at bestille hver eneste dag. — Igaar malte jeg to haveb enker nede i rullev erelset, og idag har jeg faat lov til at binde strie over de h oie avblomstrede rosentr er. Det er litt tidlig, men tante er r ed for nattefrosten.

Onkel er saa flink med haven. Du kan tro han blev overrasket, da han fik se saan masse blomster, da han kom hjem. Han har nok lagt litet merke til haverne om h osten og spurte for alvor, om vi hadde kj opt blomster hos en gartner og stukket dem ned for at imponere ham! — Levk oier, asters, nelliker, tulipaner og mange flere — og saa roser — roser, mange roser, mest m orker ode og lyser ode, nydelige! Ja, haven var et syn, og den er pen endda, men ak! Nu begynner de s ote blomster at h enge med

hodet — snart skal de dø. Og saa kommer sneen og brer sit hvite dække over. Det er ganske saart og vemodig, og jeg gaar i begravelsesstemning, naar jeg kommer ut og ser, hvor mange der er visnet om natten. — Men bare vent til vaaren, Karen! Da skal her bli liv og farver. Jeg glær mig græsselig. Onkel har lovet at være hjemme da. Spør om vi skal gjøre undere!

Der gaar ikke en dag, uten han spør: Var det ikke et godt kjøp, Inga? Hvem snakker du til? siger tante av og til, den gamle eller den unge? Aa, du er sandelig blit saa ung du, kona mi, — det er bedre jeg siger lille og store Inga.

Forresten er tante slet ikke høiere end jeg, og jeg er blit tyndere, siden jeg fik korset. I begyndelsen likte jeg det ikke, men nu er det saa støtt og godt at ha; jeg blir likesom længere i det.

Nei, nu orker jeg ikke mere. Klokken er snart elleve. Imorgen skal vi ordne grønsakerne nede i matkjeldereren. Vi har kjøpt kaal, og den skal pakkes ind i avispapir. Gulerøtterne strør vi ned med tør sagflis. Potetene er deilige, og tante taaler næsten ikke at piken skræller dem. Vore poteter, Henrik, siger hun stolt, naar vi spiser. Aa, saa passelig, siger han. Naar du har sat dem selv, kan du kalde dem dine.

Tante har lagt paa sig to kilo, siden vi kom til »Gløtten«. — Godnat! Hils alle.

Dette er det længste brev jeg har skrevet i mit liv.

Inga.

»Skibsreder Sommers penger sitter temmelig løst,« var adjunkt Vangens bemerkning, da han hadde læst brevet for sig selv.

»Det har ialfald kommet vel med for os hitil,« sa fru Vangen og sendte Karen et smil.

»Baade tante og onkel gir paa saan hyggelig maate, en har aldrig følelsen av, at en maa takke saa skrækkelig, naar en faar noget,« skyndte Karen sig at sige.

»Hm — nei, nei. Men en hundredekronesedel til lommepenger — — For hun var jo godt opklædd?«

»Ja, du vet selv, hvad hun fik av klær. Men luksus har jo Inga aldrig brydd sig om. Hun har bare det aller nødvendigste, og det kan jo hændes, hun faar lyst paa litt av hvert, naar hun daglig ser saa meget pent.«

»M—ja. Der ligger netop faren ved at leve i Kristiania.« — Vangen stanset pludselig og blev rød. Begge damerne saa ned i sytøiet, men han syntes at læse i ansigtene, at de sat der og smilte av ham og bare ventet paa mere. Neitak. Han kunde tie stille. Karen tok ingen skade der inde, det var saa det. Men Inga hadde

ikke Karens bestemte karakter og dype alvor. Hun var lettere paavirkelig og litet moden for sin alder. Rent et barn trods sine nitten aar. Og selvkritik og smag og takt var egenskaper, hun ikke hadde anelse om.

Ja, ja. Han kunde tie stille. Naar Lina og Karen lukket sig til og hadde det sammensvorne i uttrykket, var det faafængt at faa en rolig passiar med dem.

»Hun gjør nu vist nytte for sig, Inga,« kom det om en stund i en munter tone fra Karen. »Jeg gik bare paa stasen, jeg, og kjedet mig og længtet.«

»Jasaa? Længtet du? Det har jeg aldrig visst før. — Jasaa.«

Karen blev rød. Nu trodde kanskje far, at det var hjem hun længtet. Det slap hende ut av munden uten at hun egentlig vilde det. Ja, han maatte gjerne tro det.

»Men det gaar smaat med skolegangen. Det var vel egentlig hensigten med opholdet derinde.«

Han hadde faat fat paa Linas blik og vilde forsøke engang til, om ikke det gik an at snakke om Inga, mens Karen var tilstede. Da gik det likesom glattere.

»Hun skal begynde efter jul,« sa fru Vangen, — »og det er igrunden heldig, at hun blir

litt kjendt baade i huset og byen, før den tvangen begynder.«

»Tvang!«

Vangen smaaknegget, ganske harmløst forresten.

»Ja, for Inga blir det tvang, saa frit som hun har levet.«

»Skal hun kunne drive det til noget i gartnerveien, maa hun klare at holde regnskap. Og faar hun en bra eksamen, er det vel bedst at sende hende paa en landbruksskole«

Nu ventet han spændt paa sin kones utalelse.

»Eller sætte hende istand til at drive en blomsterforretning og ha et ganske litet gartneri ved siden.«

»Ja, det var mer passende for en — en dame,« sa Karen.

Vangen kremtet.

»Dame? — Aanei, Inga blir aldrig dame, hun. Det er for meget bondeblod i aarene hendes.«

Da sendte fruene ham et blik, et undersøkende, advarende, harcellerende blik.

»For noget tøis,« sa hun bare og fik farve i kindene.

Karen sat og smaasmilte. Det var moro at iagtta far og mor nu. Den skarpe brodd var der ikke længer. Smaaertingen forældrene imellem hadde mere præg av vittighet end bitende ironi.

Og trods de ofte var uenige, merket hun godt, at far ikke længer behandlet mor saa overlegent som før, og mor paa sin side tok hans satire roligere og svarte mere freidig og kjækt. De smaa skjærmydsler endte aldrig med smeld i dørene fra far eller hodepine og taarer hos mor.

»Enkelte mennesker trænger lang tid for at bli voksne, mens andre saa at si har været det hele sit liv. Inga har bestandig faat høre, at hun heller burde været gut, og det har sat sit præg paa hende. Hun tror endda, at hun er en misforstaaelse fra skaberens haand,« sa fru Vangen efter en liten pause.

Vangen stod borte ved ovnen, mens han tændte pipen.

»Jeg kan ikke tænke mig, at Inga overhodet reflekterer over, hvad og hvorledes hun er eller ikke er. Hun er grei og enkel, der har aldrig været noget kluss med hende.«

Han opfanget et blik fra Karens mørke øine og saa, at hun blev rød over hele ansigtet. — Saa det tok hun til sig. Ja, ja, — han fik bøte paa det.

»Men — æ — charme har hun aldrig eiet. Ja, jeg mener, hun er jo ikke noget for øiet netop. Saa vi gjør vel klokest i at tænke paa et selvstændig livserhverv for hende.«

»Du mener, at hun aldrig faar nogen frier? Du gaar som katten om varme grøten og vover

ikke at stikke snuten borti,« sa fru Vangen med en liten latter.

»M—ja, jeg er ræd for det. Hun — hun vækker ikke denslags følelser hos manden. Hun — hun er altfor blid.«

Da lo baade Karen og moren uten at de rigtig var klar over hvori det komiske bestod. Men skabningens herre følte sig krænket, og da latteren øket istedetfor at avta, fandt han det raadeligst at fortrække til sine egne enemerker.

Han stod derinde bak den lukkede dør og lyttet en stund. Endda lo de og snakket ind imellem, snakket og lo. Det var ganske utækelig, var det. Sitte der og le av sin egen mand og far. — Ikke kunde han *si* noget heller, for de var saa altfor rapmundet begge to. Var nu det noget at le av?

Men Vangen sat med et fornøiet smil, mens han rettet stilebøkerne til fjerde middel, og av og til reiste han sig og lyttet ved døren ind til stuen. Men de lo ikke længer derinde. Maskinen duret, og Vangen satte sig rolig ned. Saa var han da sikker paa, at de ikke hadde mer moro paa hans bekostning.

U ndskyld — kan De si mig, hvor alle disse unge mennesker kommer fra?»

Det var sikkert en danske, en som havde været i Norge en tid, tænkte Karen. Hun skyndte sig over Tullinløkken for at naa tidsnok til at høre musikken klokken to, da en ung mand lettede paa hatten og stanset hende.

»De gaar paa skole derborte? De ser skiltet — handelsskole ja. Jeg gaar der ogsaa,« lo hun og slog paa den sorte væske under armen.

»Virkelig? De ligner slet ikke en skolepike!«

Og den unge mand hilste igjen utsøkt høflig, mens Inga nikkede og travet videre.

Dumt jeg ikke spurte, hvad han trodde jeg var, tænkte hun og sprang tilbage.

»Hvad synes De, jeg ligner da?«

Hun nappet manden i frakken.

»Aa, — ja, ja, hvad skal jeg vel si?« kom det med et lattermildt udtryk i ansigtet. — »De vil gjerne vite det, kan jeg tænke?«

»Jamen, skynd Dem, — jeg skal bort og høre paa musikken!«

»Da gaar jeg med Dem — om jeg faar lov.«

»Ja, kan De gaa fort saa,« sa Inga og maalte manden — »Hvad ligner jeg da?«

»De maa ha litt taalmodighet. Jeg sa, hvad De *ikke* lignet; nu maa jeg først lære Dem nærmere at kjende, saa skal jeg si paa en prik, hvad De ligner.«

»De ligner ialfald en handelsreisende,« sa Inga kjapt og mønstret ham fra siden.

»Hvorfor tror De det?« lo manden.

»De har for det første saanne skarpe bretter i bukserne, og desuten er det vel bare danske handelsreisende i Norge paa denne tid av aaret. — Mars er jo ikke turistmaaned,« føiet hun forklarende til.

Manden moret sig.

»Og for det tredje?«

»Ja—a, De ser ut som De er glad i mat.«

Da lo »dansen« lystig, saa flere forbipasserende snudde sig og smilte.

»Er ikke De det?«

»Jo, men De tænker paa, hvad De skal faa til middag. Det er forskjellen. Og saa gir De Dem god tid med maten.« — Den velproportionerte mand under middels høide lo fremdeles.

— »Uf, de er alt begyndt, sa Inga. Jeg liker bedst at gaa her. Paa litt avstand er det vakrest; men De vil vel dit bort.«

Hun nikket let og stillet sig paa et hjørne

med utsigt til paviljongen og folkemængden, som bølget frem og tilbake.

»Tak, jeg staar gjerne her.«

»Men jeg liker ikke at snakke, naar jeg hører musik, jeg,« sa Inga og sendte manden et vantro blik. En danske — en handelsreisende kunde vel vanskelig tie stille fem minutter.

»Ikke jeg heller,« sa manden og stillet sig ved Ingas side alvorlig og taus. — —

»Jeg vil gaa litt,« hvisket hun om en stund. Det var koldt at staa stille i sneslapset, selv om solen skinte ganske vaarlig og varmt.

Hendes ledsager nikket kort og fulgte med. — Slik spaserte de langsomt frem og tilbake paa fortauget i fuldstændig taushet, mens første nummer blev spillet.

»Nu vet jeg, hvad De ligner,« sa dansken, da der blev pause.

Inga stanset og saa paa ham med lysende, blaa øine.

»De ligner — — ja, hvad tror De? — Dem selv!«

»Det var letvint; alle ligner sig selv,« sa Inga skuffet.

»Nei, slet ikke. De fleste mennesker anstrenge sig av al magt for at ligne en eller anden av sine medmennesker, og slik holder De paa til De ikke lenger eier nogen personlighet; den

er utvisket og tilbake er bare en apekat, hvis største interesse er at bli lik andre.«

Da Inga intet svarte, fulgte han retningen av hendes blik. Midt i gaten spaserte et par. Han var iført floshat og moderne lysegraa vaarfrak og svinget en spaserstok behændig i den behanskede haand, mens han konverserte den unge dame ved siden. Hun var klædd i knaldblaa spaserdragt, pyntet med sorte lisser og bar en storbremmet, sort fløielshat paa det gyldne, krusede haar.

Det var tydelig, at hun vakte en viss opsig; hendes væsen og manerer var likesaa utfordrende som toilettet.

»Jeg kjender dem nemlig,« sa Inga, og kindene fik varmere farve. — »De er hjemmefra og — og forlovet.«

»De ser ikke slik ut netop.«

»Jasaa, hvorfor ikke?«

»Kjærestefolk pleier at ha nok med hverandre. Disse to — damen ialfald — er mest optat med at vække hele gatens beundring.«

»Hun er nydelig,« sa Inga avgjort og fik ikke øinene fra den gratiøse skikkelse.

Da snudde de pludselig og kom henimot de to paa fortauet.

»Hør! — Gjør som De kjender mig,« hvisket Inga, »og snak naar de gaar forbi!«

Hendes ubekjendte nikket forstaaende og be-

gyndte pludselig at bli konversabel. Ingas øine straalte, og kindene fik en varmere glød. Nu opdaget Charlotte hende. Gunnar saa op og smilte længe før de møttes.

»Goddag, frøken Vangen! Tak for sidst!«

»Tak i lige maade,« var det saavidt Inga fik sagt, idet de passerte forbi hverandre.

Charlotte gik fjern og nydelig og lot som Inga var luft.

»De kjendte ikke hende?«

Inga nikket kort. Musikken tonet igjen ut-over det bølgende menneskehav. — Nu kunde han gjerne gaa hendes ubekjendte. Det var maate paa paatrængenhet ogsaa. Og Inga forsøkte at sætte op det samme ansigt, som hun netop hadde set hos Charlotte Augensen.

Da kjendte hun en haand paa skulderen og saa ind i Gunnar Brobergs store, lyseblaa øine. De unge mænd bukket for hinanden.

»Broberg — Steen.«

»Det var haardt mot haardt det,« sa Inga; »jeg trodde forresten De het Olsen eller Nielsen eller Sørensen.«

Steen blev sprutrød.

»Har jeg virkelig glemt at presentere mig? Jeg ber tusen ganger om undskyldning!«

Gunnar stod med stokken mellem begge hænder og smilte haanlig.

»Jeg trodde herren var en av Deres skolekamerater, ellers vilde jeg ikke forstyrret et saa interessant gatebekjendtskap.«

»Farvel, begge to; jeg skal ta den trikken, som kommer der!«

Og med et kort nik satte hun i sprang over gaten for at gaa klar av en bil.

Gunnar lettet paa hatten og gik langsomt efter, men allikevel tidsnok til, at han fik plads i samme trik paa bakperrongen. — Det var for at ærgre Charlotte. Han visste jo, at hun stod inde i musikhandelen og fulgte hans bevægelser skridt for skridt. Se saa, nu var han vel blit kvit hende for lang tid fremover, og han kunde ha haab om at vise sig paa gaten uten det paa-hænget. Kaker, chokolade, konfekt, parfymers og atter parfymers, det var blandingen som aandet ut fra hendes ansigt, stemme og klær. Æsj, han hadde faat slik svinagtig lyst paa en salt sild, en ravsalt en, tat like op fra laken; den vilde faa væk den kvalme fornemmelse hun altid førte med sig.

Da Inga hoppet av ved Majorstuen, stod Gunnar pludselig ved siden.

»Kan du ikke heller spasere hjem, saa faar jeg litt saltsmak i munden.«

»Saltsmak?«

»Ja, netop. Du virker saan paa mig du, Inga.«

Hun var aldeles fortunlet. Saa meget rart hadde hun ikke hørt paa en dag.

»Hvorfor gik du fra Charlotte?«

»Hun skulde ind et sted og kjøpe noter, og saa fik jeg pludselig saan lyst til at se paa den fyren; men det var ikke noget for dig det, Inga, — stol paa mig!«

»Kjender du ham kanske?«

Der var tilbaketrængt harme i stemmen.

»Omtrent saapas som du kjender ham. Hvordan i alverden blev du ifølge med den snobben? Han hadde altsaa ikke presentert sig?«

Alt som fandtes i Inga av krænket stolthet brøt ut i lys lue.

»Jeg finder det slet ikke nødvendig at avlægge regnskap for hvemsomhelst. Har aldrig du tiltalt noget menneske paa gaten uten først at sige navnet?«

»Lynild,« tænkte Gunnar, da hun stanset op og slynget ordene mot ham. Nei, heller kornmo om høsten, blinkende, men ganske ufarlig. De slog aldrig ned slike smaa lyn. — Han smilte og saa paa hende med et overlegent, kritisk blik, som var det første gang damen der faldt i hans vei.

Sandelig var hun ikke ganske pragtfuld, naar hun var i harnisk! Det rødliges haar stod som flammer om den melkehvite hud, kindene blusset, de blaa øine, som ellers altid lo, — gnistret

mørke og truende mot ham, og den munden med de friske tænderne var stram og smal, mens hun stod og ventet paa hans svar.

»Sandelig har du ikke mistet alle fregnene dine, Inga,« sa han og strøk med en ubehansket haand over det bløte runde kind.

Men da kom lynnedslaget fortere end ventet. Om et virkelig lyn hadde truffet ham, kunde ikke overraskelsen bli større. Hans høire haand fik en dask, saa det smaldt langt bortefter veien.

»Au!« ropte Gunnar, men forsøkte at beholde likevegten. — »Saa kraftig klappet ikke jeg.«

»Jeg tænker, du lar være at klappe herefter,« ropte Inga og saa sig raskt tilbake. Hun gik allerede med spændstige skridt bortover veien, mens Gunnar stod tilbake og raste indvendig.

Jasaa, hun apet efter søsteren. Hun hadde det ogsaa med at slaa til. Men Karen var en skjønhed; hun kunde tillate sig at være avvisende. Anderledes med denne — denne rødhaarte tuppa. Hun maatte vel takke til, at et mandfolk vilde røre ved hende, jaat som hun var, bondsk og dum og klodset og liten og tyk. —

Han hadde pludselig faat slik ubetvingelig lyst til at kjende om de røde roserne var varme eller kolde, det var det hele! Han kunde gjerne ha sverget paa, at jenta vilde bli svimlende henrykt og føle sig høilig smigret ved en slik berø-

ring. Ikke et sekund hadde han tænkt andet end, at det bare var at række lillefingeren ut, saa kastet hun sig iluksens i hans arme. Og saa blev hun fnysende, lynende sint. Latterlig var hun.

Forresten hadde han aldrig set hende saapas kjæk som netop da, — naar han skulde være ærlig. Det klædde hende jamen storartet — paa en maate. Den snaale, blide, men jaate jenta, som hadde gaat og hjulpet mor i haven, var pludselig blit forandret til en flammende gudinde! Ha, ha, ha!

Jeg fik nok litt salt likevel da, smilte Gunnar ved sig selv og kjækket sig, mens han gik fort nedover mot Majorstutrikken. Men ret som det var, mumlet han: Salt sild er sundt — salt sild er jamen saa sundt, get.

— — —

Inde paa »Grand« satte han kelnerens smilebaand i bevægelse ved at spørge, om han kunde skaffe en ravsalt sild med glohete poteter til.

»Staar desværre ikke paa listen idag,« var svaret.

»Det stemmer,« sa Gunnar, — »real norsk mat som gjør godt i en vassen mund, det staar ikke paa listen, nei. Det er ikke fint nok, men alle disse franske, kunstige rettene, som —«

»Udmerket beaf og skinkestek,« sa kelneren en smule stram og gik baklængs et par skridt

fra bordet. Han taalte ikke noget, der lignet kritik, selv om det var sagt i spøg av den unge Broberg, som aldrig var knipen med drikkepenger.

»Aldeles enig, hr. Broberg,« sa en stemme bak ham, da kelneren var gaat. — Ingas gatebekjendtskap bukket for Gunnar og bad om undskyldning, fordi han ikke hadde kunnet undgaa at høre hans bemerkning.

»Aa, er det Dem! — Hvad synes De om damen, som løp fra Dem?«

»Og fra Dem!« lo den anden. — — »Jeg frydet mig over at møte et friskt, ufordærvet pikebarn her inde. Jeg har desværre set nok av de blaserte. De er kanskje saa elskværdig at gi mig hendes adresse. Jeg vilde gjerne takket for samværet.«

Gunnar Broberg sendte den anden et forstaaelsesfuldt blik.

»De kommer ingen vei med den damen. Hun er ikke saa medgjørlig, som hun later til,« sa han i lav, fortrolig tone.

»De misforstaar mig! Jeg har ingen hensigter, som De tror. Det var rent tilfældig, at vi kom i samtale; men hun tiltalte mig i særlig grad, og jeg vil gjerne fornye bekjendtskapet.«

Gunnar sendte ham et mistroisk blik; men efter nærmere at ha studert den andens ansigt,

tok han øinene til sig og var nødt til at indrømme, at manden saa ut til at være ærlig.

»Hun er — hm — nemlig en yngre søster av en barndomsven av mig, vi er fra samme by« — Gunnar nævnte den store provinsstad, — »og jeg — hm — jeg føler det som en slags pligt at ha et øie med hende. Her er jo mange slags faldgruber for de unge, vet De — hr. — hr. Steen.«

Gunnar la armene ikors og saa fremfor sig med et fromt blik.

Steen mumlet nogen enige ord, tok sit visitkort op av vestlommen og la det paa bordet med den blanke side op.

»De er kanskje saa venlig at skrive adressen?«

Gunnar nikket blidt og venlig og tok en fyldepen frem. Men før han rakte kortet tilbake, kastet han et raskt blik paa den anden side. Nils Steen, cand. mag., Kristiansand, stod der. Gunnar visste ikke selv, hvorav det kom, men han blev rød og bukket dypere end første gang — for den paatrængende unge mand.

»Jeg er her inde for at studere skolevæsenet,« sa han forklarende, — »jeg er nemlig lærer.«

Gunnar smilte mat: »Jeg saa det ved første blik.« At det var en løgn, kunde den anden ikke vite; for han lignet netop saan en handelsrei-

sende, det gjorde han; pillet og pertentlig og affektet, som han var. Bare den irriterende Kristiansandsdialekten og det intetsigende fløtefjæset.

Naa, der kom kelneren endelig. Hr. Steen fjernet sig øieblikkelig, og Gunnar saa til sin uhyre lettelse, at den avskyelige læreren tok hat og frak og forsvandt.

Nu vilde han sandelig styrke sig med et godt glas rødvin.

»Jeg blev sandelig tør efter den salte silden.«

»Du glemmer, at du selv har været ung engang, Karl — Ungdommen maa ha litt adspredelse. Og han er da ikke i fremmed tjeneste.«

Fru trælasthandler Broberg sat bred og mægtig inde paa sin mands kontor. Det var ikke ofte, hun avla visit inden disse fire vægger. Hun følte sig ikke vel der, enten det kom av, at hun var her for sjelden, eller det var den spartanske enkelthet, som virket saa nedstemmende.

»Da jeg var ung, maatte jeg hænge i fra morgen til kveld. Jeg kunde ikke uten videre forlange en ferie med tre-fire dage. — Nei!« hugg den tynde lille mand hvast i, — »enten skal gutten gjøre et ordentlig arbeide her paa kontoret, eller saa —«

»Nu, hvad saa?«

»Saa skal han i fremmed tjeneste, som du siger, og forsørge sig selv.«

Fru Broberg sukket høilydt og tørret sveden av panden.

»At du kan fyre i ovnen nu da, Karl, — det er til at bli syk av slik varme!«

Broberg gik bort til termometret.

»Her er knapt nitten grader,« sa han tørt. —

»Nei, jeg sender ingen penger. Han fik mer end bra var med sig.«

»Han er nu medeier i forretningen da, Karl.«

»I navnet ja! Fordi vi haabet, at han ogsaa skulde bli det i gavnet. Han var selv klar over betingelserne. Jeg har dem skriftlig.«

»Uf, du er saa altfor forretningsmæssig. — Gunnar er — ja, der er noget vist kunstnerisk over den gutten. Jo, det siger saa mange. Baade utseende og væsen minder om en digter. Han skriver jo ogsaa nydelige vers, naar han vil.«

»Jasaa? Sørgelig at vi ikke har bruk for den slags i protokollene. — Ja, det er ikke mer at snakke om nu. Han faar se at klare sig hjem med de penger han har —«

»Og saa tar du mot ham med skjend! Huf, det er altid saa uhyggelig, hver gang Gunnar kommer tilbake fra de smaa ferieturene sine. Du ødelægger hele fornøielsen for ham.«

Trælasthandler Broberg svarte ikke. Han hadde tat plads paa kontorstolen og bladet i en protokol, mens han kastet et og andet blik bort paa sin hustru, som nu stod ifærd med at gaa.

»Her findes ikke et speil?«

»Nei.«

Hun ordnet med sløret over den pompøse

hat og trak hanskene paa med en forurettet mine.

»Vil du skrive, eller skal jeg?«

»Jeg telegraferer straks. Kort og grei ordre er det han nu trænger. — Ja, godmorgen da, Mina. Det er til guttens eget bedste; du behøver ikke sætte op den martyrminen!«

Han smilte og nikket, vinket let med haanden og fulgte sin frue med øinene, til hun vel var ute av døren.

Saa tok han telefonen og dikterte telegrammet til sønnen:

Ingen penger. Ferien slut. Venter dig imorgen. Meget arbeide.

Broberg.

Da Gunnar fik det paa hotellets kontor sent om kvelden, smaaplystret han for at overbevise sig selv om hvor uhyre litet det anfgtet ham. Men trappene op til fjerde etage var tyngre end ellers, og kommen ind paa sit værelse fandt han det ikke det sedvanlige ordforraad, som han pleiet øse av, naar noget var gaat imot hans ønsker.

Om og om igjen læste han de knappe sætninger, til han mumlet dem utenad i riktig rækkefølge.

Hadde det bare været et arbeide, som var noget tess, stønnet han og slængte sig ned paa

divanen. Sitte der ret op og ned og blade i de visne papirene, skrive og regne og klistre igjen konvolutter, ta imot telefon, læse igjennem avisene for at se, om det er noget som interesserer branchen. — — Var slikt en voksen mands arbeide? Det passet for kvindfolk, for smaa, tynne, visne kvindfolk, som hadde høsehjerner, ikke for en sterk kar med muskler i armene og jern i næven.

Husch! Han sprat op, slængte jakken paa en stol og gjorde nogen kraftige strækninger med armer og ben, tok hoftefæste og bøiet og snodde sig i alle retninger, til han var het og sved.

Ah! Noget slikt kunde gaa an. Blodet i bevægelse, musklene spændte og hele kroppen i aktivitet. Skaf mig det, du tørpind av en grosserer i trælast!

Hm. — Gunnar gik i rask marsj frem og til bake paa gulvet. Han hadde pludselig set for sig det store sagbruk ved elven, set arbeiderne i sine blaa busseruller, kjendt lugten av de rene nyhøvlede bord og trak veiret dypt. Han skulde faat sin vilje dengang og begyndt nedenfra, saa hadde han idag kanskje været formand der nede. Det hadde været liv og ikke bare tørre tal og døde papirer. Men mor skrek op om simpelhet og folkesnak, og Gud vet alt det, som var i veien. Og saa fandt de paa, at han skulde ta den forbaskede eksamen. Send ham til Kri-

stiania, nye omgivelser, væk fra de gamle kamerater, strengere skole, raadet de vise hoder, og onkel paa østkanten var efter ham som en varg, jamen blev han nødt til at læse, og han gav sig ikke, før han var sikker paa at leksen var lært og stilene ordentlig indført. Stakkar, han blev saa lykkelig over den storartede betaling han fik; han slet sandelig haardt nok for de fillekronerne.

Da han kom hjem med duskeluken paa det blonde hode og sa nei til al videre studering, var kontoret den eneste utvei. En akademiker kunde ikke bruke sine armer til reelt kropsarbeide!

Elendige snobber! De glemte, at de var alet op av arbeidsfolk begge to. Mor hadde skuret gulver fra hun var en næve stor, og far var paa cellulosefabrikken, til han var tyve aar. Da blev han tilfældigvis med i skogen paa blinking, og saa steg han trin for trin, et jern som han var til at arbeide, og sterk som en bjørn, endda saa tynd og liten han var. Da saa arven fra Amerika kom drattende ned i fanget deres, var far tredive aar og nygift. Han kjøpte saa sagbruket av enken efter Nilsen. Og siden var det gaat opover bakke hele tiden. Nu sat de der oppe paa toppen med utsigt til al verdens herlighet og glemte, at folk klarte at leve paa slette landet ogsaa.

Husj! Gunnar fór frem og tilbake mellom vindu og dør, og glemte at der laa en gammel prest like under og hadde ondt for at sove.

Et dunk i taket, et til. Gunnar satte hælen i gulvet og dunket igjen. Godnat! brølte han, men skvat ved at høre, hvor langt stemmen bar, satte sig ned ved bordet, rev et blad ut av notisboken og rablet noget ned, strøk over, skrev igjen, rev nok et blad ut og var tilslut fornøiet.

Næste morgen telegraferte han hjem:

Trænger mere frisk luft og motion. Tar en job her. Brev senere.

Gunnar.

Da telegrammet naadde adressaten, fik fru Broberg et anfald av krampegraat, Molly lo hysterisk og Broberg senior stod blek og maalløs med ulykkespapiret i haanden.

Da fruene fik mund og mæle igjen, hikstet hun frem:

»Der ser du — din skyld — stakkars gut — uten penger.«

»Det er bare leven, — skjønner du ikke det da! Han vil true sig til penger!«

»Tror du virkelig! Gud give det var saa vel!« Og fruens taarer stanset ved den beroligende tanke. — »Si noget da, Karl!«

»Hm. Jeg telefonerer til hotellet. Og hvis han er flyttet derfra, reiser jeg med første tog.«

Fru Broberg dalte ned i den dypeste, bløtteste stol og lukket øinene med et skjælvende suk.

»At dere bryr dere!« ropte Molly, — »han har jo onkel i Brogaten, hvis han trenger penger. Forresten er jeg sikker paa, at han kommer med sidste tog. Jeg vedder ti kroner, mamma!«

Men hverken mamma eller pappa var i vedde humør. Begge saa ubehjælpelig frem for sig og tænkte det værste som tænkes kunde.

»Jeg telefonerer,« gjentok Broberg og gik ut av døren.

»Ring her!« ropte fruene, da hun hørte ham spænde paa galosjerne.

»M—nei, jeg har ikke tid til at sitte her og vente. Men jeg ringer hjem, straks jeg —«

»Ja, bare skynd dig, — skynd dig!«

»Hvorfor i al verden vil Dere tvinge Gunnar ind paa det kontoret! Han er ikke mer skikket til kontormand end manden i maanen.«

»Hvem skal ellers overta fars forretning? Hvem skal avløse far, naar han ikke orker mer?«

»Jeg!«

»Du?«

Der var hverken foragt eller forbauselse i

morens spørsmåal, dertil trodde hun for ringe om datterens energi. Det var bare tøv — daarlign anbragt i en slik stund.

»Netop jeg, ja. For jeg liker at skrive og regne, jeg, — og den tiden jeg vikarierte for frøken Melum, var jeg et andet menneske altsaa!«

»Nei tak, du skal ikke der. Du med din bleksot.«

»Det er, fordi jeg ingenting gjør. Jeg er en drivhusplante, som blir dægget og passet og pleiet og aldrig taaler et vindpust.«

»Det er takken! Aa, dere barn! Hvor litet dere forstaar!« — Martyrminen passet ikke til det rødsprængte ansigt, lidelsen hadde ikke sat sit stempel paa det; men hun blev ved: »Far har slitt sig til det han nu er og har haabet paa sin eneste søn, og jeg har aldrig spart mig for at gjøre tilværelsen lys og sorgfri for dig, Molly!«

»Uf — ja da, mamma! Men en blir træt av at ha det for makelig ogsaa. Træt og styg og slap og blek og ekkel. Ja, se paa mig — og se paa Marte, som gaar derute i haven. Hun har baade farve og spændstighet, og hør hvordan hun ler!«

»Hvorfor forsømmer du gymnastiktimerne? Det var jo for blekfeberen, du begyndte.«

»Jeg orker ikke! Det er ingen fornøielse ved saan dressur.«

»Hvad er det, du egentlig vil?«

Fru Broberg var blit vaaken. Hun ante noget om en regnskapets dag. Først sønnen, saa datteren. Det var meget paa en gang, men —

»Jeg vil for eksempel forfærdelig gjerne gaa ned i haven netop nu og hjelpe Marte med at maale op de gulerotsengene. Derute skinner solen, her er det bare en lunken ovnsvarme.«

»Saa blir du træt i ryggen og klager over verk baade her og der — og neglene dine? Hvad hjælper saa den kostbare manicuren?«

»Det gaar vel an at børste sig ren,« lo Molly. Det var ganske komisk at høre mammas rædsel for ikke at se fin ut. — »Længter aldrig du efter at gjøre noget?«

»Jeg?« — Fru Broberg reiste sig med et ryk og saa forbauset ut. Et slikt spørsmål hadde hun aldrig faat før. — »Som om jeg ikke arbeider! Hvem styrer huset? Hvem gir alle ordrer? Hvem —«

Molly slog ut med haanden, og munden trak sig op til en gjep.

»Jeg mener at tai i jeg, med begge hænder, saa du kjender, at du virkelig arbeider!«

Fru Brobergs bryst arbeidet tungt, det hævet sig og sank flere ganger, før hun svarte:

»Da jeg var i din alder, hadde jeg arbeidet mer end baade Marte og kokkepiken tilsammen, og mit største ønske og haab var, at jeg engang

skulde slippe at ta mine hænder i en skureklut.«
 — Hun saa ned paa de ringprydede, fete, hvite hænder og strøk den ene over den anden. —
 »Derfor ønsker jeg heller ikke at min eneste datter skal bli en saan arbeidstræl, som jeg var!«

Molly blev rød. Moren sa træl med bred, lang æ, og hun saa for sig Mina Olsen ligge paa knæ og skure, saa sæpeskummet fosset — med tykke, røde hænder.

»Kjære dig, mamma, — skjønner du ikke, at jeg bare har det altfor godt da!« sa hun med indsmigrende stemme og la armen om morens liv. »For meget og for litet fordærver alt, vet du!« Og hun svinget moren rundt og fik hende til at smile.

»Ja, find paa noget rart du ogsaa da, Molly! Sandelig, har vi ikke hat nok med Gunnar!«

Molly svarte ikke, men slog begge verandadørene op.

»Aa! For en deilig duft!«

»Fy! Nei, luk døren, Molly! Slik gjødselugt er rædsom! — Se her, ta golfjakken paa dig, hvis du gaar i haven, og pas paa lakken — var det ikke bedst at bytte støvler?«

Molly slængte jakken over skulderen og sprang nedover trappen, mens moren omhyggelig lukket dørene. Siden — men ikke nu var det hyggelig at ha dem oppe. Den lugten mindet for meget om jorderne hjemme om vaaren.

Hun og søstrene maatte bære i bøtter utover de smaa potetfleckene av dette bondens dyreste guld. Æsj —.

Men nede i kjøkkenhaven stak Molly de smale, hvite hænder nedi den fine sandjord og lavet furer til gulerotfrøene, mens Marte stuepike og gartner-Johan stod og smaafirte bak ryggen hendes.

»Tror dere virkelig, det blir noget av det jeg saar? Er det slik dere ogsaa gjør? Gid saa moro, naar det begynder at vokse. Sæt nu pinde her da, Johan, — men ikke gjør om igjen!«

En hel rad drysset hun fuld av de smaa, graa frø, saa orket hun ikke mere. De hadde ikke hat denslags langvarige bøininger i gymnastikken. Men Molly Broberg gav sig god tid i haven. Hun kunde ikke begripe, at moren fandt den lugten saa rædsom. Deilig var den. Hun følte bestandig noget rart i hele kroppen slike vaardage, naar de pløiet og gjødslet og hele naturen likesom begyndte at røre paa sig.

Skogen laa like ind til haven. Indimellem gran og furu lyste de hvitstammede bjerketrær, og duften av de harpiksfylde, bristende knopper fik Mollys næsebor til at utvide sig. Hun suget vaaren ind i sit unge bryst, og der kom farve i de bleke kinder og i de tunge, dorske øine glimtet det av livslyst. En lærke svang sig kvიდrende høit oppe i den blaa luft, og Molly

blev grepet av en ubændig lyst til at juble med. Men det gik jo ikke an at gi efter for denslags følelser. Der borte gik Johan og Marte krokete og saadde. — Paa den andre siden av det lave gjærde laa doktorens villa, og utenfor deres egen haveport gik gaten med fortaug paa den ene side. Et halvkvalt litet suk var det eneste, som gav uttryk for de uklare længsler.

Da ropte moren:

»Kom nu ind, Molly! Husk du skal spille i eftermiddag!«

Molly smilte haanlig. Hvorfor skulde hun bare gjøre akkurat det hun ikke dudde til? Hun likte at høre musik, helst deilige, drømmende valser og noget som gik i moll. Men aldrig i livet lærte hun saapas, at hun kunde spille et ordentlig stykke som for eksempel den sonaten av Beethoven. Hvem skulde hun nu ogsaa arvet musikalsk sans efter. Hverken mor eller far hadde anlæg i den retning. Tænk, mor spille piano! Eller far synge! — Gode himmel, for en sceneforandring her vilde blit. Aanei, det laa ikke til slegten at ha kunstneriske interesser. Og Mollys ansigt fik en skygge av misnøie, øinene blev like tunge og dorske som før, og hun saa ikke længer, hvordan hele naturen hadde det travelt med at folde sig ut for at vække menneskenes sovende længsler og hensygnende livslyst.

»Molly! Du maa øve en time før middag!«

Det var moren igjen. Molly sukket, mens hun slæpte sig opover mot verandaen. Hadde hun bare hat Gunnars fysiske kraft, vilde hun ogsaa se sig om efter en job.

Der gik en hastig iling av fryd gjennom Mollys sjæl og legeme. Hvorfor ikke? Der feilte hende ingenting, sa doktoren, baade hjerte og bryst var i orden. Det var bare denne blekfeberen og den dermed følgende slappelse. Ut, vil jeg! ut! — aa saa langt, langt, langt! nynet hun, idet hun mer sprang end gik opover trappen.

Fru Broberg stod indenfor gardinene.

»Ta støvlerne straks av. Se her er skoene dine. — Der er endda ikke kommet nogen telefon.«

»Blaas!« lo Molly. »Gunnar klarer sig nok. La ham bare følge sin lyst, skal dere se han blir kjæk. — Snild er han ialfald,« sa hun varmt.

»Ja, altfor snild,« sukket fru Broberg. »Det er jo hans ulykke, at han ikke kan si nei.«

»Nu har han ialfald sagt det. End om det blir begyndelsen til en ny Gunnar, mamma!«

»Du ser ut, som du glær dig over hans opsetsighet, Molly.«

»Jeg glær mig over, at en av os endelig vil noget. Det er forresten ikke fortidlig!«

Du har vist ikke været hos doktoren i vaar, Inga?»

»Nei, du siger noget, Henrik. Tænk, jeg har virkelige ikke det. Det er da merkelig ogsaa. Skulde jeg gaa, synes du?«

Fru Sommer sat foran speilet og laget frisuren istand, mens egtefællen stod borte ved servanten og barberte sig. Det var søndag morgen. Solen skinte ind gennem det aapne vindu, og klokkernes klemt fra Vestre Akers kirke hadde aldrig lydt saa vakkert som idag.

»Vi skulde kanske gaa i kirken, nydelig spaseretur, hvad?«

»Hørte du ikke, hvad jeg spurte om? Du er da merkelig, Henrik. Det er goddag mand — økseskaft op igjen med dig hver dag.«

»Naa, om forladelse! Jeg fandt vist spørmaalet saa fuldstændig overflødig, og derfor glemte jeg at svare. Og sa kom klokkeklangen med en gang. — Du feiler da ingenting?«

»Ne—i, men vaaren er vaaren. Jeg har nu i de ti sidste aar ikke kunnet undvære doktor

Haastads kininblanding en eneste vaar. Den er nervestyrkende.«

»Ja, gaa til Haastad du, saa kan han se, hvor kjæk du er blit uten den medicinen.«

»Du synes virkelig det?«

Skibsreder og egtefælle Sommer lo hjertelig.

»Aa, du er en liten rar kone, Inga! Skal jeg hver evige, eneste dag være nødt til at fortælle dig, at du er blit ti aar yngre, at du aldrig har været saa pen og snaal og hyggelig, og at det er umulig at rive dig løs fra dette nygifte hjemmet!«

En smeldkys med en klat av barbersæpen paa kindet fuldendte lovprisningen; men fruén satte i et hvin.

»Grisen!« ropte hun og smilte tilfreds til sig selv i speilet, mens hun strøk sæpeskummet væk.

»Inga er alt nede i haven. Der gaar hun og kikker paa stikkelsbærtrærne. Nu sitter hun paa huk foran auriklerne.«

Fru Sommer skyndte sig hen til vinduet.

»Aa, jeg fryder mig ogsaa græsselig over de blomstene, Henrik. Tænk, der er forandring at se hver eneste dag. Jeg begriper ikke, at jeg har kunnet leve nogen vaar før uten en have at stelle med!«

»Naar alt kommer til alt, er det Ingas skyld,

at vi kom hit. Jeg hadde aldrig vovet at kjøpe dette huset, hvis ikke Inga hadde været her,« lo Sommer ertende.

»Jasaa,« sa fruen fortænkt. — »Jo, du har ret; det er nok Ingas skyld. Jeg hadde ikke engang brydd mig om at se paa det, langt mindre flyttet ind, hadde ikke hun staaet bak og puffet paa. Men dermed har vi ogsaa snydt hende for alt det, jeg lovet Lina. Uf, jeg er blit saa altfor likegyldig med hendes opdragelse, Henrik, — det er virkelig stor skam. Naar jeg tænker paa, hvor ganske anderledes jeg tok mig av Karen — — det ringer i telefonen! Skynd dig du, Henrik! Vi er optat iaften, husk det!«

Hun lot døren staa oppe, saa kunde hun følge samtalen nede i hallen.

»Frøken Vangen? Jo, Inga Vangen. Vet De ikke fornavnet? Naa, — lærer Steen? De er vist kommet feil frem. Min niece kjender ingen av det navn. — — Et øieblik — — —«

»Steen.« — Inga kom ind med begge hænder fulde av blomster: paaskeliljer, hestehov og guldregn. — »Aaja, det er sandt; han het Steen den dansken.«

»Han var slet ikke dansk,« hvisket onkelen. »Du maa ikke si ja til nogen indbydelse iaften. — Han venter.«

»Aa — tak i lige maade! De visste da ikke, hvad jeg het! — Aa, saa naa. — Nei, jeg skal

i selskap iaften. — Jo, jeg vil gjerne paa en konsert. — — Ja—, De kunde ialfald tie stille. Vent litt da!«

Inga la hørerøret fra sig og saa ut som hun moret sig. Men baade tanten og onkelens ansigter var saa truende og alvorlige, at hun ikke fik et ord frem.

»Er det en av lærerne paa skolen?«

Inga ristet paa hodet og slog ut med haanden.

»Nei da, vi var ifølge paa Karl Johan og hørte paa musikken. Jeg trodde, han var danske, jeg. Han spør om jeg vil være med paa en konsert imorgen aften i Aulaen. Jeg vil gjerne, jeg. Jeg har hørt saa meget om de rare maleriene —«

»Nei!« sa fru Sommer og trampet i gulvet.

»Nei, nei, nei,« sa Sommer og tvinnet barterne og saa svært alvorlig ut.

»Men han er jo norsk!« lo Inga. »Du kan jo gaa med du ogsaa, tante. Han er omtrent paa din alder, tænker jeg.«

»Saa gammel!« utbrøt Sommer. — Fruen dolket ham med et blik. — »For at være kavalier for en nittenaars pike,« vedblev onkelen.

»Hvad skal jeg si da? Han venter!« avbrøt Inga utaalmodig. »Det er det samme for mig, men —«

Sommer harket.

»Hm, hm. Vi kjøper to billetter vi ogsaa, saa

ser vi litt efter dem,« hvisket han resolut. »Si ja tak du, men ikke nævn, at vi gaar!« — — —

Da Inga hadde ringt av, tok hun ganske rolig blomstene for at sætte dem i vand. Fru Sommer stod og betraktet hende uden at si et ord. Sommer likesaa.

»Tænk, jeg trodde han var dansk. Kan dere begripe, at han ikke fortalte, hvor han var fra?«

»Fortæl nu utførlig om det bekjendtskapet, Inga,« sa onkelen alvorlig i en faderlig, bestemt tone. »Det er nemlig høist upassende at bli kjendt med en herre paa gaten!«

»Er det?« — Ingas øine lyste skjelmisk. »Men jeg vet om to, som blev kjendt paa selve Karl Johan! Og de er forlovet ogsaa — snart gifte!«

»Jasaa,« sa tanten likegyldig og trak paa skuldrene.

»Karen og Ivar altsaa!« ropte Inga straalende. »Men gid, det er vist en dyp hemmelighet.«

»Langtfra! Karen saa Ivar første gang paa Fredly.«

Fru Sommer var saa aldeles sikker.

»Anden gang ja. Jeg vedder — ti kroner,« sa Inga og blev rød. Hun gjorde i farten et litet regnestykke i hodet og turde ikke sætte mer paa spil, endda Karen hadde fortalt hende det selv.

»Ja, ja, — men nu gjælder det en vild fremmed fyr,« sa onkel Sommer.

»Ivar var ogsaa vild fremmed for Karen; hun holdt paa at bli overkjørt av en bil, saa drog Ivar hende ind paa fortauet.«

»Merkelig, at hun aldrig har fortalt os det,« sa tanten kort; »men Karen var altid saa forbeholden.«

»Fortæl nu om dig og denne Steen da. Det interesserer mest for øieblikket.«

Onkel Henrik hadde sittet og iagttat Inga under samtalen, og der var nu et muntert glimt i øinene.

— — — »Ikke noget mere?«

Fru Sommer var tydelig skuffet over Ingas korte referat; men Sommer nikket fornøiet. Det var altsaa Broberg, som hadde sat ham paa sporet. Naaja, det var heldig at være i kjølvandet. En kunde ikke vite. —

— — — —

Næste aften var Inga i sin pastelblaa crepe du chine og med haaret opsat efter friserdamens sidste forsøk. Fru Sommer hadde selv været med og krøllet forhaaret, og Inga var mer fornøiet end nogensinde før, for nu hadde hun endelig faat knuten helt nede i nakken, som hun likte det bedst. Første gang hun blev frisert, var alt haaret blit puttet væk og skjult med en masse haarnaaler og en lang, rar kam. Det var i høst-selskapet. Næste gang protesterte hun og truet med ikke at gaa i selskap, hvis hun skulde fri-

seres likedan. Saa blev der forsøkt en ny frisure, og da heller ikke den fandt naade, var toppen endelig havnet helt nede i nakken—slik som nu.

Fru Sommer maatte indrømme at netop slik klædde det hende bedst, selv om det desværre ikke var tip top moderne. Naar hele jentungen blev som omskapt, naar hun fik sin vilje, var det allikevel heldigst. Hovedsaken var jo, at hun ikke gik og følte sig uvel, for da var hun saa klodset og keitet og dum at se til, og sat tung og alvorlig ret op og ned og hverken smilte eller snakket.

»I aften er du næsten pen,« sa fru Sommer, da de stod færdig til at gaa.

Sommer nikket.

»Merkelig, hvad den haarfasongen og klærne gjør paa dere kvinder.«

Inga blaaste.

»Den som har rødt haar og fregner, kan aldrig bli pen. Det har jeg da faat høre bestandig. Men det kan gjerne være det samme ogsaa. Jeg skal ikke gifte mig; derfor sørger jeg ikke over den skjønheten, jeg ikke har!«

»Men synes du ikke, du er noksaa pen nu da?« lo onkelen.

Inga tok et overblik over sig selv i speilet.

»Kjolen er pen, jo, — og haaret sitter pent. Men det er jo bare rammen det. Selve billedet er da jaat nok.«

»Fy, skam dig!« sa tanten, — »tænk om du var vanskapt!«

»Ja, jeg er fornøiet — men ingen andre. Jeg har jo bestandig hørt, at jeg var styg og Karen pen.«

Hun snudde sig fra speilet og lo nu, saa tænderne vistes.

»Du er rar, er du,« sa fru Sommer med et let suk. »Undres rigtig paa, om du nogen gang blir voksen. — Naa, der er bilen — —«

— — — —

»En herre, Henrik, — en virkelig herre! Jeg begriper bare ikke —«

Henrik nikket og saa samme vei.

»Han ser skikkelig ut ogsaa. Læg merke til hvordan han ser paa hende.«

»Netop ja. — Kan du begripe det? Hun er jo blottet for charme og kvindelig ynde.«

»Vi sammenligner altid med Karen; der ligger feilen,« sa Sommer grundende. — »Det nytter ikke at anvende samme metode til Inga.«

Fru Sommer sukket.

»Jeg har forlængst opgit alle metoder. Den jentungen er og blir sig selv. Hun er totalt blottet for forfængelighet.«

»Hun er nydelig bakfra. Har du set saa vakker nakke? Hun skulde bestandig være utringet.«

Der blev snart slut med konversationen. Den

berømte fiolinist bukket for det begeistrede, klappende publikum — og konserten begyndte. Men fru Sommer følte det hele tiden, som var hun snydt for det viktigste. At sitte nogen bænker bakenfor sin protegè og pludselig bli klar over, at protegèen klarte sig udmerket uten at hun rørte en finger, var noksaa ydmygende. Nu hadde hun trukket Inga med baade til teater og konserter og alle slags selskabelige tilstelninger hele vinteren igjennem; men endda hadde hun aldrig set hende saa voksen og konversabel som iaften. Hvad i al verdens rike kunde hun snakke om andet end grønsaker og blomster og podning og beskjæring, og hvad det var for noget altsammen.

Kom hun hjem med en flat pakke, kunde hun trygt vedde paa, at det var en bok om havestel eller noget i den genre. Og hun kunde sitte med smil om munden og læse saa interessert og optat som det var den mest spændende kjærlihetsroman.

Fik hun en av aarets skjønliterære bøker, bladet hun den kanskje igjennem med et kritisk blik, læste nogen ord her og der, saa paa sidste blad, ristet paa hodet og sa med en gjep:

»Fysj, nei, — den ligner de andre. Menne-skene er saa grætnne og uhyggelige. Jeg vil heller læse noget, jeg blir i godt humør av.«

»Det er det virkelige livet, vore digtere skil-

drer,« hadde hun forsøkt at belære hende. »Du har godt av at lære verden at kjende.«

Men det var forgjæves. Hun tok fat paa sine grønsakbøker og kunde sitte med dem hele kvelden, mens hun av og til noterte med en blyant i marginen.

Kanske maleriene gav dem samtale-emne? Nei, Inga eiet jo ikke anlæg for nogen slags kunst. Og umusikalsk var hun som en hund.

— — — —

»Hvad snakket dere om,« var det spørsmåal, som laa ytterst paa tungen, saasnart Inga var kommet hjem. Hun hadde spasert fra byen. — Naaja, hun blomstret likefrem, da hun kom ind og satte sig i sin yndede stilling med benene langt frem paa gulvet og armene ikors under brystet.

»Snakket om?« — Inga lo og saa op i taket. — »Ja, la mig nu se.« Hun tallet paa fingrene. — »Først om politik, han er næsten socialist, — saa om malerkunst. Han syntes det grønne skjegget var morsomt, jeg sa det var stygt, — om dere to og om havestel.«

»Naturligvis!« ropte fru Sommer og maatte smile mot sin vilje.

»Vet du, hvad der staar i en vise, jeg lærte i min ungdom?« — Onkel Henrik kom ind fra sideværelset og stillet sig ret overfor Inga med

pipen i haanden. Og saa sang han: »Paa veien talte vi op og ned, om veiret mest det sig dreiet. Men siden blev det om kjærlighet og om saa underlig meget.« — Var det ikke saa?« sa han henvendt til sin kone.

Hun nikket.

»Husker du ikke fortsættelsen, Henrik: — »Og da tilslut ved den passiar vi kom hjem til porten, saa var, saa var vi forlovede — forlovede!«

Begge to saa spændt paa niecen. Nu maatte hun da endelig vise, om hun lignet andre unge piker. Men Inga var uberørt. Det saa nærmest ut som hun hadde tænkt paa helt andre ting de sidste minutter.

»Er det ikke imorgen, gartneren kommer? Jeg vil staa tidlig op. Han skulde vise mig, hvordan stikkelsbærene formeres. Tænk, han tar en gren og putter ned i jorden og fylder godt over. Og naar saa grenen har fæstet rot, skjærer han den løs fra moderplanten. Det har jeg aldrig set før. — Ja, godnat da.« — Hun drog en lang, god gjesp og reiste sig. — »Vet dere hvem fiolinisten lignet?« sa hun, idet hun snudde sig i døren. — »Jo, han lignet Gunnar Broberg i øinene, især naar han bukket og smilte.«

— — — — —
 »Hun faar aldrig nogen frier!« sa fru Som-

mer med salvelse, da de hørte døren ovenpaa lukke sig efter hende.

»Hun har vel ikke opdaget, at hun er kvinde endda. Naaja — nogen maa gaa ugifte ogsaa.«

»Men det er da unaturlig, Henrik! Nitten aar, sammen med en pen herre og allikevel uten et fnug av romantik og koketteri i sit væsen. En kunde næsten fristes til at tro paa et slags intetkjøn.«

»Du skal i hvertfald ingenting nævne i den retning, Inga. Hun vækkes nok, naar tiden engang kommer. Vilde du egentlig heller, at hun skulde ha en kjærlighetsaffære i fuld gang?«

»Nei, nei! Men jeg maa huske, hvad en veninde altid sa, naar hun syntes vi andre overdrev: Alles mit massen. — Og det siger jeg ogsaa, Henrik.«

»Alle maser? Betyr det det?«

»Henrik!« sa fru Sommer med mild bebreidelse.

»Ja, jeg kan da ikke tysk! Men snak engelsk, saa.«

»Nei tak. — Alt med maate, betyr det.«

»Hm. Jasaa naa. Men der findes da ingen kjedeligere mennesker til, Inga, end de som bestandig gaar og skal passe sig. Sandelig er det ikke morsommere at være sammen med yderlighetene.« — — —

En ting har jeg ialfald æren av, tænkte fru Sommer, efterat de var kommet iseng. Jeg har faat væk de stygge fregnene og løsnet det stramme haaret.

Men det var ogsaa det eneste. Og fru Sommer laa længe vaaken og ærgret sig over, at hun ikke hadde magtet at gjennemføre den store forvandling, hun hadde glædet sig til at fremtrylle, dengang hun tok imot sin forsømte søsterdatter for otte maaneder siden.

Inga stod inde i en hanskeforretning og saa paa hvite, lange hansker. Hun var forskrækket over at slikt juks, som hun hadde bruk for en eneste gang, kostet en saan kapital og spurte damen freidig, om det ikke gik an at gaa barhændt de faa minutter i kirken.

»Naturligvis gaar det an, alt gaar jo an,« svarte den lille bleke frøken med slæpende stemme og et mat smil. »Men det tar sig jo ikke ut da.« — Og hun kastet et medlidende blik paa Ingas friske hænder, mens hun med velbehag gned sine egne smale, hvite.

»Uf, nei, — det gjør vel ikke det,« lo Inga, — »og nu holder jeg paa i haven hver dag, saa de blir ialfald ikke hvitere end de er. — Ja, ja, — jeg faar ta de billigste, men vid dem godt ut.«

»Ja da, jeg skal blokke dem, jeg,« sa frøkenen og gjespet bak haanden.

Inga stak et par traadvanter i jakkelommen og glædet sig over, at hun kunde slippe den tvangen for en gangs skyld, — da hun hørte en kjendt stemme borte ved kassen:

»Kan De si mig, hvor jeg skal faa fat i en adressekalender?«

Der stod fru trælasthan­dler Broberg stor og mægtig i silke fra top til taa med hvite glacehansker og marabeau krave over skuldrene, en hvid strudsfjær vaiet paa den storbremmede silkehat.

Instinktmæssig ventet Inga med at levere sine kroner, til fru­en var vel ute av døren. Men idet hun svinget om hjørnet, stod hun ansigt til ansigt med hende.

»Nei, hvor morsomt at træffe dig! Du kommer sandelig som sendt fra himmelen, Inga.«

Inga satte store øine og sa ikke et ord. — Fru Broberg hadde tat hende under armen og førte hende nu med sig ind i en mindre befærdet gate, mens hun et par ganger utstøtte:

»Du kan tro, jeg har hat noget at gjennomgaa! Ja, du kan tro, det har været en prøvelsens tid!«

Inga tvilte ikke, dertil var den store dame altfor nedladende og fortrolig. Noget forfærdelig maatte være paafærde. Hun suk­ket dypt, og den hvite behanskede haand hvilte tungt paa Ingas arm.

»Gunnar er rømt hjemmefra!« sa hun tilslut med dramatisk patos.

»Har han ikke været her inde i det sidste da?«

»Aa, min Gud! Har du set ham? Naar? Hvor? Svar!«

Inga tænkte efter, hvor længe det var siden hun gav ham den dasken.

»For tre uker siden saa jeg ham og Charlotte paa Karl Johan.«

»Var det sidste gang?«

Inga snudde ansigtet væk. Hun følte, hun blev rød, da hun mumlet: »Ja, det var den sidste dagen.«

»Han vilde ikke hjem til kontoret, ser du. Han telegraferede kort og godt, at han vilde ta sig et arbeide her inde, og siden har vi bare faat et par brevkort fra ham. Og der skriver han, at han har arbeide og hverken sulter eller fryser. Puh, nei det er da hett nok her inde, — hvem skulde tro, det var i begyndelsen av mai.«

Endda forstod ikke Inga hvilken rolle hun skulde spille som utsending fra himmelen og gik derfor stiltiende og ventet paa nærmere ordre. Det sat fremdeles i blodet, fra den tid hun hjalp til i haven, at hun hadde at lystre fru Broberg, naar hun fik et indfald, selv om det ikke netop hørte ind under hendes branche.

»Nu skal du høre. Gunnar har bestandig sværmet for alslags sagbruk og cellulose og slikt, og jeg har en anelse om, at han har forsøkt sig et saadant sted. Min mand har skrevet til de aller fleste av den slags her inde, men ingen

kjender navnet. — Nu tror vi, at han har opgit falsk navn. — Ja, er det ikke skrækkelig, Inga! Og vi vil naturligvis ikke blande politiet op i det. Vi vet jo, han ikke lider nogen nød. Kunde ikke en mor bli avsendig av sorg! Den gutten er mig saa kjær, saa kjær.« — Fru Broberg fældte virkelige taarer, og Inga gik trykket ved siden og hadde endda ikke sagt et medfølende ord. — »Jeg gaar hver dag og trasker omkring i gatene, om jeg kunde være saa heldig at træffe gutten. Men jeg kan ikke snakke om dette til fremmede, forstaar du, Inga, — og derfor var det saa godt at træffe et kjendt menneske, som kanskje kunde hjelpe mig, forstaar du.«

Inga nikket og følte sig trykket fremdeles, baade paa legeme og sjæl. Først da fru Broberg tok haanden til sig for at pudse næsen, følte Inga sig fri nok til at si:

»Hvis jeg møter Gunnar, skal jeg da late som jeg ikke vet noget?«

»Netop — netop! Og saa forsøker du at lirke ut, hvor han er, og hvor han bor. Gud vel-signe dig, Inga, om du kunde hjelpe mig!«

Hun stanset og vendte sig fra Inga, fingret ved haandvæsken og trak op en tier, som hun rakte henimot hende med et smil: »Du kan vel trænge litt lommepenger! Der kan bli mere siden — om du er heldig!«

Inga kjendte, hvorledes en het blodbølge skyl-

let gjennom hele legemet og farvet ansigtet rødt; det suste i panden, øinene glippet sterkt, og hun følte en voldsom trang til at slaa — slaa — slaa den hvite haanden, som holdt pengeseddelen frem mot hende.

»Nei, — tusen tak! Jeg tar ikke mot — penger for — for en tjeneste,« stammet hun og rettet sig stolt.

»Men kjære — kjære — den ene tjeneste er den anden værd.«

»Jeg har ikke tid til at gaa og lete efter Gunnar, jeg har en masse at bestille; men *hvis* jeg ser ham —«

»Naturligvis, naturligvis. Jeg mente ikke andet. Har du — har du plass her inde? Jeg trodde du var paa besøk.«

»Jeg arbeider ialfald — selv om jeg er paa besøk,« sa Inga kort og sendte tikronen et hatefuldt blik, idet den gik tilbake til haandvæskan.

Fru Broberg var ogsaa blit het, hetere end før, og stod uviss om hvordan hun skulde te sig videre efter den overraskende vending; samtalen hadde tat.

Saa fremtvang hun et smil og la haanden paa Ingas arm.

»Kjære dig, du maa ikke ta det ilde op, at jeg vilde gi dig den tikronen. Jeg vet Molly blir henrykt, naar hun faar litt saan ekstra, og her

inde gaar det vel flere penger end hjemme, ikke sandt?»

»Jo — men jeg er aldrig forlegen for penger,« sa Inga og smilte svakt. Hun var pludselig kommet til at tænke paa Karen og glædet sig over, at hun kunde være bekjendt av at referere møtet for hende. Karen vilde nikke og si, at hun hadde opført sig rigtig.

»Ja, ja, min ven, — ha nu øinene godt med dig, er du snild, og saa skriver du straks, hvis du faar vite noget av betydning. Du skal ikke ha gjort det forgjæves,« sluttet hun med et betydningsfuldt smil og nikket gjentagne ganger. — »Jeg har paa følelsen, at netop *du* møter Gunnar!«

Et skarpt svar laa Inga paa læben, men hun lot det bli med et mat smil.

Da fru Broberg seilte bortover gaten, stod Inga paa samme plet og stirret efter hende med sammenbitt mund og to øine, som lyste av skadefryd.

»Nu gjør det ikke noget, om jeg er bondsk og jaat og gyselig udannet,« sa hun høit til sig selv. »Nu er jeg god nok!«

Der blinket et par taarer i de blaa øine, og det bævret om munden. Hun levet op igjen alle de smaa scener fra den rike frues have. Hun hørte endda de hviskende bemerkninger, som faldt oppe paa verandaen, naar den fine frue sat

sammen med de andre fine fruere. Undertiden tok de ikke saapas hensyn engang, men snakket høit om andre, som hun var en død stok. Aa, hun hørte nok meget, der hun laa og luket!

»Ja, det er merkelig, at forældrene, som vil være dannede, tillater datteren denslags arbejde.« — Aa, hun husket hvert eneste ord! Det var ifjor høst, hun hørte fru Broberg si det til prestefruen. Hun glemte, at det var lydt der ute i haven, og at al lyd slog tilbake fra væggene. Men det var ogsaa sidste gang, fru Broberg fik noget at forundre sig over.

Dagen efter ringte Inga selv op og sa, at hun ikke kunde komme mer. Men hverken forældrene eller Karen visste den egentlige grund. Og arbeide hadde hun nok av. — — —

Inga spaserte hjemover i dype tanker. Hun baade ærgret sig og glædet sig paa samme tid. Men eftersom tankerne klarnet, var allikevel glæden blit den sterkeste følelse, og hun anto rent ubevisst, at herefter var hun ikke netop den samme Inga som før. Hun var kommet et trin høiere op. Hun var ikke længer bare gartnerpiken i fru Brobergs have — — hun skulde finde den forlorne søn! — —

Tut—tut—tut! Tre hæse brøl. Hun hadde ikke været opmerksom paa en bil, som stak frem bak trikken nede i Pilestrædet og reddet sig i sidste sekund ind paa fortauget, da bilen stanset

og chaufføren ropte: »Skal jeg kjøre dig hjem, Inga!«

»Gunnar!«

»Ja, det stemmer! Sæt dig ved siden av mig, saa faar vi en liten prat. Jeg har hat saa mange bra jobber idag, at jeg kan spendere en gratistur paa dig som tak for sidst.«

— Inga rørte sig ikke. Stod bare og stirret, mens tankerne fór i siksak inde i hodet. — »Naa?«

»Kan du kjøre ordentlig?«

»Saa du ikke, hvor fort jeg stanset? Hadde jeg kommet en halv meter længer frem, vilde det set skralt ut for dig nu!«

»Men — — Du maa vel ha begge hænder paa styrehjulet?«

Ingas blaa øine lo ertende mot chaufføren.

»Vær sikker! Jeg har andet at bestille nu end at klappe damerne!« — —

Et par sekunder efter var de i fuld fart opover Kristian Augusts gate, og Inga smilte ved sig selv, mens farten øket: Jeg er nu utsendingen fra himmelen, tænkte hun, — men det skal vare en god stund, før fruene faar nogen aabenbarelse!

— — — — —
»Det var vel ikke dig, som kom i bil?«

Inga bet sig i læben og blev rød bak tantens ryg. Dette hadde hun ikke beregnet.

»Jeg.«

»Ja, der stanset da virkelig en bil netop nu.«

»Tror du, jeg er ræd for at bruke benene?«
lo Inga.

»Nei, det var det, jeg tænkte,« sa fru Sommer og skrev videre paa brevet uten at spørge mer.

Men Inga gik omkring og smaanyttet med et rolig smil og klukket indvendig. Det var allikevel forførdelig moro at bære paa hemmeligheter. Den sidste var den rareste. Hadde hun ikke med sine egne øine set Gunnar Broberg lyslevende i chaufførdragten, vilde hun trodd, det var en diger skrøne. Saa grei og kjæk og hyggelig hadde hun aldrig set ham. Det var som ekkelheten og tøiset og vittighetene var lagt bort sammen med de gamle klærne. Aanei, det skulde nok vare længe, før *hun* røbet ham.

Hvorfor i al verden kunde han ikke slippé det ekle kontorarbeidet, naar han blev saa syk og slap og mistet baade humøret og appetiten, fordi han hatet det som pesten? Chauffør Olaves Karlsen skulde endda en stund faa lov at nyde friheten!

— — —

»Hvad gaar der av Inga om dagen? Hun gaar som paa fjærer. Har du lagt merke til det? Før bevæget hun sig som en dragkjærre, nu triller hun avsted som en liten landauer —«

»Dine sammenligninger,« sa fru Sommer med et himmelvendt blik.

»Ser du ingen forvandling da?«

»Joda, jeg gjør det. Men det kommer vel av, at hun glæder sig til bryllupet. Hun har aldrig været brudepike, og det Fredly staar nu i et rosenskjær for hele familien. Og saa er hun jo færdig med skolen. Der har du det!« ropte fruuen fornøiet. Hun hadde selv i flere dage gaat og iagttat søsterdatteren.—Vaaren pleier gjerne bringe slaphet og blekfeber, jern og kinin; men alt hos Inga var jo stik imot andre unge piker.

»Har hun hørt mere fra den Steen?«

»Hun har ingenting fortalt. — Du tror da vel ikke — — Nei, der kan ikke være tale om nogenslags forelskelse. Kjære, hun er ikke vaaknet endda, Henrik; hun lever i barnets verden, Inga. Hun hverken drømmer eller reflekterer; derfor er hun ogsaa saa let at være sammen med. Hun har sandelig ikke lavet for mange scener, den jentungen!«

Fru Sommers stemme hadde et varmt, ømt tonefald, og øinene lyste av godhet for den rare niecen; men et litet suk trængte allikevel frem til Sommer, som saa op med et smil.

»Men —« sa han i spørgende tone.

»Men? — Ja, der er jo mange »men«-er med en som Inga. Værst synes jeg det er, at hun ikke har spor av herretække og er kemisk fri

for forfængelighet. Det er næsten abnormt, synes jeg! Ja, du ler, — men jeg kjender kvinden. Behage-lysten er hende medfødt, — og mangler den er hun som en skute uten vind i seilene.«

»Men naar behage-lysten gaar over til en sygdom, hvad saa, Inga?«

»Ja, det er jo endda værre, naturligvis.«

»Naaja, saa tror jeg nok, vi bør være glad over, at hun endda befinder sig i den modsatte yderlighet, selv om frieren lar vente paa sig.«

»Snild og god er hun ialfald,« sa fru Sommer efter en stunds forløp. »Her blir tomt, naar hun engang reiser.«

Adjunkt Vangen og frue hadde vinket det sidste farvel til de nygifte og satte sig godt tilrette i kupéen, som de før øieblikket raadet over alene. Overgangen var saa pludselig, at de begge maatte samle tankerne litt, før de fandt sig tilrette med bare den andens selskap. Vangen vimset op og ned, frem og tilbake, en kuffert stak for langt frem der, en pakke laa skjævt der, vinduet gled stadig ned, avisen skulde findes frem av frakkelommen. — — —

»Hvor er kakerne til guttene? Husket du paa de nye skoene i servanten? Du tok vel mine tøfler med?«

Fru Vangen sat med et overbærende smil og nikket ja til alt, bare glad over at han utfylde tiden, saa hun endda en stund slap at tænke. Hun var ikke et øieblik i tvil om, at han hadde den samme frygt for stilheten og ensomhetsfølelsen, som hun selv, og derfor satte hun ham av og til paa glid: — Ja, det har vi vel ikke glempt, og — ja, det er sandt, du tok jo sangene du, Jens, — hvor la du dem, — og Jens var ikke sen om at lukke kufferten op og i igjen. — Og

toget gik fort, men tiden gik smaat for de to som fremdeles var i baas for sig selv. Tilslut trykket tankerne saa sterkt paa, at adjunkten maatte gi dem avløp.

»Hm. — Du hadde en lang samtale med din søster —«

»M—ja—a. De er blit saa glad i Inga, begge to.«

»Ja, det er jo rimelig.«

»Jeg hadde slet ikke ventet det. Inga er svært forskjellig fra Karen, og — ja, de vilde jo helst beholdt Karen.«

»Nu vil de kanskje beholde Inga ogsaa, hvad?«

»Ta det med ro! — Det hørte jeg ingenting om. Forresten begynder Inga at længe efter et ordentlig arbeide; hun vilde ikke blit derinde, selv om de ønsket det.«

»Naa. Nei, det skulde bare mangle. Hun maa for alvor tænke paa en stilling i livet. Det kan ikke længer gaa bare med det have-liebhabet.«

»Aa, hittil har hun sandelig holdt sig selv med klær for de penger, hun har tjent — og litt har hun i banken ogsaa.«

»Men du maa da huske paa, at engang — ja, vi kan jo ikke leve bestandig. At klare sig selv helt og holdent, det maa være maalet.«

Fru Vangens tanker efter mandens sidste bemærkning utløste sig i et langt, skjælvende suk. Hun ærgret sig over, at det ikke blev holdt tilbage, men nu var det avlevert, og der maatte en forklaring til: »Gid hun blev saa heldig som Karen!«

Vangen smaaknegget for at skjule, at nu begyndte tampen at brænde. Det var jo egentlig Karen de hadde sittet og tænkt paa begge to.

»Tja — Karen! Hun er noget for sig selv, hun. Hun er likesom skapt til at opleve eventyr, den jentungen.«

»Jentungen,« gjentok fru Vangen og smilte varmt.

Vangen saa ut av vinduet og smilte ogsaa — bredt og fornøiet.

»Ja, det er virkelig rart at tænke paa. Vi kan være vel fornøiet med vore forældrepligter der.«

Fru Vangens smil blev i ett nu borte. Øinene fik et ironisk glimt, og munden gjorde en stram grimase.

»Vi var nu ikke alene om de pligtene da, Jens.«

»Nei, hvad pengene angaar. Men der skal nu mere til for at bli saa lykkelig som Karen.«

Fru Vangen lo. Det blev for komisk at høre, hvor fornøiet han var med pædagogen Jens Vangen.

»Nei, Jens, la os se sandheten ret ind i øinene og heller si, at Karen er blitt lykkelig *trods* vor uviselige opdragelse. — La os nu ikke staa iveien for Inga, saa hun slipper alle de skjær, Karen maatte forbi, før hun kom vel i havn.«

Hadde det været hjemme i stuen og ikke her i en trang kupé, vilde den krænkede egtefelle og far begyndt at vandre rastløs og kremtende op og ned paa gulvet, mens han lavet sine træffende svar. Som det nu var, følte det for trangt og uvant, derfor nøiet han sig med at slænge benene op paa bænken og anbringe sin overkrop i hjørnet, mens han harket gjentagne ganger. Egentlig hadde han ikke noget at svare, en liten gløtt hadde aapnet sig mot det som engang var forbi, og han skyndte sig at dække over alle ubehagelige tilbakeblik ved at bringe samtalen hen paa mer nærliggende emner.

»Skulde vi ikke bestille en frokostkurv paa Jaren? Nu har vi snart konduktøren!«

Da toget like efter stanset ved en station, saa begge til sin store lettelse, at de fik reisefølge helt frem til Kristiania.

— — — —

Sommers og Inga, som var reist to dage før, stod paa stationen og tok imot dem. Det var første gang paa mange aar, at Vangen og frue var kommet sammen til hovedstaden, og fru

Sommer var spændt paa at se om svogeren var saa hyggelig mot Lina i hverdagslaget, som han gav indtryk av under bryllupsfestens dage. —

»Uf, jeg likte ham næsten jeg, Henrik,« betrodde hun sin mand, da de blev alene bryllupsaftenen.

»Ja, værsaagod,« sa Henrik tørt. »Der er ingenting iveien fra min side. Det forundrer mig forresten slet ikke, at han har forandret sig til det bedre. Karen og Ivar kan ikke andet end virke heldig paa sine omgivelser. Et slikt brudepar blir ikke viet hver dag! La du merke til, at solstraalen faldt like paa Karens hode, da de knælte? Jamen fik jeg ikke taarer i øinene!«

»Taarer? Jeg skammer mig over, hvordan jeg sat og tutet. Jamen er det ikke bakvendt ogsaa, at en skal graate, fordi en ser og hører noget vakkert!«

»Aa, det var vel længselen det, jenta mi — efter selv at eie en ung datter.«

»Fy dig! Det er stygt at minde om det, som vi er blit enige om at glemme,« hadde fru Sommer sagt sutrende.

Men Henrik hadde ledd det hele bort og mindet om, hvor viselig det var ordnet derved, at de hadde faat pengene og Vangens jentungerne.

»Jentungerne? Du mener kanskje, vi skal gi de andre tre samme utstyr, og —«

»Hysj! Vi snakker saa sagte om resten.

Forresten sverger du jo altid paa, at Inga aldrig faar nogen frier. Og de to smaaene er jo ikke mer end skolepiker endda. Det kan bli mange aar, før vi kan faa denne moroen op igjen.«

— — — —

Ved middagsbordet sa Inga pludselig: »Er det meningen, jeg skal bli med hjem — eller?«

Da ingen svarte, saa hun sig om, til hun møtte onkel Sommers øine.

»Hvad vil du helst selv?«

»Jeg vil det, jeg skal, jeg. Det er vel bedst at faa en post vel?«

»Hvad slags har du tænkt?« spurte faren.

»Det maa være halvten ute og halvten inde,« sa Inga med et muntert smil, — »eller noget slikt.«

»Hm. Vi har tænkt at sende dig paa en landbrugsskole,« sa han og saa avventende paa hende.

»Jeg orker slet ikke mer skole nu, far! Nu maa jeg altsaa faa lov at røre mig litt. Her inde gaar det vel an at faa noget —« Hun oppfattet et blik fra moren og fortsatte, — »men der er vel noget hjemme ogsaa.«

»Hvad mener du egentlig med dette noget?« Er det kontorpost, eller er det havearbeide?«

Faren saa mysende paa hende og følte at tre par øine stod paa vakt for at han ikke skulde overtræde grænsen.

»Litt av hvert, som jeg sa. Men mest havearbeide.«

Sommer kremtet lydelig.

»Jeg har netop faat en idé,« sa han. »Store-Inga og jeg skal ha os en utenlandsreise i sommer —«

»Saa blir jeg her og passer haven,« faldt Inga raskt ind.

»Nei tak! Det vilde bli for litet arbeide for dig. Det meste har vi jo faat fra os. — Nei, — du reiser med os og studerer havebruk i utlandet, paa samme tid som du er tantes kammerpike og selskapsdame, naar jeg er optat med forretninger. Løn: fri reise og lommepenger efter kvalifikationerne.«

Inga var blit blek. Hun turde ikke tænke sig muligheten av, at onkelen mente hvad han sa, og allikevel var hun skjælvende angst for, at forældrene vilde sette sig imot forslaget, om det allikevel var hans alvor.

»Naa?« — Sommer saa sig spørgende om og møtte først sin kones blik. — »Jeg ser du er enig, Inga!«

»Ja, det er jeg. Men jeg burde være sint paa dig, fordi du ikke kan indvie mig i dine planer, før du offentliggjør dem.«

»De kom færdiglavet i dette minut. Jeg er virkelig undskyldt, min ven!«

Fru Sommer smilte. Hun havde moro av at

iagttat egteparret Vangens høirøde ansigter, hvorav mandens var mest beskuelsesværdig. Han delte Ingas frygt for, at skibsrederen spøgte og følte sig samtidig høilig imponert over hans generøse tilbud, mens stoltheten avholdt ham fra at komme med nogen uttalelser, før han var blit mere orientert.

Da lo Inga.

»Du bare tøver! Dere har aldrig snakket om en utenlandsreise!«

»Nei, det er sandt. Men for en time siden fik jeg et telegram paa kontoret, og det er aarsaken. Jeg maa en tur til Holland.«

»Hollandsk løk!« ropte Inga begeistret.

»Netop! Og hollandske haver,« fortsatte Sommer; »jeg tænker det blir skole bra nok, jeg. — Saa tar vi en trip ned til Belgien og hjem over England. — Naa, Inga! Tar du imot den posten?«

Ingas svar var et eneste stort, godt smil.

»Det — det er virkelig altfor snildt, Sommer. Jeg — jeg siger tusen tak paa Ingas vegne!«

— — — —

»Bare det at han nedlot sig mundtlig til at takke den simple sjømanden,« sa Sommer senere, da han blev alene med sin kone, — »var en saa stor fremgang, at jeg garanterer for mandens aandelige habitus og gir ham karakteren meget tilfredsstillende i høflighet.«

Ingas ansigt var allikevel ikke saa overvættedes straalende, som onkelen hadde ventet at faa se det. For sammen med glæden kom straks spørsmålet om, hvordan hun skulde forholde sig til hemmeligheten, hun bar paa. Naar de skulde reise om fjorten dage, kunde hun ikke trække den med sig, men maatte underrette fru Broberg om alt — og saa var Gunnars eventyrlige fritid forbi, og han vilde for anden gang faa ordre om at overta sine kontorpligter; men Inga visste, at Broberg senior denne gang vilde indfinde sig i egen person og sætte ham stolen tør døren: Kontoret — og dermed en arv som han nok mente var værd nogen aars slit, eller ikke kontoret — og fattig som en lus.

Det var Gunnars egne ord, og Inga kjendte saapas til den strenge, tørre lille mand, at hun forstod det var noksaa nær virkeligheten.

»Inga er blit maalløs av glæde,« sa fru Vangen og forsøkte at gi hende et litet vink om at ogsaa at ytre den tydelig.

»Jeg fik saan masse at tænke paa,« sa Inga og blev rød; »men jeg glæder mig forførdelig. Jeg kan da noksaa godt tysk ialfald.«

»Det er bra,« sa Sommer; »for jeg holder mig til engelsken. Ja, vi skal nok klare sproget.«

Resten av dagen dreiet samtalen sig om den forestaaende reise, og ingen fandt det merkelig,

at Inga gik om med et grublende uttryk i øinene og var mere faamælt end ellers.

Slik virker altsaa de store overraskelser paa hende, tænkte Sommer. Hun blir dæmpet og rolig og tankefuld. Han nikket fornøiet og glædet sig over indfaldet. Naar de kom tilbake, skulde de nok se forandring paa jenta. Hun trængte at komme væk fra den norske jorden en tid — bokstavelig talt, selv om den var aldrig saa duftende og guddommelig fuld av muligheter, som hun pleiet at si. Hun trængte at faa luft under vingerne og hæve sig nogen meter mot de høiere regioner.

Og Sommer sat med pipen i sofahjørnet og fulgte Inga med øinene, mens hun snakket med faren eller moren. Hun var fremdeles den samme aapne, venlige uten kruseduller og nykker og taarer og andet jentefanteri.

Jovist var Karen fin og pen og kvindelig og saa videre; men jeg skal av hjertet gratulere den manden, som vækker Inga av dvalen, saa hun opdager, hvad det betyr at være kvinde, tænkte Sommer.

»Kjæk jente, Inga,« sa han varmt, da hun gik ovenpaa litt før de andre.

»M—ja—a,« sa Vangen.

»Og snild,« sa fru Sommer.

»Ja, snild har hun alltid været,« sa fru Vangen; »vi har aldrig hat noget kluss med Inga.«

Vangen mindtes sine egne ord og smilte ved sig selv. Det var godt, ikke Karen var her. Hun hadde straks tat det til sig og faat det vaksomme, sky uttryk i øinene.

»Naturen kan være vidt forskjellig hos søstre,« var konklusjonen paa hans tanker.

»Jens er saa ulykkelig, fordi Inga ikke gaar i Karens fotspor og blir tidlig forlovet,« sa fru Vangen og skjelte bort paa egtefællen.

»Tøv!« sa han og blev høirød. — »Det er *dine* ord det, Lina! Hun er bedst skikket til at leve ugift, Inga.«

»Vi skal se paa det,« lo Sommer, — »nede i Holland graver hun sig sikkert ned i en av haverne og beruser sig i svibelduften sammen med en Jan van ditt eller datt! For blir den jentungen nogen gang forelsket, kan dere være viss paa det sker med jorda som bindeled.«

»Det er ikke sikkert,« sa fru Sommer; »ulike poler tiltrækker hverandre. Jeg tror nu heller paa en sjømand!«

Imidlertid sat gjenstanden for samtalen ovenpaa og skrev. Det vil si, — hun hadde allerede længe sittet og tygget paa penneskafet uten at være kommet længer. Det var overskriften hun ikke klarte. Aldrig hadde Inga betænkt sig saa længe og grundig.

Det var saa sin sak at skrive til en forlovet mand. Men hun var jo nødt til det.

Kjære Gunnar — kjære Broberg — Du Gunnar — Hr. Broberg! — Naturligvis viste han Charlotte brevet, hvis han gjemte det, og saa blev det gjort til løier og harcelas. Nei tak, det vilde hun ikke vite av. — Ingen overskrift var dumt det ogsaa. Hadde det været paa et kort saa. Ja, da kunde hun bare bedt ham møte hende et avtalt sted og mundtlig fortalt alt. Men straks vilde Charlotte lave gjøn av det ogsaa: Jasaa, du avtaler stevnemøte med andres kjæresten, du!

Blaas! tænkte Inga. Jeg kan forklare ham alt, jeg. — Og saa skrev hun endelig:

Til Gunnar Broberg!

Jeg vet nok, at det ikke passer sig at skrive til en, som er forlovet; men nu ber jeg dig, at du brænder dette straks og ikke snakker til Charlotte om det, for ellers blir det litt kjedelig for mig. Det lover du altsaa! Og saa skal jeg fortælle, hvorfor jeg skriver.

Om fjorten dage reiser jeg til utlandet sammen med onkel og tante, og derfor vil jeg fortælle dig, at jeg møtte din mor paa Ekertorvet den dagen, du holdt paa at kjøre over mig i Pilestrædet. Jeg hadde da netop lovet at skrive til hende straks, hvis jeg kom til at møte dig — og forsøke at faa din adresse.

Det fortalte jeg ikke til dig, fordi jeg — —

ja, jeg vet ikke rigtig hvorfor. Men jeg syntes ikke det var nødvendig, for det var jo en slags hemmelighet, vet du. Men nu har du kjørt den bilen i over tre uker, saa jeg synes næsten du maa være lei det nu, — og var jeg dig, vilde jeg tusen ganger heller reise hjem og stelle med den nydelige haven deres. Den blir aldrig ordentlig luket, for ingen ser efter, og Johan begynder at bli gammel og likeglad. Frugttrærne skulde spades om og gjødsles — og meget andet, som jeg kan snakke mundtlig om. Selv om du sitter paa kontoret, kan du indimellem faa tid til at gjøre en hel del i haven.

Jeg har tænkt svært meget paa dette, og nu synes jeg slet ikke mere synd i dig. For da jeg var i Karens bryllup, fik jeg nemlig se haven paa Fredly. Den er næsten en mønsterhave, og det er Ivar, som steller den omtrent alene, endda han har sit kontorarbeide ved siden. Det kan du ogsaa gjøre. For du er likesaa sterk som Ivar — og ikke dummere heller.

Nu vil jeg skrive til fru Broberg og fortælle, at jeg har set dig; men jeg skal vente, til jeg hører fra dig, siden jeg har lovet ikke at sladre. Forresten — de to løfterne har jeg angret paa tusen ganger!

Og saa er jeg kommet til at tænke paa noget andet: Hvad siger Charlotte? Liker hun at være forlovet med en chauffør.

Ja, det er forresten mig det samme. — Hvis du vil ringe, saa gjør det helst, mens de sover middag mellem fire og fem. Inga.

— — — — —
 »Jeg gaar heller en tur, jeg,« sa Inga søndagen efter, da egteparret Sommer bestemte sig for kirken.

»Du er ikke netop religiøst anlagt,« sa fru Sommer.

Inga hørte bebreidelsen og ventet litt før hun svarte. »Jeg har da været med dere i kirken bestandig. — Forresten kan det hænde, jeg allikevel kommer til at høre en præken,« sa hun med et alvorlig smil.

»Ja, naturen præker ofte bedre end nogen prest. Det er sandt det,« sa Sommer. — »Bare det indre er i orden til at høre den slags prækener, saa er det all right det, jenta mi!«

Og han gav hende et venskabelig klap paa skulderen.

»Jeg skal siden fortælle dere litt om den prækenen, jeg mener,« sa Inga rolig. »Kanske dere kommer til at like den noksaa bra!«

»Tviler ikke paa det,« lo Sommer. »Men er du ikke litt for fin til at gaa i skogen?«

Fru Sommer la nu ogsaa merke til, at hun hadde tat de lysebrune hansker paa, den nye hvite sommerhatten med store bremmer og en

krans av blaa fløielsblomster rundt pullen og den nye blaa spaserdragten.

»Og saa de tynde selskapsskoene da, Inga,« ropte tanten forbauset. — »Det er fugtig i skogen!«

»Jeg har slet ikke sagt, at jeg skal i skogen; det er bare onkel, som tror det!«

Inga stod rød og forfjamset foran dem i sin allerbedste stas og ønsket sig tusen mil borte.

»Nu maa vi gaa!« ropte Sommer pludselig. — »Inga skal paa strøket, det er sandelig rimelig, hun fiffer sig litt.«

Fru Sommer fik et blik, som sa mer end ord, og hun fulgte anvisningen.

»Ikke bry dig om de gamle grinebiterne du, Inga!«

»Ha det riktig hyggelig og hør godt efter,« lo hun og nikket, idet de gik ut paa verandaen i solskinet.

Inga saa efter dem med duggede øine. Uf, hvor væmmelig det var med den hemmelighe-
ten. De kunde jo tro det værste. Men den dag idag skulde hun fortælle alt — hvis Gunnar ikke var for vrang.

— — — — —
Paa slaget elleve sat Inga paa en bænk ved indgangen til Vestre Gravlund og ventet paa Gunnar Broberg. Et par minutter efter for trik-

ken forbi, og der stod han foran hende, før hun hadde set ham komme.

»Jeg kunde ikke tænke, at du trikket i dette deilige veiret!«

»Det er to søndage siden jeg kunde faa sove, saalænge jeg vilde, og idag sov jeg til klokken ti. — Er det ikke godt gjort, at jeg allikevel kom præcis?«

»Minus fem minutter,« sa Inga og viste ham uret, hun hadde i remmen om haandleddet.

Gunnar skjøv haanden lempelig væk og lo.

»Spiller ingen rolle. Sandelig, vi kommer da tidsnok paa kirkegaarden! — Det var da ogsaa et paafund. Har du tænkt at holde en begravelsespræken kanske?«

»Nei, den skal du holde! Du skal begrave alle dine eventyrlyster og — dovenskap og begynde at arbeide nu!«

»Jasaa, jasaa. Du synes ikke det er arbeide at kjøre biler da.«

»Ikke naar du gjør det for at erte de hjemme. — Hvad siger Charlotte?«

»Det er svært, hvor travelt du har det med Charlotte? Jeg blaaser i hele Charlotte, jeg!«

»Fy!« ropte Inga og reiste sig. »Vi gaar bort paa Frogner. Her kommer saa mange mennesker.«

»Ja, jeg liker heller ikke at sitte ret op og ned for at høre paa skjend. — La mig nu høre

litt om den reisen først da, Inga. — Søren, saa fin du er ogsaa da!«

Han stanset og betragtet hende fra øverst til nederst og la ikke skjul paa, at han mente det.

Inga blaaste.

»Aaja, det er let gjort at bestille en fin ramme. Det er værre at faa det fint, det som vigtigere er,« sa hun spotsk.

Gunnar plystret og svang spaserstokken.

»Det er for meget sol til at fiske idag, frøken Vangen,« lo han.

Inga blev rød. Selv om det var sagt i spøk, var det allikevel første gang, han brukte den tiltalen, og hun blev rød over, at hun i grunden likte det.

»Det passer bedst, at vi siger De til hverandre, tror jeg. Tante Inga var forskrækket over, at — at jeg sa du. Ikke liker jeg det heller forresten. — Jeg er nitten og halvt aar!« sa Inga stolt og rettet sig op.

»Sandt at si, synes jeg ogsaa det er litt rart at gaa her og si du til den fremmede damen der. Det faldt lettere før lissom — — Men en simpel chauffør kan ikke vente en slik naade, naturligvis.«

Han sukket tungt.

Inga var fristet til at le, men holdt sig alvorlig. Det var umulig at snakke alvorlig med den fyren. Bestandig skulde han ta alt for leven.

»Jeg mener det, jeg,« sa hun. »Hvis jeg var forlovet, vilde jeg ikke like, at — at kjæresten min gik og sa du til andre — andre unge piker.«

»Hvis ja, men — hm. Hvis jeg ikke er forlovet, hvad saa?«

»Saa passer det heller ikke,« sa Inga stivt. — »Og nu er jeg ikke længer i fru Brobergs have!« la hun til i en heftig tone.

Gunnar saa paa hende fra siden, og Inga holdt blikket ut uten at rødme. Hun saa Karen for sig den sidste aften paa Fredly og hørte, hvor harm hun var, fordi hun fremdeles tillot den dusingen.

»Du skal herefter bestandig huske paa, at du er en dame, Inga,« sa hun indtrængende, — »og du skal si like ut, at du ikke vil vite av det. Forresten er det vel litet rimelig, at du møter ham oftere; han hadde bare en liten ferie, sa Molly.«

Det var Karens ord, og Inga hadde tiet stille. Visste Karen det, sa hun det straks til Ivar, og saa var det ingen hemmelighet længer. — —

»Er det virkelig alvor, Inga?«

»Ja, det er det,« sa Inga let.

»Da har du ikke suget det av din egen barm. Du har faat instruksjer fra høiere hold! — Jeg kjender fru Karen Movik fra den tid, hun het frøken Vangen. Hun hadde ogsaa ben i næsen.«

Inga bet sig i læben. Hun likte ikke den tonen hos Gunnar. Hvorfor skulde han bli fornærmet for saan liten ting? Hvorfor snakket han ikke fremdeles i den lette ironiserende tonen. Nu var det blit meget vanskeligere at snakke om det, det egentlig gjaldt.

»Jeg er voksen nok til at ha en mening, jeg ogsaa,« sa hun med dirrende stemme. »Og jeg bestemmer selv, hvem jeg er dus med.«

»Javel — javel — hm. Jeg indrømmer, at det var litt saan — freidig for ikke at si frækt at holde paa at si du, men — ja, undskyld —« han lo sagte, — »Inga Vangen har alltid været noget for sig selv. Hun har aldrig git indtryk av, at hun betragtet sig som en saan — ja, som en dame — med rene ord. Hun har holdt paa i haverne og gaat barhodet og ledd og tat livet, som det er, og derfor — — ja, da glemmer en gjerne, at hun er frøken Vangen, datter av adjunkten ved latinskolen.«

Den faderlige, belærende tonen var endda motbydeligere for Inga end den fornærmede, og det kokte i hende av ærgrelse over den vending, samtalen hadde tat. Uf, jeg er bestandig dum og klodset, tænkte hun, mens hun gik og pintes i de trange hansker og de vonde, høihælte sko.

Da hun ingenting ytret, fortsatte Gunnar:

»Men jeg skal herefter forsøke at huske paa

at bytte u'en med en i. — Er det ikke snodig likevel at en eneste bokstav kan gjøre slikt rabalder!»

Og han lo klingende og slengte stokken op i luften, satte hatten i nakken og var kaat og sprætten og gutteagtig i sine manerer.

Men Inga var dame og gik stiv og strunk paa den andre siden av veien og gjentok stadig for sig selv: Vis at du er voksen, vis at du er voksen! — Og da Gunnar forstod, at han ingen vei kom paa den maaten heller, holdt han op med guttestrekene og gik rolig ved siden av hende, til de kom til en bænk i parken. Inga hadde med vilje tat en anden vei; hun var ikke længer i humør til at gaa i skogen nu.

»La os sætte os her og bli færdige,« sa hun og tok plads.

»Ja, men da maa jeg faa lov at si *du*, Inga — bare idag,« sa han med et skøieragtig smil. Næste gang skal jeg sikkert bruke det personlige pronomen i rette kasus! — Tænk om Vangen hørte mig! Jeg var hans smertensbarn i grammatik.«

Inga smilte.

»Smilehuller,« hvisket Gunnar; »det har jeg ikke lagt merke til før. — Naaja, jeg skal fritta dig for at skrive hjem, Inga. Jeg slutter femtende juni. Sandt at si er jeg træt av friheten; men jeg hadde bundet mig for to maaneder, ser du.

Og jeg vilde ikke bryte mit ord. En mand en mand og saa videre.«

»Reiser De hjem?«

»Uf nei, ikke vær saa høitidelig da, Inga. Det klarer jeg ikke!« Inga klarte det heller ikke.

Taarerne styrtet pludselig frem fra hendes øine, og Gunnar sat maalløs og saa paa. Aldrig hadde et regnveir kommet saa overraskende paa ham.

»Se her — se her!«

Han rakte hende et nystrøket lommelørklæde, — og Inga, som husket, at hun hadde glemst sit, tok det uten et ord til tak. Taarerne hadde dryppet ned paa de fine lysebrune hansker, og værre og værre blev det, da hun forsøkte at tørre dem væk.

»Ta dem av du, Inga. Du har saa pene hænder; det gjør ingenting, om du er barhændt,« hvasket Gunnar uten spor av den sedvanlige lette ironi i stemmen.

Med en voldsom anstrengelse lykkedes det at stanse taarerne, og da hun samtidig fik hanskerne av og i lommen, begyndte Inga at føle sig mere vel. Gunnar sat med stokken mellem de foldede hænder og saa til en anden kant, mens han smaaplystret.

»Du skal faa det igjen, naar det er vasket,« sa Inga og pudset næsen et par ganger, før hun puttet lommelørklædet dit, hvor hanskerne laa.

»Never mind!« lo Gunnar og saa paa hende.
 »Se saa, naa skinner sola igjen. Hør her, frøken Vangen: Skal vi to være dus herefter? Jeg har nemlig saa svinagtig vondt for at si De til folk, som jeg liker godt!«

Ingas øine glippet et par ganger; saa kom smilet og smilehullet, og munden aapnet sig, saa tænderne vistest, og hele ansigtet skinte som en sol.

»Ja, da saa,« sa hun; »men det kunde du ha sagt for længe siden.«

»Kanske ikke Charlotte vilde likt det!«

Gunnar sat med hænderne over stokken og haken nedi hænderne. Hatten laa paa bænken, og det blonde haar stod ret tilveirs, kort og nyklippet.

Inga sat tilbakelænet og saa ham i nakken.

»Men nu da?«

»Aa, hun behøver vel ikke vite om alle dem, jeg liker. Tror du jeg avlægger specificert regnskap for hende?«

Han rettet sig pludselig og satte sig bort i hjørnet, saa han kunde se Inga.

»Jeg trodde ikke to forlovede hadde nogen hemmeligheter for hverandre. De burde ikke ha det i hvertfald,« sa Inga og snodde lommestørklædet mellem hænderne.

»Tror du ikke, det er lettere sagt end gjort

at være aldeles ærlig, Inga — jeg mener som forlovet?»

»Det vet jeg ingenting om. Jeg har aldrig været forlovet,« sa Inga kort.

»Ikke jeg heller, — heldigvis!« ropte Gunnar og klappet sagte i hænderne. — »Jeg har aldrig været saa glad for det som idag,« tilføiet han og sendte Inga et varmt blik.

Inga gjorde en bevægelse, som rystet hun noget av sig og rettet sig uvilkaarlig.

»Skriver du selv hjem, eller skal jeg gjøre det? Det er grusomt at holde din mor i den spændingen.«

Gunnar svarte ikke, men lette i jakkens inderlomme og tok frem et brev, som han rakte Inga.

»Siden vi er blit dus, skal du faa læse det der. — Jeg vet ikke, hvad det kommer av jeg, Inga. Men til dig kunde jeg fortælle alt — alt! Det er noget over dig, ser du, noget trofast og inderlig godt, som jeg aldrig har set hos nogen anden.«

»Uf —« sa Inga bare; men hun blev rød og ærgerlig, fordi hun ikke hadde noget at svare igjen.

»Det er sandt!! Jeg føler mig saa usigelig vel, mens jeg sitter her og ser paa dig. Du virker paa mig som en varmende solstraale paa en kold høstdag.«

»Ti stille da! Gaa bortover litt, saa jeg faar læse i ro.«

Gunnar adlød straks, og Inga fik læse de tæt beskrevne ark to ganger, før han kom tilbake.

Kjære mor og far!

Nu har jeg været droschechauffør i snart seks uker og har hat det bra paa mange maater. Jeg har bodd sammen med Lars Engebretsen, søn av pedellen paa folkeskolen. Han har bankpost og bor kjækt et sted i nærheten av St. Hanshaugen. Jeg har tjent bra og har nok til mat og mere til. Frisk luft, litt reparationer indimellem i garagen og har hængt i fra morgen til kveld. Jeg fik fort certifikat, for jeg kunde jo styre en bil, vet dere. Det har dere naturligvis ikke tænkt paa; men derimot har dere jo undersøkt alt som heter træløst og bortefer.

Jeg vil helst slutte den første som chauffør, men jeg begynder ikke paa kontoret paa samme vis som før. Jeg orker det ikke, for det er bare et mekanisk let arbeide, som ikke behøver en voksen mand.

Hvis dere vil ha mig hjem, maa jeg faa det slik, at jeg kan faa reise med Tønnesen av og til og blinke tømmer og være med, naar han kjøper skog. Og saa maa jeg faa Tønnesen til at lære mig alt det, som jeg ikke har mere greie paa end katten paa sennep.

Paa gymnasiet lærte vi nemlig ikke noget om den forvandlingsproces, som en granstok maa gjennemgaa fra den staar paa roten og til den ligger opstablet i store hauger som tykt papir.

Mor negtet mig at gaa i fabrikken, og far snakket bestandig om at holde sig paa avstand fra arbeiderne for ikke at miste respekten. Men derfor har jeg heller aldrig hat nogen greie paa deres arbeide.

Lars Engebretsen vet mere end jeg, og han har fortalt ting, som jeg aldrig har hat anelse om. For han var i Slipen i tre aar efter han sluttet skolen, og endda sitter han i en bank og har seks tusen om aaret.

Jeg hater duskeluene, for den har været en hinder for mig. Husk, du er student! har mor altid sagt. Og tilslut indbildte jeg mig, at det var noget stort og gik og blæret mig og snakket tysk og engelsk for at vise, at jeg var noget til kar.

Og to ting til: Jeg vil reise ned til den nye cellulosefabrikken i Bamle og arbeide der nogen maaneder under et andet navn; formand Bjørgan behøver bare vite det. Han er paalidelig og grei. — Og saa vil jeg overta en del av fars korrespondanse, saa jeg kommer bedre ind i forretningene. Jeg sætter mig aldrig mer paa den krakken, jeg har sittet paa i disse fire aar.

En femtenaars gut med godt avgangsvidnesbyrd fra folkeskolen og skikkelig haandskrift klarer den pladsen bedre end jeg.

Nu vet dere, hvordan jeg vil ha det. Vil dere skrive, saa er min adresse: Chauffør Olaves Karlsen, Waldemar Thranes gate 3 c II.

Hilsen!

Gunnar.

»Færdig?«

Inga nikket med et straalende smil.

»Men du har glemt, at du skal stelle i haven,« sa hun ivrig.

»Jeg kan da forsyne mig ikke klare alt!«

»Jo, i fritiden, ser du. Om kvelden. Aa, du vet ikke, hvor moro det er, Gunnar. For der er da liv i haven. Den træmassen er bare noget dødt og vaatt og vokser ikke som blomstene.«

»Den utvikler sig den ogsaa. Jeg vet da saapas. Den begynner som en grov, rødbrun grøt og ender som det fineste hvite skrivepapir, og den skidner ikke hænderne til slik som jorden din!«

Inga saa uvilkaarlig ned paa hænderne.

»Nei, dine er pene nu; men du husker vel aassen de saa ut dengang.«

Inga reiste sig fort og begyndte at trække hanskerne paa.

»Det er vel ikke nødvendig, at jeg skriver da?«

»Jo, det maa du, Inga! Du maa mindst skrive et brev i uken. Men ikke *bare* om blomster, helst om dig selv, og om du finder nogen venner paa gaten!«

»Jeg mente til fru Broberg, jeg,« sa Inga alvorlig.

»Jeg mente til mig, jeg,« sa Gunnar og lo. »Hvad synes du om brevet da?«

»Har du — — Du har vel skrevet til Charlotte ogsaa.«

»Jeg har aldrig i mit liv sendt et brev til Charlotte. Bevares, hvor du er interessert i hende da!«

»Jamen dere er jo hemmelig forlovet!« næsten ropte Inga og saa utfordrende paa ham.

»Hvem har fortalt dig det, Inga?« sa Gunnar i en lav, fortrolig tone.

»Det tror alle mennesker; dere er jo stadig sammen.«

»Jeg skal endelig fortælle dig noget jeg, Inga. — Jeg har aldrig kunnet fordrage hende; og da kan jeg vel ikke forlove mig med hende. Jeg har ikke engang« — han stanset braat og saa saa bestemt paa Inga, at hun var nødt til at møte hans blik — — »strøket hende over kindet, for da vilde jeg faat haanden tilklint med pudder og sminke! — Jeg har tøiset med hende, det har jeg; for hun er indbildsk og naragtig, og jeg har hat moro av at se, hvor let hun har gaat paa

pinden. Jeg vet, jeg har været uforsigtig med kjæften. Gud bedre det! Jeg har sagt meget, som jeg aldrig har ment. Men handlingens mand har jeg aldrig været, det tør jeg sverge paa!»

»Det kommer da ikke mig ved,« sa Inga og tok øinene til sig.

»Gjør det ikke? Det var trist!« sa Gunnar i tvungen tone og forsøkte at plystre, men maatte opgi det. — »Ja, ja,« begyndte Gunnar igjen og slog an en let tone; »jeg er oplagt til at skrifte idag, jeg, og nu har jeg valgt dig til skriftefar, og da faar du jamen høre efter, Inga. Det vilde være ukristelig andet.« — Inga trak paa smilebaandet. Der kom et litet søkk i venstre kind, som vendte mot Gunnar, og han fortsatte med større veltalenhet: »Jeg har altid hat moro av at sværte mig selv, og jeg har aldrig spart paa sværten. Men nu først skjønner jeg, at det er det dummeste et menneske kan gjøre; for folk tror nu engang ti ganger mer end de hører, og resten digter de, — og saa gaar den syndebukken der og tror tilslut selv, at han har sagt sandt, og gjør han da engang en bommert, skriker hele byen op: Ja, det stemmer! Slik maatte det gaa med den døgenigten, som gik der og skrøt av alle galskapene sine. — Er det ikke sandt, Inga? De snakket stygt om mig den gangen jeg tok et glas formeget?«

»Jeg vet bare en, som snakket om det til mig,« sa Inga trykket.

»Hvem var det?« hugg Gunnar hvast i.

Inga pustet tungt.

»Det var — det var Mosse. Jeg visste ingenting, jeg.«

»Hvad sa Mosse?«

»Vet du hvorfor Gunnar turer?« sa hun. »Han faar ikke lov at ta Karen; hun er ikke fin nok!«

»Fortalte du det til Karen?«

»Ja. — Aa, for noget tøv, sa hun. Gunnar tar nok, hvem han vil; men han faar nok ikke, hvem han vil, før han blir en mand. Ingen ordentlig pike vil gifte sig med en tøiset gutunge, sa Karen.«

Inga følte en deilig tilfredsstillelse ved at citere Karens ord, for hun var blit klar over, at det Gunnar nu trængte, var et kraftig puf fremover for at si farvel til guttestrekene.

»Og det er sandt ogsaa,« føiet hun ubarmhjertig til.

Sa ikke Karen noget mer? Du svarer ærlig!«

Han var sint nu, men Inga gikk kjæk og modig ved siden og likte sig bedre og bedre.

»Jo, hun har ofte sagt, at jeg ikke skulde tillate den nedladende tonen, du pleiet at bruke — — før.«

»Og mer?«

»Ikke noget mer,« sa Inga bestemt.

»Hun har ingenting fortalt da?«

»Om hvilket?«

Ingas ærlige, aapne blik var svar nok, og Gunnar nikket beroliget.

»Naar du skriver til Karen, kan du gjerne hilse og si, at den gutungen er avgaat ved døden av gallopperende tæring,« sa han i en sarkastisk tåne.

»Aa nei,« lo Inga freidig; »det er bedre at vise det i handling, — da tror hun det.«

»Jeg er likeglad, hvad din søster tror, jeg. Hun er altfor spidsfindig og lunefuld og lur og vanskelig. Gudskelov, at jeg ikke forelsket mig i hende. Det vilde blit et — — et — en ulykke,« kom det tilslut. — »Nei, jeg liker reale mennesker jeg, Inga, saanne som er ærlige og aapne og allikevel hyggelige og snilde.«

»Det er netop slik, Karen er,« sa Inga.

»Ikke mot mig ialfald. Søren! Tror du ikke, jeg kjender kvindene? De er tre slags de — Værst er de letsindige koketterne, som bare tænker paa stas og fjas. Saa kommer de dydige, retfærdige snerperne, som himler, hver gang de hører en vits. Og det tredje slags er de, som vi mænd — ja, jeg siger mænd, selv om du gaar der og smiler — som vi mænd vil gifte os med.«

»Hvordan er de da?« sa Inga likegyldig.

Gunnar gik flere skridt, før han fortsatte.

»Det er slike som du det, Inga,« sa han alvorlig.

Inga blev flammende rød og fik taarer i øinene.

»Fy!« ropte hun for anden gang paa spaser-
turen. Hun klarte ikke at si mer. Det skalv om
munden, og taarerne, som hun kjæmpet mot,
vilde kvæle stemmen.

De hadde gaat opover Kirkeveien og var net-
op stanset utenfor Majorstuens station, da Inga
saa trikken komme nedover fra Smestad.

»Jeg maa nok hjem, jeg. Adjø!« ropte hun
og sprang ind paa perrongen.

Gunnar stod maalløs igjen. Et par herrer
borte ved kiosken hadde lagt merke til de to og
stod nu og ventet paa næste akt.

»Nei tak,« mumlet Gunnar; »den moroen
faar de ikke,« — og han trak rolig klokken op
av vestlommen for at sammenligne med sta-
tionsuret, dreiet paa trækkeren, kikket op igjen
og la den meget omhyggelig paa plads, gik saa
bort og kjøpte et par aviser, før han hoppet ind
i trikken, som stod færdig til Jernbanetorvet.

Inga tok trikken helt op til endestationen og
visste ikke av, før hun befandt sig inde i skogen
med hænderne fulde av bjerkeløv og gaasunger.

Jeg er dum, jeg er dum, mumlet hun stadig
og la haanden mot de brændende kinder. Rødt
haar og fregner! Jo, du er nydelig! Fregner om-
kring næsen — og klodset og klumpet og simpel

og — — Aanei, hun var glad, hun slap væk, før han forstod, hvorfor hun var paa graaten. Den gutungen, den tøisekoppen, den vimsen, den falske kurtisøren, den — aa, han var væmmelig var han. Hun vilde aldrig, aldrig snakke med ham mer.

Først gik han der og lot, som han var ekstra fortrolig mot hende og var taknemmelig, for hun vilde høre. Og saa naar han hadde narret hende til at si ting, som hun aldrig i livet vilde si til til et menneske, saa viste han pludselig den andre siden og bare drev gjøn. Fy, han var sjofel var han.

Inga plukket favnen fuld av vaarens spæde, lysegrønne spirer og fik utløp for sin harme ved at brække ned for fote, helt til hun ikke orket bære mer — og kom hjem akkurat tidsnok til at sætte tyvekostene i vand, før Sommer og frue kom ind ad døren.

»Vi skal hilse fra Gunnar Broberg,« sa tante Inga. »Vi tok os en tur ned til bryggerne efter kirken, og der nede sat han paa Revierbryggen og læste aviser. Han er sandelig blit saa kjæk. — Ja, jeg har nu altid likt den — den — — gutten, holdt jeg paa at si. Men sandelig er han ikke blit saa mandig. Bare det, at han har klip-pet haaret som et andet mandfolk og ikke gaar med den lange manken; det gjorde straks forskjel, ikke sandt Henrik?«

»Jo da! Og saa er han ikke saa tyk og blek længer. Det daukjøttet har sandelig faat baade marg og bein,« sa Sommer. »Jeg likte ham bedre naa. Men hvorfor er han saa ofte herinde? Sandelig hadde jeg ikke hat lyst til at spørge ham, men —«

»Det skulde tat sig ut, Henrik! — Han har vel lov at ta sig en lysttur han som andre —«

»Naturligvis. Men jeg saa ham i forrige uke ogsaa, da var han forresten i automobilhabit, inde paa Teaterkafeen.«

Inga sat skjult bak en avis og smilte ubeher- sket. Med en kraftig viljeanspændelse fik hun endelig ansigtet i naturlige folder og sa likegyldig, idet hun la avisen i fanget:

»Hvad sa han? — Hils Inga, naturligvis!«

»Nei, tænk — Hils frøken Vangen fra mig og si tusen tak for sidst. — Ja, naar var det egentlig?«

»Aa, det er længe siden det,« sa Inga og gjespet av pur nervøsitet.

»Han er sandelig saa liketil og hyggelig saa,« vedblev fru Sommer. »Frøken Augensen maatte være glad, hun kunde faa saapas til mand.«

Mand, mand, mand, tænkte Inga og fortrak munden til en foragtelig gjep. Nei, gutunge var han — og ikke noget mer.

Fru trælstandler Broberg var i ekstase. Hun hadde forresten slet ikke været i den sedvanlige overlegne likevegt helt siden Gunnars forsvinden. Nedtrykt og mismodig, grublende og haabende paa hver ny morgen hadde dagene sneget sig hen uten at en eneste liten lysstraale var naadd ind til hende.

Inga Vangen, som hun hadde været saa dum at sætte lid til, hadde ikke saa meget som sendt hende et bitte litet haab. Og Broberg gik der endda mer tilknapet end før og slog av og til i bordet paa, at gutten var da voksen.

Han kommer nok hjem, naar varmen blir paa det værste, trøstet Molly. Bare ta det med ro! — Men selv tok hun det ivrigere end nogensinde. Efter mange overtalelser fra hende selv var hun endelig havnet paa kontoret og oppebar en gage av to hundrede kroner maaneden for et ganske letvint arbeide fra ni til to. Efterpaa tok hun en times spasertur efter farens absolute ordre. Gik hun ikke tur, maatte hun tilbringe den sidste kontortime fra to til tre paa kontoret sammen med de øvrige kontorfolk.

Molly var motstræbende gaat ind paa betingelsen. Hun slæppte sig grættent avsted de første gangene, men litt efter litt var hun blit glad i at spasere paa den bestemte tid, og middagen blev spist med en appetit, som satte moren i stadig henrykkelse.

»Ja, regelmæssighet er den bedste medicin,« sa Broberg en dag og betragtet Mollys ansigt, hvor en frisk, blekrød farve hadde avløst den graahvite.

»Gud give, Gunnar saa like godt ut,« sutret fru en og tørret en taare av øienkroken. — —

Brevet kom en morgen, mens familien endda sat ved frokostbordet, og fruens sindstilstand var paa sprængpunktet. Det var adresseret til overhodet og han læste det under megen harking og hosting, før han leverte det til sin kone.

»Nei, læs det høit du, Broberg! Jeg ser, det er gode nyheter, ikke sandt? Svar da!« ropte hun graatefærdig av utaalmodighet.

»M—ja. Der er ialfald blit en forandring med gutten. Hvor dypt den stikker vet jeg ikke. Nei, læs det selv, jeg kommer ind, før jeg gaar til kontoret.« — Og det sterke kjøns repræsentant skyndte sig ned i haven for at svale sig og bli klar over, hvilken holdning han skulde indta, naar brevet blev diskutert.

Fru Broberg rakte brevet til Molly. Gunnars

skrift var saa utydelig og lorgnetten laa ovenpaa.

»Læs det du, men ikke spring over et eneste ord.«

»Kjæk skrift, men han har av og til nogen rare s'er og n'er. — Er du spændt?«

Hun laa hodet bakover og lo. Moren ansigt var høirødt av spænding, og brystet gik med synlig anstrengelse.

»Saa — saa ikke tøv nu.«

Og Molly læste, avbrudt for hver anden sætning av morens utbrud:

»Gode Gud! Hvad synes du! Har du hørt maken! Nei, den gutten!«

Eftersom Molly læste, blev baade stemmen og øinene varmere, — og hun kunde heller ikke la være at komme med en bemærkning nu og da. De sidste linjer slængte hun ut med en røst, som skulde ligne Gunnars, naar han var i sit værste galgenhumør.

Moren hadde reist sig og grep brevet med begge hænder for at forsikre sig om, at Molly ikke hadde narret hende. — Jo, det stod virkelig Olaves Karlsen!

»At jeg skulde opleve noget saa rædsomt! Under falsk navn — chauffør!«

»Storartet!« sa Molly; øinene lyste av eventyrlyst. »At jeg ikke har fundet paa noget slikt!

Nei, Gunnar har bestandig hat mere fantasi, han. — Er du ikke glad da, mamma?»

»Glad! Hvad skal jeg egentlig være glad for?« stønnet fru Broberg mat og holdt brevet en armlængde fra sig.

»At du faar ham hjem vel! Sandelig skal vi ikke feire den forlorne søns hjemkomst med pomp og pragt. Men jeg skal være den første, som ønsker ham velkommen, for jamen har jeg savnet ham skrækkelig, den snaale gutten!«

Og Molly vimset rundt i stuerne og kunde ikke sitte stille. Hun var alt begyndt at lægge planer for mottagelsen og snakket ustanselig. — Men farens komme dæmpet begejstringen.

»Naa?»

»Ja, vi maa jo takke Gud, at det ikke var noget værre,« sa fruén resignert.

»Hm. Ja, vi faar vel gaa med paa — — de nye idéerne. Tiden vil vise om det er alvor eller gjøn. — Ja, ja. Jeg telegraferer straks. God morgen!« — Han snudde sig i døren. — »Det er bedst, du er fri kontoret idag, Molly. Ta dig heller en god tur. — Her har du litt at hygge dig med.«

Med den blaa lappen klemt indi haanden slog Molly armene om farens hals og gav ham en rask kys paa kindet.

»Du er en knup, pappa!«

»Saa, saa —«

Han gjorde sig lempelig fri og nikket med et forlegent smil.

»Glem nu ikke at skrive velkommen da, Broberg,« sukket fruén med en tilfreds mine.

Broberg mumlet noget, idet han lukket dørn, og Molly oversatte det saa: Aa, jeg klarer det vel.

»Ja, ja, — naar enden er god, er alting godt,« hvisket fru Broberg.

Molly stillet sig foran hende med foldede hænder og deklamerte med et muntert blink i øinene:

»Bedst var det kan hænde, det gik som det gik, og saa faar du ha tak da, Gud!«

»Ja, ja, — det er nok saa. Men nu haaber jeg inderlig, jeg ikke faar flere nervechok. Dette har virkelig tat skrækkelig paa nerverne mine!«

»Aa, det blir nok et til,« lo Molly. — »Du skal se, han er blit forlovet derinde; det er vel derfor han pludselig har faat saan arbejdslyst! En chaufførdatter for eksempel. — Anna Olsen eller Gudrun Nilsen. Vær forberedt paa det værste, mamma!«

»Molly, du holder op, — Gunnar tar aldrig andet end en dame. Punktum. Dertil har han — Gudskelov — for god smag.«

»Du sa ikke det, dengang han kurtiserte Karen.«

»Jeg kjendte ikke Karen. Jeg trodde, hun lignet søsteren. — Inga er forresten blit bedre; men de røde hænderne har hun fremdeles. Barhændt midt paa Karl Johan, Molly!«

Fru Broberg trak paa skuldrene med et medlidende smil.

»Nei, hun var ikke netop forfængelig. Men jeg likte hende allikevel. — Naar jeg hadde snakket med Inga nede i haven, fik jeg altid saan græsselig lyst til at ta fat jeg ogsaa. Det saa bestandig ut, som hun frydet sig over at kunne bruke de røde hænderne. «

»Jasaa,« sa fruén irritert; »men det ser svært udannet ut ialfald.«

Molly, som visste, at hendes mor var mer end kry av sine hvite, velpleide hænder, som ikke længer behøvet ta i en vaskeklut, — følte en viss skadefryd ved at si:

»Men dannelsen sitter da ikke i hænderne, mamma!«

Derefter skyndte hun sig ut for at ødelægge femkronen.

Kjære Inga!

Jeg skulde svart paa dit brev for længe siden; men dagene gaar saa fort. Vi har meget at gjøre i haven, vet du, og selv om Mathea er baade flink og snild blir der masse at bestille inde ogsaa. Og begge mændene mine vil helst jeg skal sitte inde og hygge for dem om kveldene, saa du forstaar nok, det er saa som saa at bli frue!

Tænk saa mange ord bare for at undskylde sig. Jeg skammer mig virkelig. — Nei, jeg er litt for doven, det er sandheten, Inga. Jeg blir forkjælet baade av junior og senior Movik. Men nu skal jeg ikke fortælle mer om mig selv end at vi har det saa udmerket alle tre, og du maa hilse tante og onkel og si, at der gaar knapt en dag uten senior snakker om dem og ønsker han kunde gjengjælde litt av al deres godhet mot os. Junior mener det samme; vi to er enige om, at hvis ønsker og bønner kan skaffe dem nogen glæde, de ikke før eier, er det vor kjæreste pligt at huske dem daglig.

Du glemmer hver gang at svare paa mine

spørsmal om Gunnar Broberg? Har du ikke set ham siden dengang han var sammen med Charlotte?

Nei, du tar nok feil der. Han er slet ikke forlovet med hende. Ivar fik brev fra ham nylig, det var datert Kristiania den 4de mai. Han er nok ofte derinde. — Han skrev saa helt anderledes end før. Ja, Ivar har nu altid trodd, der skulde bli noget av ham, naar han bare fik mer arbeidslyst, og det later til, at han har faat det nu.

Han skriver, at han for bestandig »er færdig med Charlotte-typen med de hvite, dovne hænderne. Hvis jeg nogen gang gifter mig, blir det med en som har røde, friske arbeidshænder, gut! Hænder som lugter av saape og vand!

Hænder, som dufter salve og pudder, med negler som koster en hel kapital til manicure, er ikke noget at ta i for en mand. Nei, der maa være friskhet og sundhet og humør, gjerne salt og pepper, det skjærper appetiten det, gut!«

Jeg synes, det var morsomt at skrive av disse linjer, siden du mente, han fremdeles var indtat i Charlotte.

Ivar har invitert ham op noen dage i sommer, og han har sagt ja tak. De er jo en slags fættene, vet du. — Onkel likte ham saa godt og siger, at der er god kjerne i ham; det er bare skallet, som har faat en del uheldige utvekster.

Jeg for min del har desværre ikke faat øie paa kjernen, men jeg bøier mig for onkels menneskekundskap. Derfor skal du være like nøie, Inga, og ikke tillate den dusingen. Det er en uvane, han har lagt sig til. Husk, du er frøken Inga Vangen nu!

Jeg glæder mig paa dine vegne over, at du faar reise litt. Glem ikke Ivars bestillinger til haven. Du har vel gjemt lappen?

Ivar roper paa mig. Jeg maa slutte for denne gang. Mer senere.

Kjærlig hilsen!

Din

Karen.

Da Inga hadde læst Karens brev, blev hun længe sittende i dype tanker med armene ikors uten at foreta sig andet end at la tankerne kom og gaa, som de lystet. Og det var sjelden Inga Vangen gav sig tid til denslags lediggang, især nu det var saa meget at bestille i haven.

Derute var hun tidlig og sent, spadde, saadde, gjødslet, raket — og gartneren, Sommer hadde leiet, stod tidt og smaalo, naar Inga grov og spurte eller kom med sine kritiske bemerkninger om det, som var gjort.

»Dere kunde nok spart daglønna til mig, frøken,« lo han og støttet sig paa spaden. Det

var ikke ofte, han fik saa god hjælp og saa morosam hjælp.

Men den morgen Inga hadde læst Karens korte brev, glemte hun baade haven og gartneren, som stadig kikket op mot verandaen. Det gik saa traat uten den frøkna.

»Hun skinner som e sol og kvidrer som e lita lerke, naar hun rektig er ivrig med arbe sit,« sa han til Sommer, som gik frem og tilbake med morgenpipen i munden.

Men Inga sat oppe paa sit værelse og merket ikke, at Karens brev gled ned paa gulvet.

Øinene stirret ind i en ny, underfuld drømmeverden, og av og til glimtet de av en heftig følt glæde.

Der kom farve i kindene og munden aapnet sig til et stort smil, og den, som hadde set Inga nede i haven med alle muskler spændte, vilde knapt kjendt hende igjen i den skikkelse, som sat der sammensunket og stille med hænderne i uvirksomhet.

Hun vaaknet med et ryk ved at høre tanten rope. Hele Inga blev forvandlet som ved et elektrisk støt. Det drømmende blik vek for virkeligheten, og de slappede muskler var ved et slag blit som spændte staaaljær.

»Ja!« ropte hun høit og muntert, nappet brevet raskt til sig, puttet det under hodepuden, kikket raskt ind i speilet, stanset et øieblik og

saa ned paa hænderne, gned dem et par ganger paa overflaten og smilte, mens hun sprang ned.

For første gang tilbød hun ikke tanten at læse brev fra Karen, bare hilste kort og gav et resumé av, hvad hun skrev.

»Ikke noget mer?«

»M—jo, — og saa fortæller hun bare litt om nogen kjendte hjemmefra,« sa Inga og var glad, hun kunde springe ned i haven, hvor Nilsen smilte bredt og fornøiet imot hende.

»Jeg trudde, Dere vilde streike jeg, frøken,« lo han og strøk sig under næsen med trøieærmet. — »Det er lissom atte det er skyer for sola, naar Dere ikke er i haven!«

»Det kommer vel av det røde haaret mit, det,« lo Inga og tok fat med liv og lyst.

»Hanskerne, Inga!« ropte fru Sommer oppe fra verandaen og holdt noget graat i veiret.

»Jeg behøver dem ikke idag! Hænderne mine er heller for hvite,« lo hun; »forresten skal jeg saa reddiker nu.« — —

»Det rare er, at det klær hende at ha den farven. Men hun er nu aldrig saa sprukken og haard, som jeg pleiet at bli, før jeg kom til skjels aar og alder,« sa fru Sommer til sin mand og trak sine egne paa. — »Men dengang var der heller ikke en slik syndflod av verdens allerbedste salver at faa kjøpt.«

»Ja, du sørger vel for, at Inga gnir sig godt

ind hver aften. Du vet, det er naa allikevel ikke pent at være altfor rød.«

»Jeg har ikke bare kjøpt salve til hende, Henrik; men jeg har ofte gaat ind, efter hun har lagt sig og passet paa, at hun har brukt den. Men tror du ikke, jeg maatte gjøre mig sint ofte? — Isj, det er saa ekkelt at kjende det fete klisset, — og isj, de er bra nok, — og pyt, jeg blir ikke bedre; det er ingen, som ser paa hænderne mine, het det i hele høst, men efterat hun kom paa skolen, blev hun mer nøie selv. Det hjælper at være sammen med ungdom, ser du. Se nu bare, — idag har hun sandelig tat hat paa hodet, uten at jeg sa noget. — Nei, hun liker ikke fregnene!«

»Ja, det har hjulpet i flere retninger. Den gode eksamen har git hende mer selvtillid, og hun er ikke længer saa ensidig optat med kropsarbeidet.«

»Aa, hun elsker naa den svarte jorden over alt andet,« sukket fru Sommer; »men det er likesom hun er blit mere vidsynt og indrømmer at ikke alle kan ha de samme interesser.« — — —

»Skynd dig, tante, ellers saar jeg alle reddikene alene!« ropte Inga og stak hodet frem bak verandatrappen. — »Jeg trodde, du sydde, jeg,« lo hun.

»Nei, jeg bare staar her og dovner mig, undskyld. Men nu kommer jeg straks.« — —

»Skal du ikke ha hat paa? Solen stikker saa idag!«

»Nei, jeg er ikke ræd for nogen fregner, jeg,«
lo fru Sommer ertende og sprang nedover trappen.

Skibsrederen stod igjen paa verandaen og dampet videre paa pipen, mens han saa utover den lille jordflekken. Det veirbitte, glatrakete ansigt lyste av tilfredshet og godt humør.

Sandelig har ikke den jentungen gjort et mirakel med kona mi, sa han høit til sig selv. Det er ikke mer end saavidt hun klarer at løs-rive sig fra denne haveflekken. — Nu var hun ogsaa begyndt at snakke om miraklene dernede, og havebøker og alle slags blade med et eller andet jordbundet navn fløt utover alle bordene fra morgen til kveld.

Sommer smilte. De lo omkap derborte. Han vilde sandelig gaa ned og se, hvad moro de hadde fundet paa.

»Mairegn!« ropte Inga leende og ristet paa hodet, saa en hel dusj kom utover gulvteppet.

»Du maa være mere forsiktig; vaaren er farlig, husk det. Det er ikke bra at gaa barhodet saa længe. Og nu du netop hadde faat saan pen krøl i haaret,« sa fru Sommer.

»Pyt, den kommer nok igjen, er den egte, — og er den ikke det, saa blaas paa'n,« lo Inga og satte alle ti fingrer i haaret foran speilet.

»Naa — du sværmer altsaa ikke lenger for den stramme, slikkete frisuren, skjønner jeg?«

»Nei, er det ikke rart, hvad en kan venne sig til, tante. Nu maa jeg ha det løst og luftig og litt saan bølget; det er — meget behageligere ogsaa —«

»Fordi det er klædeligere, ja,« smaalo tan-ten. — »Aanei, du kan spare dig! Jeg tror ikke lenger paa protestene dine. Du har endelig opdaget, at du ikke ser saa værst ut, og neimen om det er fortidlig!«

Inga blev rød og vendte sig mot vinduet.

»Jeg ser nok ogsaa, at fregnene blir tydeli-

gere for hver dag. — Det var leit, der ikke meldte sig nogen frier i vinter, tante!»

Fru Sommer lo.

»Saa du bet dig fast i det dengangen. — Hvad sa jeg egentlig?»

»Skal du faa en frier nogen gang, maa det bli om vinteren, sa du. — Saa nu er det altsaa forsent,« lo Inga.

»Aaja, du ser jo knapt til den kant herrerne er. Du faar nok være mere elskværdig og — og en liten smule koket, hvis du vil ha herretække.«

Inga hadde sat sig i en dyp stol med hænderne bak nakken.

»Jasaa, er det slik? — Hvad vil det egentlig si at være koket da, tante?»

»Tøv, — det vet du like godt som jeg.«

»Nei, sandelig om jeg aner det, — hvis det ikke er slik som Charlotte Augensen er. Men hun er jo allikevel ikke forlovet?»

»Nei, hun er det altfor tydelig. Et litet stænk av koketteri er det heldigste, ser du, — saa det virker naturlig og indtagende.«

»Det er vist noget græsselig vanskelig, det derre herretækket,« sukket Inga og saa op i taket.

»Det er saa at si medfødt,« belærte tanten. »Karen har netop den passeligste grad. En er ikke rigtig sikker paa, om det er bevisst eller

ubevisst hos hende. — Aaja, det haster ikke netop at tænke paa denslags for dig,« smaalo hun. Du er for ung endda, min pike. Om et par aar saa —«

Inga svarte ikke. Hun sat fremdeles og stirret op mot taket med et litet smil om munden.

Pludselig sprat hun op.

»Uf, du er saa voldsom, — du skræmmer vettet av mig! — Hvad er det nu?«

»Jeg vil gaa ned og hente fotografiene. De skulde jo være færdige igaar.«

»I dette regnet, Inga?«

»Ja, netop. Det er saa forfriskende. Jeg har kaape og paraply. — Er det noget mer, jeg skal kjøpe?«

Fru Sommer skrev op nogen smaating, og Inga stod færdig paa et par minutter.

»Den stygge hatten!«

Det var den Inga hadde med hjemmefra. Den skjulte alt haaret undtagen knuten i nakken, og Inga fandt sig selv litt kollet, som hun sa, da hun kastet et blik ind i speilet.

»Ja, du kjøper vel ikke flere slike, du skjønner vel, at du altid maa ha stor brem!« sa tanten.

Inga lo.

»Uf, de fregnerne! Men idag gjør det jo ingenting, naar det regner.«

»Du kan da i hvertfald trække haaret litt

frem, — saan ja, det hjalp straks. Ja, god tur. Hadde jeg ikke ventet fru Harms iaften, vilde jeg gaat med. Ta endelig trikken da!« ropte hun, idet døren smeldte igjen efter hende.

Inga gik nynnende nedover veien. Aa, neitak. Hun vilde ikke ind i den kvalme, væmmelige trikken. — —

Se, der kom solen ogsaa; saa slap hun den ekle paraplyen.

Bare skin væk, mumlet hun, og saa med et forelsket blik op mot den lille, blaa flek, hvor solen og vinden kappedes om at jage skyerne bort.

Jeg burde jo egentlig hate solen, siden den er skyld i, at fregnerne blir mørkere; men jeg kan ikke, tænkte hun og gik med raske skridt nedover mot byen. — Jeg vil heller ha fregner og solskin end en frier og idel mørke. — Om to aar var det passe, sa tante. — —

Inga rødmet ved de tanker, hun tænkte, og var glad hun fik gaa den lange turen alene. Hun vilde paa trass speile sig i alle butikvinduer, hun gik forbi, saa hun kunde faa jaget bort de dumme, ja de idiotiske tankerne, som var begyndt at bygge rede inde i hodet hendes.

Men det hjalp litet det ogsaa. For hun kunde ikke la være at smile. Luften var saa frisk og ren og himmelen saa nydelig blaa, og

vaarvinden blæste haaret nedover kindene, saa det næsten skygget for de næsvise flekkene.

Uf, hvad skulde hun vel gjøre? Hun følte, at de dumme, idiotiske tanker vokste sig fastere og sterkere, eftersom hun gik avsted, og hun gad ikke længer jage dem bort. — Bare idag og fire dage til saa reiste hun langt avsted, og da var det tidsnok at lægge dem igjen oppe i Gløtten. Naar hun kom tilbake i august, var de nok blit saa indtørret og visne, at hun ikke vilde kjendes ved dem længer. — — —

Da alle erender var besørget, blev hun endda gaaende en stund i gaterne uten maal. Det var saa deilig for en gangs skyld at gaa slik og drive og kjende sig bare glad. Jo, det var nok sandt, som Karen skrev. Hun glædet sig forfærdelig til den turen, men — —

Nei, nu var hun sandelig kommet opover Drammensveien, uten hun hadde lagt merke til det. Det var jo her oppe Gunnar hadde holdeplads.

Nei tak, jeg snur. Han skal ikke faa det at si. — Og Inga stak tvers over Slotsparken og satte kursen mot en bænk, som laa længst borte fra Drammensveien.

Aa, der var syriner! — Bare en eneste bitte liten, — jo, hun vilde knipe den av. Og en—to—tre sat den i knaphullet paa den utbrettede kaapekrave.

Hun var jo i slegt med dem; hun følte det, som den naturligste ting av verden, at den lyslila, duggede, lille blomsterklase var flyttet over til hende.

Saa, tusen tak! Jeg vet, dere liker at være hos folk, som elsker dere, smaapratet hun og gik rolig bortover veien.

»Hallo!« ropte en bak hende.

Politi! fór det gjennom Inga. Hun vovet ikke at snu sig.

Da kjendte hun en tung haand paa skulderen, og hjertet holdt næsten op at slaa.

»Blomstertyv! Jeg arresterer dig i kongens navn!«

»Aa!« ropte hun lettet og saa ind i Gunnar Brobergs ansigt. — »Jeg var virkelig ræd.«

»Ja, det hadde du grund til. Vet du ikke, det er strafbart? — Jeg saa dig lang vei, jeg. Haaret dit lyste som et fyrtaarn, og jeg styrte gjennom brott og brænding, til jeg naadde frem. — Nu sætter vi os, eller —«

»Ja, jeg er ganske mat i knærne,« sa Inga. Hun var blit blek i ansigtet, og Gunnar lo.

»Til straf gir du mig den syringen. Den er jo ikke helt utsprunget engang.«

»Men kjender du ikke den fine duften da?«

Hun holdt den hen under Gunnars næse, og han anstrengte sig for at finde duften.

»Jo, kanskje —«

»Da beholder jeg den selv. Der er vaar i den, skjønner du.«

Gunnar nikket.

»Det er vaar i alt idag. Har du kjendt maken til veir?« — Inga bare smilte stille. — —
»Blev du sint paa mig sidst, Inga? Jeg fik ikke snakke ut; men *nu* vil jeg altsaa! — Nei, sit stille der! Akkurat slik, ja! Hvis du nu rømmer, vinker jeg bare paa den konstabelen der borte: — Hør her, De! Den damen har stjaalet syringer og saa videre.«

»Aa pyt, han tror ikke paa en chauffør med falsk navn,« lo Inga. »Har du aldrig tænkt paa, at det egentlig er strafbart?«

»Det er slet ikke falskt navn. Jeg er døpt Gunnar Olaves, og far min heter Karl. Det er knakende kjækt at ha to saa forskjellige navn. For det den ene ikke vover, det vover den andre. — Idag er jeg Olaves Karlsen, som du ser.«

»Ja, jeg ser det. Og — — jeg liker ham meget bedre end Gunnar Broberg.«

»Det har jeg skjönt. Derfor var jeg fast bestemt paa at træffe dig i aften, Inga, før jeg byttet. — Jeg har netop ringt til Gløtten og fik vite, at du var i byen.

»Hvem traf du?«

Ingas kinder brændte. Hun hørte i tanken en lang eksamination, og pludselig var det som

al glæden, hun hadde bygget op, sank sammen som en grushop.

»Bare piken. — Tør jeg spørge, hvem det er? sa hun i præcis samme tone som fru Sommer. Jeg maatte smile, der jeg stod. — Tusen tak, men det interesserer Dem neppe, frøken, sa jeg. Jeg er bare en barndomsven av frøken Vangen. Godaften! — Var ikke den god?«

Inga nikket fornøiet. Da slap hun jo let fra det allikevel.

»Nei, jeg maa vel gaa,« sa hun om litt. De hadde sittet tause begge og set paa et par spurver, som frygtsomt nærmet sig for at snappe op nogen brødsmuler, Gunnar kastet til dem.

»Det er rester av formiddagsnisten min. Jeg var næsten til Tyrifjorden i formiddag, og saa stak jeg nogen smørbrød i lommen, før jeg drog op over.«

»Jeg maa nok hjem, jeg,« sa Inga igjen og reiste sig langsomt.

»Vil du ha følge med en chauffør, saa gaar jeg med,« sa Gunnar og strammet sig op i sin klædelige uniform.

Inga smilte.

»Du vet vist, at du er meget penere i de klærne end — —«

»End i flos og jaket kanskje?«

»Ja, netop!«

»Det er udmerket! For dette er mig det ser

du, Inga, — mig selv — søn av en forhenværende fattig arbeidsmand og stuepike, Mina Olsen! Ja, du tror, jeg skrøner; men det er sandheten det, ser du. Mor levet av at skure andre folks gulver. Aaja, hun gjorde jo litt finere arbeide ogsaa, men hun tjente altsaa. Og far var en almindelig arbeider han. Eller rettere sagt en *u*almindelig; for han var av den sorten, som vilde og kunde arbeide, og derfor er han blit det han er. Men jeg blev født i de fattige kaar, jeg!»

»Du husker da ikke noget fra den tiden?»

»Nei, men det sitter i blodet, Inga, lysten og trangen til at gjøre et ordentlig, greit arbeide, som kræver en mands muskler. Og — ja, nu reiser jeg altsaa hjem. Fik et hyggelig brev fra far idag. Bryr du dig om at læse det?»

Inga visste ikke rigtig, hvad hun skulde svare og stod bare og smilte usikkert.

»Selvfølgelig skal du læse det, enten du siger ja eller nei. Se her — læs det nu! Du maa jo vite alt!»

Inga sendte ham et raskt, spørgende blik, som han besvarte med et smil og et nik.

»Ja, er det ikke sandt?»

»Det kommer da ikke mig ved vel,« sa Inga kort, mens hjertet hamret. Hun var glad, hun hadde brevet i hænderne, saa hun slap at møte det blik en gang til.

Men bokstavene danset for øinene, og hun læste om og om igjen uten at faa noget indtryk av, hvad faren skrev.

»Skal du lære det utenad?« lo Gunnar, da han syntes hun gik forlænge med det.

»Uf, jeg har saa vondt i hodet — — jeg orker ikke mer. — Han gaar vist med paa alt?«

»Netop ja. Paa alt,« sa Gunnar med sterk betoning. »Og derfor vil jeg heller ikke reise hjem, før jeg har ordnet det viktigste.«

»Aanei,« sa Inga neppe hørlig og kjendte at fingertuppene blev iskolde.

»Jeg vil komme hjem som en forlovet mand, har jeg bestemt mig til.«

»Aaja —« stemmen var rusten, og hun hostet et par ganger.

»Jeg haaber, jeg maa faa lov at fortælle dig dette ogsaa, Inga?«

»Værsaagod,« sa hun kort og stirret ret fremfor sig.

»Nei, se paa mig da! Det er ikke hyggelig, naar skriftefaren er saa knipsk.«

Inga tvang sig til at smile og gjorde et raskt kast med hodet til høire, hvor Gunnar gik.

De spaserte langsomt opover Uranienborgveien og slap at møte den store sværm av mennesker.

Gunnar rensset stemmen et par ganger og fortsatte:

»Jeg skal si dig, jeg har nemlig truffet en — en ung dame, som jeg er blit — — virkelig glad i. Ikke vildt forelsket som jeg kunde bli det før, — det gik fort over bestandig; for jeg opdaget snart nogen smaating, som veltet hele forelskelsen, ser du. Men denne gang vet jeg, at det er — — uf, du gaar saa stiv og stram, Inga! Jeg faar ikke sagt det slik, som jeg vilde. — Skal vi ikke sætte os? Du har jo gaat nedover ogsaa.«

»Nei, jeg vil helst gaa. Nei, jeg tror, jeg tar trikken her, saa kommer jeg før hjem,« sa hun koldt og stivt.

Den kom i det samme, og Inga tok et par skridt, som hun vilde gjøre alvor av truselen.

Da tok Gunnar hende fast om armen.

»Nei! Du maa ikke! Jeg er ikke færdig endda!« sa han bestemt.

Han gav sig ikke, før hendes øine møtte hans, og hun kjendte, hvorledes hele legemet gjennemskyldes av en varm bølge. Det stive blev mykt og bøielig, øinene og munden smilte, og armen, som kjendte trykket av den sterke haand, gjorde ikke længer motstand. Et øieblik efter laa den i chaufførens arm, og saaledes spaserte de opover bakken, til de var indunder nogen ældgamle trær oppe i en dunkel, folketom gate.

De hadde ikke sagt et eneste ord, men Gun-

nar hadde maket det saa, at hænderne fandt hverandre, og *de* hadde talt. — —

»Behøver jeg si mere, Inga?»

At Gunnar kunde snakke saa lavt og varmt — —

»Jeg vet ikke, jeg,« hvisket Inga og saa ned.

»Vet du, om du vil bli min da, Inga? — Min — for hele livet?»

Da lo Inga, en klar, trillende latter, overgiven og lykkelig og ubehersket.

»Frir du virkelig til mig nu, Gunnar?» sa hun.

»Ja, det gjør jeg vel!« sa han en liten smule utaalmodig.

»Men ser du ikke, at jeg har de fregnerne,« sa hun sagte, la haanden over næsen og gik et par skridt tilbake.

»Det er jo netop fregnerne, som er skyld i, at jeg — at jeg begyndte at lægge merke til dig. Første gang jeg saa dig ifjor hos Sommers, tænkte jeg straks, at du vilde været en skjønnhet, hvis du ikke hadde hat de smaa, uskyldige fregnerne. — Men da jeg traf dig igjen for to maaneder siden, var du saa totalt forvandlet, at jeg spekulerte paa, hvad det kom av. Men jeg saa jo, at det ikke bare var fregnernes skyld, for — ja, de er der jo fremdeles, er de ikke?»

Sandelig, om jeg husker det forresten,« lo han.
— »La mig se, Inga!«

»Uf, jo, — de er værst, naar sommeren kommer,« sukket Inga og snudde sig helt om.

Da kjendte hun et par armer omkring sig, og i næste øieblik blev hele ansigtet dækket av Gunnars kys.

»Nu kysser jeg bort det dumme snakket,« hvisket han. — Du er deilig, som du er du, Inga. Og jeg elsker dig — jeg elsker dig over alt paa jorden! — Kanske jeg aldrig hadde vovet at — at fri til dig, hvis ikke disse — — velsignede solskinsplettene hadde været der. — — Kanske du vilde blit stolt av skjønheten din ellers?«

Inga lo og graat om hverandre og klynget sig tæt ind til ham.

»Jeg tror, jeg drømmer,« sa hun; »men spør mig en gang til, Gunnar, for jeg har jo ikke svaret ordentlig endda!«

»Er ikke dette svar nok da?«

»Jo, men — tante har saa ofte sagt, at jeg aldrig fik en frier om sommeren. Og iaften sa hun, at jeg maatte være anderledes, hvis jeg skulde bli forlovet, — og derfor er det saa —«

Han holdt armen om livet, mens de gik frem og tilbake under de gamle trær. — Hun fik ikke fuldført sætningen, og Inga fandt sig i at bli avbrutt.

»Si det en gang til da, Gunnar!« bad hun igjen.

»Vil du bli min — min, Inga — for hele livet?«

»Ja, jeg vil!« sa Inga fast og sterkt. — — Om en liten stund kom det: »Har du spurt nogen anden om det samme før, Gunnar?«

Det gik et ryk gjennom Gunnar; men han svarte uten et øieblik betænkning:

»Ja, desværre. En gang før. Men hun sa heldigvis nei, og det velsigner jeg hende for! Jeg var bare forelsket dengang, ser du.« — Han kjendte, hun vek unda for hans kjærtegn og føiet til: »Er du svært lei for det?«

»Hvem var det, Gunnar?« sa Inga stille.

»Det var — — maa jeg absolut si det, Inga? — Hun er gift nu.«

»Jeg vil svært gjerne vite det,« sa Inga bestemt.

»Naaja — det var Karen!« sa han i en freidig tone. — »Synes du egentlig, vi hadde passet sammen?«

Inga drog et lettelsens suk.

»Aldrig i verden!« ropte hun med overbevisning. — »Jeg er glad, det var hende og ikke Charlotte.« — — —

Da de skiltes utenfor Gløtten, var Inga klar over, at hendes ansigt straks vilde røbe hende, hvis hun gik like ind i stuen. Og de var jo blit

enige om at bevare hemmeligheten til søndag aften, for da var Gunnar fri.

»Si at jeg har hodepine og vil lægge mig,« sa hun til piken i kjøkkenet, da hun hørte, fru Harms endda var inde.

Da fru Sommer en stund efter kom op, laa Inga med lukkede øine for nedrullet gardin og bad saa tyndt om at slippe lys.

»Det er bare vaaren, tante, — luften var saa sterk iaften, og solen kom saa — saa pludselig,« sa hun med usedvanlig bløt stemme. — »Jeg er aldeles bra imorgen, bare jeg faar sove.«

Hvor er Inga? — Hun er da vel ikke draget tilskogs nu igjen!«

Piken stod med ryggen til fru Sommer og rørte omhyggelig i en gryte.

»Hun snakket med nogen i telefonen, og like efter gik hun. — Hils og si, jeg kommer hjem til middag, sa hun bare, da hun gik.«

»Men hvem var det da? Hørte De ingenting?«

»Det var sikkert en herre,« sa Anna, »for frøkenen saa svært fornøiet ut, — og den bedste dragten og hatten tok hun paa.«

»Hørte De, om hun sa Steen?«

»M — nei. Men de var dus, det skjønte jeg.«

Fru Sommer slog hænderne sammen.

»Inga dus med en herre! Det gaar langt over min forstand!« — Hvor længe er det siden?«

»Litt før tolv var det vel.«

Over to timer hadde hun altsaa spasert med denne fyren. Det kunde ikke være Steen. Han hadde forresten engang før villet ha hende med ut; men da laa hun tilsengs for mavesjau.

Nei, Anna maatte hørt feil. Hun sa ikke du. Det var naturligvis Steen. — Og dermed slog fru Sommer sig til ro, endskjønt hun gik temmelig urolig omkring og kikket stadig nedover veien om ikke Henrik skulde være her snart, saa de kunde bli enige om, hvordan dette utslag av freidighet for ikke at si taktløshet skulde behandles.

»La os naa først høre, hvem hun har været sammen med, før vi laver straffepræken,« lo Sommer, da han var sat ind i situationen.

»Inga kjender ingen anden end denne Steen. Og vi kjender ham jo ikke. — Nei, nu skulde hun været her, Henrik. Tre timer alene med en fremmed herre.«

»Og midt paa lyse dagen,« sa Sommer. »Jamen er det uanstændig!«

»Det ringte i telefonen!« ropte fru Sommer, — »ta den du.«

»Naa — javel. — Jo, vi venter. — Adjø da! — — Det var Inga. Hun bad om undskyldning, for hun hadde glemmt at se paa klokken. — Jeg kommer om ti minutter, jeg biler hjem,« sa hun.« — —

I de ti minutter sat ekteparret i hver sin stol indenfor verandadøren. — Endelig. Der stanset en bil.

»Jeg synes, hun tar chaufføren i haanden jeg,« sa fruen.

»Du er gal, du; hun betaler naturligvis.«

»Gud vet, hvad den ungen kan finde paa.
Hun eier ikke stolthet.«

»Ser du han vinker? Heldigvis ser hun det ikke.« — — —

»Naa, Inga?«

Det var onkelen, som begyndte forhøret.

Inga stod varm og straalende foran dem med hatten i haanden og jakken opknappet.

»Det er sandelig hett,« lo hun overgivent.

»Hm. — Har du været i byen?«

»Jeg?«

»Ja, hvem ellers,« sa fru Sommer.

»Nei — ja — jo, — jeg har været baade i byen og paa landet, jeg.«

»Tør jeg spørge, hvem du har været sammen med i disse tre timer?«

I stedet for at svare gik Inga bort til speilet og rettet paa haaret, drog det længer frem mot panden, fæstet op buster i nakken og flyttet paa kammen ovenfor haarknuten.

Saa snudde hun sig langsomt rundt og saa fra den ene til den anden, mens hun la armene ikors over brystet.

»Sæt dig, barn, — du er saa urolig«

»Jeg kan ikke sitte, før jeg har fortalt det.
— — Jeg er nemlig blit« — hun stanset et par sekunder — — »forlovet.«

Om en bombe hadde eksplodert foran fru

Sommers føtter, kunde ikke virkningen været mere dramatisk. Op sprat hun som en raket og stod stum og stirret paa søsterdatteren.

»Med hvem, Inga?« kom det rolig fra onkel-
len, som hadde beholdt aandsnærværelsen.

»Med chauffør Olaves Karlsen!« ropte Inga og sank ned i en stol, mens hun la hænderne for ansigtet.

»Ler du, eller graater du?«

»Jeg ler, saa jeg graater,« sa hun roligere og tørret øinene; — »dere er saa rare.«

»Tøver du, eller er det virkelig sandt —«

»Det *er* sandt. Det var ham, som kjørte mig hjem.«

Fru Sommer sendte sin mand et triumferende blik.

»Hvordan er du blit kjendt med den — med Olaves Karlsen?«

Fru Sommer stod i angrepsstilling med en stolryg som brystvern. Øjnene skjød lyn; men motstanderen sat rolig tilbakelænet i sin stol med føtterne frem paa gulvet og hænderne i fanget.

»La mig se. — Jo, jeg har kjendt ham, siden jeg var ti aar; han er nemlig hjemmefra. Jeg har — — likt ham bestandig.«

»Saa han er chauffør herinde?«

Inga nikket.

»Jeg begriper egentlig ikke, at det er noget

at være saa straalende for. Du ser ut, som du var blit forlovet med en prins mindst!«

Fru Sommers ansigt var mindre stramt; det var ikke frit for, at hun smilte. Ingas aapenlyse fryd smittet over paa tanten, og hun opgav foreløbig skarpskytningen, men sendte av og til en salve ut i luften for at minde om at endnu var ikke fredsslutningen undertegnet.

»Det kommer da ikke bare an paa stillingen,« sa Inga med et lunt smil.

»Riktig det, Inga,« indskjøt onkelen; »men hvor gammel er han, din Olaves?«

Inga lo igjen, og fru Sommer fandt latteren forceret og en smule utækkelig.

»Han er fire og tyve, og jeg er nitten og et halvt.«

»Han eier bilen da?«

»Nei, — men hjemme har han egen bil sammen med faren. Han har bare været herinde et par maaneder.«

»For din skyld altsaa?«

»M — nei, han hadde bare lyst at komme ut litt.«

Fru Sommer sukket opgit.

»Men naar har dere været sammen da, barn! — Var det kanskje —«

»Ja, det var ham, jeg var sammen med forrige søndag og — og fredag aften, da jeg var nogen erender i byen.«

»Ja, ja. Han kan jo bli privatchauffør og du gartnerske, saa faar dere en bra stilling som portnerfolk i et herskapshus. Det blir jo til at leve av!« sa fru Sommer med elskværdig spydighet.

»Netop, slik har vi ogsaa tænkt!« ropte Inga og rettet sig i stolen. — »Vi vil bo i en villa med stor have og garage, saa vi har arbeide begge to. — Jeg glæder mig, jeg!«

»Det ser saa ut, ja.«

»Du vil kanskje ikke være med os til Holland?« sa Sommer.

»Det var jo derfor, han — at han snakket om det idag. Han vilde ha det avgjort, før jeg reiste, og — ja, han sa, at han vilde ha et maal at arbeide mot, mens jeg var borte. — Men det skal være hemmelig til jeg kommer hjem igjen. Bare dere to faar vite det.«

»Hm. — Vi vil nu se ham, før vi reiser,« sa onkelen; »vi har jo ansvar for dig.«

»Jeg har bedt ham til aftens klokken halv otte. Han er fri klokken seks,« sa Inga med et eget blink i øinene. — »Var det galt?«

»Nei, naturligvis. Du er jo som hjemme her,« sa fru Sommer kjølig. — »Ja, la os nu spise, maten staar paa bordet.«

— — — —

»Du faar gjøre litt ekstra da, Inga,« hvisket

Sommer, da fruén gik ut i kjøkkenet for at gi besked om aftensmaten.

»Aaja,« svarte hun og sukket. — — —

Det var allikevel et festlig bord, som ventet den ukjendte gjest. Fru Sommer var kommet til at tænke paa, at det kunde være heldig at dupere fyren fra første stund, saa han fik forstaaelsen av, hvilken fin familie han uten tillaelse hadde trængt sig ind i.

Beafen duftet lang vei av godt smør og løk — og rødvin og øl stod færdig i anretningen. Det var vel ingen anden raad end at ønske dem tillykke.

Stakkars Lina, tænkte fru Sommer, da hun saa Inga komme nedover trappen i sin hvite silkebluse. Det blir en haard nøtt at knække det. Undres hvad den skarpe hr. fader vilde si. Han som vilde være demokrat, maatte vel hilse en søn av folket velkommen som svigersøn!

»Er han pen, Olaves da?« forsøkte hun at spøke. Det var allikevel bedst at vise sig fra den elskværdige side.

»Ja, jeg synes det,« sa Inga rolig.

I hvertfald maa han nu være fornøiet med Inga, tænkte fru Sommer. For pen var hun, ja likefrem straalende, naar hun hadde det lykkelige, varme blikket og den deilige friske farven i kindene.

»Biler han?«

»Nei da, han tar naturligvis trikken.«

Inga stod borte ved vinduet, hjertet banket smertefuldt inde i brystet. — Der kom han!

Kjære Gud, ikke la tante se ut!

Og fru Sommer blev ropt ut i kjøkkenet, fruene maatte se paa beafen.

Sommer kom ned netop som det ringte.

»Luk op du da, onkel,« sa Inga med et bedende blik.

»Jamen er du rar ogsaa,« sa onkelen og ristet paa hodet.

Fru Sommer gik kjøkkenveien ut i entreen, og Inga stod indenfor den halvaapne dør og lyttet.

»De maa undskylde, hr. Broberg, men — vi venter en herre — en ganske fremmed herre netop nu. Jeg trodde, det var ham, som ringte.«

»Jasaa; men gaar det ikke an, at jeg slutter mig til selskapet? Det kunde jo hænde, jeg kjendte den herren, hvad?«

Og Gunnar lo med en lykkelig, overgiven latter.

»Tviler paa det! — En — en chauffør Olaves Karlsen — — naaja — dere er forresten fra samme by; det er — er nemlig en ven av Inga.«

»Jo, den fyren kjender jeg godt. En real, grei kar, kan De tro! — Er de forlovet kanskje?«

Ingen svarte.

»Sandelig, maa jeg ikke faa lov at hilse paa Inga og gratulere, hvad?«

Og uten at vente paa svar, for egteparret Sommer stod maalløse overfor en saa uhørt frækhet og rørte sig ikke av flekken, — gik han raskt ind i stuen.

»Hvad skal vi gjøre, Henrik?« hvisket fru Sommer.

Henrik ristet paa hodet. Alle hans tanker stod bommende stille.

»Vi *maa* faa ham avgaarde paa en eller anden maate —«

»Kom!« hvisket han omsider og skjøv sin bedre halvdel foran sig.

I sofaen ret overfor døren sat Inga og Gunnar smilende haand i haand.

»Maa jeg ha den fornøielse at præsentrere min forlovede, Inga Vangen — Gunnar Broberg, alias chauffør Olaves Karlsen!«

Gunnar Broberg hadde kastet baade jakken og vesten og stod i skjorteærmene og spadde rundt de gamle epletrærne.

»Han duer ikke længer, Johan; han følger ikke med tiden, mor,« sa Gunnar stakaandet og tørret sveden av panden med skjorteærmet.

»Se her da, gut!« ropte fru Broberg og rakte ham sit fine batistlømmetørklæde.

»Puh, aassen tror du det vilde bli, om jeg skulde ta i det med næverne! Skjorten skal jo vaskes likevel.«

»Uf, du er blit saa —saa —«

»Simpel vilde du si. — Jeg har lettere for at finde det rette uttryk jeg, mor,« lo han og satte foten paa spaden. »Dette her er jamen bedre end en ukes turning. Det er dampbad samtidig, jeg — sparer dobbelt, mor! Er du ikke begeistret over din — førstefødte?«

Han snakket og spadde og kastet jorden, hvor det faldt sig, saa fru Broberg maatte skyndsomt holde sig i tre skridt avstand.

»Jeg vilde ikke netop ønske, at Charlotte eller fru Augensen kom ind i haven nu,« sa

fruen. De maatte jo tro, vi var kommet paa fallittens rand.«

Hun samlet sine skjørter omhyggelig og trippet nedover den grusbelagte gang mellem plænene, mens Gunnar saa efter hende med et smil.

Sandelig! Om en fe hadde git mig evnen til at ønske — —

Længer kom han ikke. Utenfor haveporten stanset Molly og Charlotte. Gunnar lot som han ikke saa dem og drev endda ihærdigere paa.

Nu var det bare et par spadetak igjen, saa skulde han hente gjødselen. Han vilde være færdig før ti. De tre gamle epletræmadammene skulde staa paa samme fot inat. Ingen rangsforskjel, ingen trætte i nattens stilhet. Og dette var det sidste han spadde rundt.

Da han kom med den duftende bøtte i den ene haand og et grep i den anden, stod Charlotte og Molly under epletræet og lo mot ham.

Han satte grepet op til hodet og bøiet sig dypt.

»Jeg antar damerne foretrækker en behageligere parfume.«

»Filmer du, Gunnar?« lo Charlotte.

»Kanske det, ja. Bare sveiv væk dere; jeg skulde like at se mig selv paa det hvite lerret.«

»Hvad skal stykket hete?« sa Molly.

»Hans første kjærlighet« eller »Den forlorne

søns hjemkomst«, sa Gunnar gravalvorlig med et underfundig blink i øinene og stak møkgrepet ned i bøtten.

»Æsj, nu begynder det at lugte!« hylte Charlotte og holdt en hvit silkevante for næsen.

»Tænk, jeg liker den lugten, jeg,« sa Molly og utvidet næseborene.

»Fyda! — Nei, jeg foretrekker at nyde filmen paa avstand. Vi sætter os paa verandaen, Molly.« — —

Fru Broberg stod længst borte i haven og iagttog scenen, men gik nu op til de unge damer og hilste hjertelig paa Charlotte.

»Gunnar har faat saa mange indfald,« sukket hun smilende og dalte ned i en av kurvstolene.

»Han kan gjøre, hvad han vil, Gunnar, — alt klær ham,« sa Molly og saa interessert ned paa broren.

»Tænk, jeg synes nok han tar sig bedst ut paa tennispladsen,« smaalo Charlotte. »Men det er naturligvis sundt og saa videre. Og det er jo blit moderne at grave i jorden nu!«

»Er det det?«

Fru Broberg spidset begge ører.

»Ja, har dere ikke hørt, at det er blit tip top moderne for unge damer, siden to av hovedstadens fineste frøkener har utdannet sig som gartnerere? Jo, jeg har selv læst om det i aviserne;

men jeg vilde jo betakke mig for denslags moglegalskap. Tænk paa hænderne bare!»

Og frøken Charlotte strøk kjælent over de smale, hvite hænder med de spidse, rosenrøde negler.

»Det gaar jo an at bruke hansker,« kom det langsomt fra Molly.

»Nei, tusen tak,« sa fru Broberg sterkt og bestemt. »Den slags arbeide er bare for underklassen. Det kan til nød la sig høre, at en ung mand faar en slik raptus; men det er da i høieste grad ukvindelig og ufint for en dame!«

»Aldeles enig!« ropte Charlotte, — »og dere skal se, Gunnar blir nok snart lei det. Man maa være født og oppdraget til denslags,« sa Charlotte med en yderst foragtelig grimase.

»Netop!« nikket fru Broberg og drog et letelsens suk. — »Nei, Molly begynner saa smaat hun ogsaa; men jeg siger, som jeg har sagt, at det virker forfærdelig udannet og tarvelig at gi sig av med saadant. Bevares! Hvorfor har vi ellers arbeidsfolk, naar ikke de skal ta det tunge, skidne arbeide?«

»Men skjønner du ikke, at det er moro da, mamma!« ropte Molly leende. »Og det er ikke værre skidt, end vi kan faa den av os!«

»Det er netop det, du ikke kan, vennen min. Se bare paa hænderne dine — paa neglene!

Har du ikke selv sagt, at de maa klippes korte, naar du skal ligge dernede og luke?»

»Luke!« skrek Charlotte. »Du gjør da ikke det i denne varmen!«

»Jo, jeg har selv saadd en seng med gulerøtter,« sa Molly en smule forlegen, — »og da kan du vel skjønne, jeg har moro av at se efter den. De skal jo tyndes ut, ellers blir det ikke noget av det.«

»Huf!« Charlotte reiste sig.

»Nei, hold op med det der, Molly! Vi er da Gudskelov ikke saa fattige, at vi ikke kan leie hjelp til lukingen,« sa fru Broberg og sendte Charlotte et fortrolig smil.

Charlotte nikket og smilte og sa farvel. Det var jo ingen moro at sitte her, naar Gunnar holdt paa dernede. Den tøvekoppen! Alle de rare indfald, ja. Paa trass vilde hun ikke gaa gjennom haven, saa kunde han skjønne, at hun var fornærmet.

— — — —

»Du kunde nu gjerne været litt høflig mot Charlotte,« skjendte moren, da Gunnar en halv time senere kom ind og bad om noget at drikke.

»Jeg har i mange aar været altfor høflig, det er min største ærgrelse,« sa Gunnar og gik ovenpaa for at vaske sig. — —

»Nu vil vi benytte anledningen, mens far er borte og faa ren besked,« hvisket fru Broberg til

Molly. »Find frem nogen kaker du, saa skal jeg bede Maren ta op øl.« — —

»Nei, noget saa nydelig, mutter!«

»Jasaa. Jeg synes, det er litt beskt, jeg.«

Gunnar sat nyvasket i hvid lerretsjakke og godgjorde sig med et stort fat hjemmebakke kaker og en flaske landsøl.

»Øllet ja; men jeg mente den gymnastikken i haven!«

»Hør nu, Gunnar« — fru Broberg bøiet sig fremover i stolen og la ansigtet i de elskværdigste folder. »Synes du ikke, det er paa høi tid, at du tænker paa at forlove dig, gutten min?«

»Det har jeg tænkt paa længe det, mutter!«

»Naa! — Jamen, hvorfor blir det ikke noget alvor av da, Gunnar! — — Du kan ikke faa nogen søtere kone end Charlotte, eneste barn og —«

»Nei, er du ikke færdig med den jaala endda! Jeg trodde sandelig, du hadde bedre smag jeg, mor!«

»Naa!« — Fru Broberg slap et lettelsens suk. — Det blir altsaa ikke Charlotte da?«

»Nei, og ti tusen ganger nei!« ropte Gunnar og løftet glasset. — »Min avskedsskaal for hundrede og syvende gang, frøken Augensen. Der har altid været bolignød for dig i mit hjerte!«

Fru Broberg rensset stemmen til nyt angrep.

»Og ikke har du truffet nogen i Kristiania heller?«

Hun lænet sig tilbage i stolen og la armene fast ikors under brystet og saa avventende paa sønnen.

»Jo, det har jeg! — Jeg har truffet mange, og jeg har truffet en, den eneste, som passer for din førstefødte! — Skaal!« — Gunnar holdt glasset høit og lo. »Skaal du eneste, rene- ste!«

»Tøv nu ikke saa da,« sa moren utaalmodig. »Er du forlovet, Gunnar?«

Molly, som hadde ligget henslængt paa en divan og bare hørt paa samtalen, sprat pludselig op og saa spændt paa broren.

»Ja, nu er dere nok nysgjerrige,« lo han. »La mig se, vi har den seks og tyvende juni idag. Om fem uker kommer hun tilbake fra sin — — utenlandsreise, og da faar dere se hende. — Vi vil gjøre det offentlig den fjortende september; da faar jeg stemmeret.«

»Snak alvorlig nu!« ropte Molly. — »Er du forlovet?«

»Ja!« ropte Gunnar og reiste sig med en lykkelig latter. »Det skulde være en hemmelighet, til hun kom hjem. Men jeg tror ikke, hun blir sint, om jeg allikevel fortæller det. Og det maa selvfølgelig bli mellem os.«

Han spankulerte frem og tilbake mellem

moren og søsteren med hænderne i jakkelommerne og sendte dem av og til et skøieragtig smil.

»Den som visste, om du sa sandt,« sukket moren.

»Jo, han gjør,« sa Molly bestemt; »jeg har tænkt det længe, for han er blit saa forandret.«

Gunnar nikket alvorlig.

»Du er ikke dum du, Molly.«

»Det kunde rime med alle dine andre paa-fund, og hvis jeg visste, det var sandt, forstod jeg jo bedre altsammen.« — Fru Broberg fulgte sønnen med øinene og sat nogen minutter og tænkte. »Hun er altsaa i utlandet nu?«

»Med en rik onkel og tante, ja. I Holland, Belgien og England.«

»Hm, hm.«

Det var da en stor trøst. Sandelig hadde hun ikke gaat her og frygtet for det næste nervechok, som Molly hadde skræmt hende med: At Gunnar kom hjem med en simpel pike fra Kristiania — en chaufførdatter eller lignende.

»Er hun forældreløs?«

»Nei da, faren er en akademisk dannet mand — embedsmand, mutter!«

»Aa, Gudskelov da!«

Nu var det værste over.

»Hvor gammel er hun?«

Molly laa fremover bordet med aapen mund og øine, som lyste av spænding.

»Pen?«

»Hun er deilig!« sa Gunnar varmt; »men ingen skjønhet akkurat. Rødbrunt haar, rød og hvit, nydelig frisk hud, øine som det blaa, salte hav, en mund saa frisk som det klare kildevand og tænder som hvite perler uten hverken guld eller sølvplomber!«

»Bevares!« lo Molly.

»Og nydelige hænder,« fortsatte Gunnar med patos, »smaa og faste med den vakreste lyserøde farve jeg har set i mit liv.«

»Er du gal!« lo moren; »de er da ikke røde?«

»Lyserøde, sa jeg. — For de kan arbeide nemlig. De kan spade, de kan sætte poteter, de kan ta i den sorte jorden, de kan lave mat, — de kan alt mulig; derfor har de trængt friskt, rødt blod til at gi dem næring.«

»Aa! Nu forstaar jeg! — Det er en av dem, Charlotte snakket om,« sa fru Broberg fornøiet.

»Hun er av fin familie?«

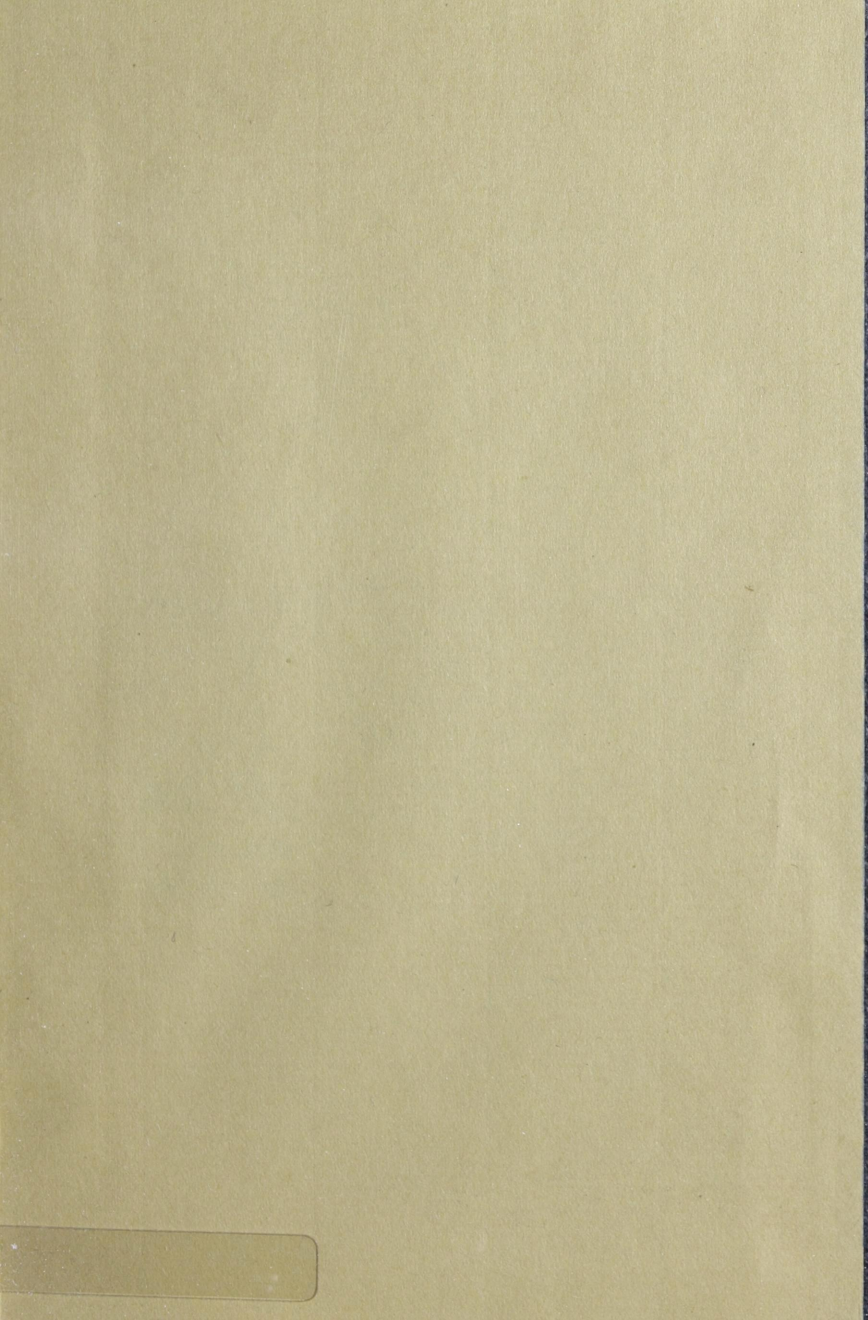
»Ialfald meget finere end vor,« sa Gunnar og saa moren ret ind i øinene. — »Saa du forstaar nok, at det er en heldig job, jeg har gjort i min chaufførtid.«

»Visste hun *det* ogsaa!«

»Alt vet hun, og — ja, det er hendes skyld, at jeg sendte det brevet saa snart. Hun syntes saa synd i dig hun, mor!«

»Gud velsigne hende,« sa fru Broberg varmt og fik taarer i øinene. — »Si os nu hvad hun heter da, Gunnar!« bad hun indtrængende.

»Ja, du har jo bedt Gud velsigne hende, mor. Far siger naturligvis amen, og da er jo alt i orden! — Hun heter« — Gunnar nød paa forhaand virkningen av de næste ord — — »Inga Vangen!«

13657(4)

4. MAI 1978

24. FEB. 69

5. MRS. 69

18. JUN. 1978

11. OKT 1978

25. FEB. 1980

Depotbiblioteket

75sd 75 576

